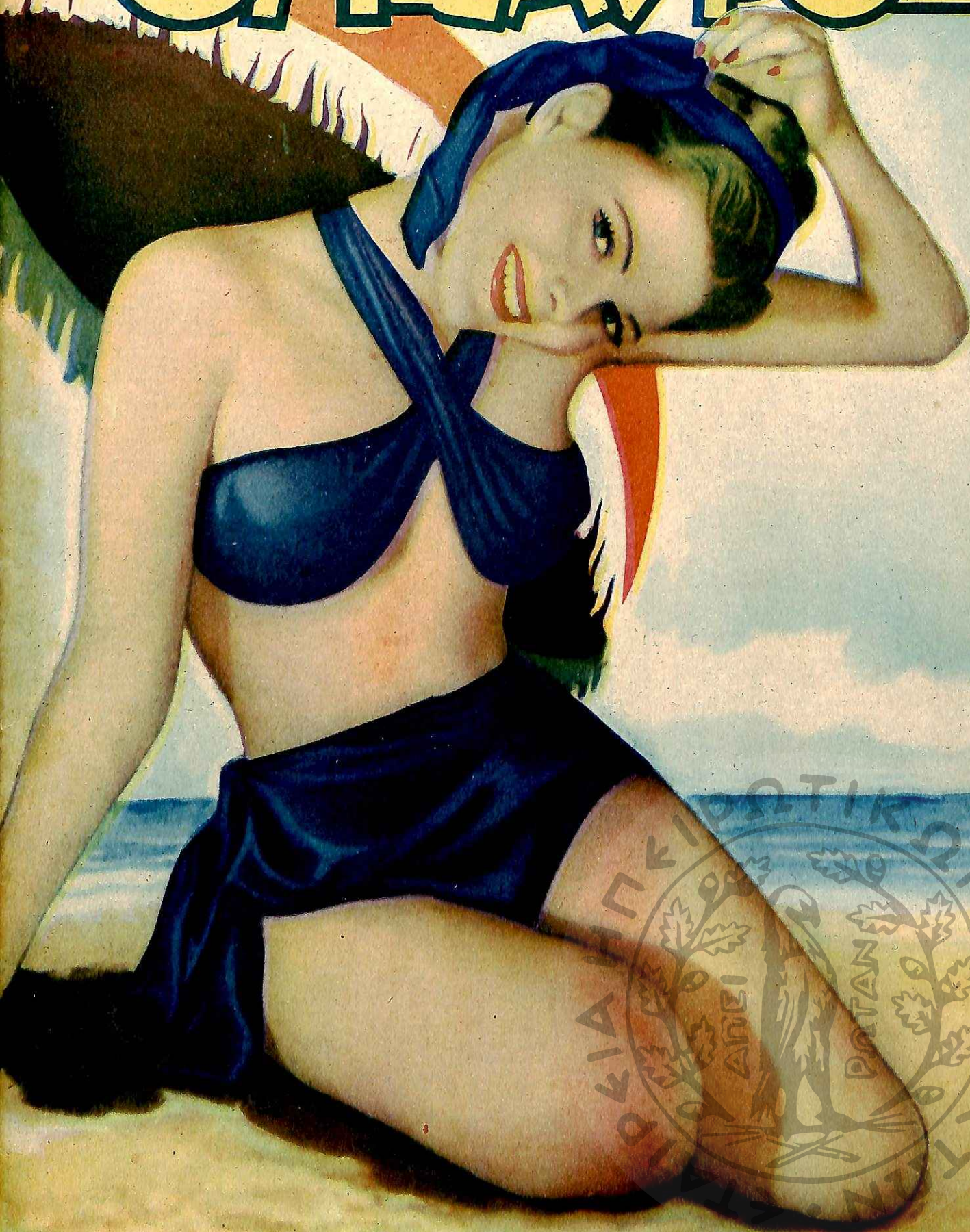

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΕΝΑ ΚΑΠΕΛΛΟ ΜΕ... ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΑΞΙΑ

Οι περιπέτειες μις πριγκίπισσας

Ανάμεσα στα αντικείμενα της συλλογής των λόρδων του Πέμπροκ βρίσκεται ένα καπέλλο, που σκέπαζε άλλοτε το κεφάλι ενός άσημου οκείδων δικηγόρου, μα που ωστόσο έχει μια μεγάλη ιστορική αξία... γιατί χροίμευσε κάποτε για να ανακουφιστεί μια βασιλική πριγκίπισσα, που δεν είχε κανένα άλλο πρόχειρο μέσον για να εκτελέσει μια επείγουσα φυσική της ανάγκη.

Η πριγκίπισσα για την οποία πρόκειται δεν είχε άλλη από την περίφημη Καραλίνα - Μαρία - Φερδινάνδη - Λουίζα, δούκισσα του Μπερρύ, που οι έρωτικές τρέλλες της και οι πολιτικές μηχανορραφίες της είχαν αναστατώσει τη Γαλλία του 19ου αιώνα.

Η πριγκίπισσα μισούσε πολύ τον εξάδελφό της Λουδοβίκο - Φίλιππο της Ορλεάνης, που είχε ανεβεί στο γαλλικό θρόνο το 1830, επωφελούμενος από τη λαϊκή επανάσταση που είχαν εκραγή τότε έναντι του βασιλέως Καρόλου 10ου.

Η δούκισσα του Μπερρύ δεν έννουσε να του συγχωρήσει αυτό το σφετερισμό και δεν έπαυε να σκευωρή έναντι του. Στο τέλος, ο Λουδοβίκος Φίλιππος, που δεν διακρινόταν για τα συγγενικά του αισθήματα, διάταξε τη σύλληψή της.

Η πριγκίπισσα κρυβόταν τότε σε μια σοφίτα του σπιτιού των δεσποινίδων ντε Γκινό, στη Νάντιν. Πίσω από το τζάκι, αυτής της σοφίτας υπήρχε ένας μικρός και στενός χώρος, που αποτελούσε ένα θαυμάσιο καταφύγιο, σε περιπτώσι ανάγκης.

Εκεί μέσα, λοιπόν, κατέφυγε η πριγκίπισσα μαζί με το δικηγόρο Γκιμπουργκ, που ήταν έραστής της, το βαρβόνο Μενάρ και μια ακόλουθό της, όταν ήλθαν οι άνδρες του Λουδοβίκου - Φίλιππου για να την συλλάβουν.

Η συγκίνηση και ο φόβος της είχαν όμως μια άσχημη επίδραση στον οργανισμό της και η πριγκίπισσα άρχισε να πιέζεται από μια επιτακτική ανάγκη, που δεν ήξερε με ποιο τρόπο να την ικανοποιήσει.

Ο Γκιμπουργκ πρόσφερε τότε το καπέλλο του και η δούκισσα του Μπερρύ ανακουφίσθηκε, ενώ έκλεινε που την συνώδεαν έκλειναν τα μάτια. ...

Αλλά η παραμονή ο' αυτό το καταφύγιο είχε και μιαν άλλη κωμικοτραγική συνέχεια. Δύο από τους στρατιώτες, βρίσκοντας μέσα στη σοφίτα ένα σωρό από αντίτυπα ενός γυναικείου περιοδικού, που είχε τον τίτλο η «Μόδα», σκέφθηκαν να τα ρίξουν μέσα στο τζάκι και να ανάψουν φωτιά για να ξεσταθούν, επειδή έκανε πολύ κρύο εκείνη την ημέρα.

Αλλά όπως ήταν επόμενο η πλάκα που έχρησιμούνταν στο καταφύγιο επύρωσε και εκείνοι που βρίσκονταν μέσα ο' αυτό άρχισαν να τσουρψίζονται.

Στην αρχή, σκέφθηκαν να μετριάσουν αυτήν την θεομπίστη, εκτελώντας την φυσική τους ανάγκη, πρώτα οι δυο άνδρες και έπειτα οι δύο γυναίκες. ...

Αλλά το αποτέλεσμα ήταν παροδικό. Αλλωστε, σε λίγο το καταφύγιο είχε γεμίσει από καπνό και πυρίνες γλώσσες έμπαιναν μέσα ο' αυτό από τις σχισμάδες που άφηνε η πλάκα.

Ετσι, οι τέσσερες έγκλειστοι αναγκάστηκαν να κάμουν γνωστή την παρουσία τους και να παραδοθούν.

Ο δικηγόρος Γκιμπουργκ βγήκε τελευταίος, κρύβοντας κάτω από τη ρεντίγκοτα του το καπέλλο του... με το ευχάριστο περιεχόμενό του.

Ωδήγησαν τότε την πριγκίπισσα ο' έναν πυργό, όπου την κράτησαν φυλακισμένη, μ' όλο που της παρείχαν άφθονα τα μέσα για τη συντήρησή της και ικανοποιούσαν πρόθυμα κάθε επιθυμία της.

Αλλά μια νέα δυσκολία παρουσιάσθηκε τότε. Η πριγκίπισσα ήταν έγκυος!

Το πράγμα αποτελούσε αληθινό σκάνδαλο, γιατί ο σύζυγός της είχε πεθάνει από χρόνια και η εγκυμοσύνη αυτή δεν ήταν εύκολο να δικαιολογηθεί, αφού, άλλωστε, εκείνος που ήταν υπεύθυνος γι' αυτήν, ο Γκιμπουργκ, ήταν ένας μέτριος δικηγόρος, χωρίς κανένα τίτλο και δεν θα μπορούσε να εμφανιστεί σαν πατέρας του παιδιού, που επρόκειτο να γεννηθεί.

Μόλις επισημοποιήθηκε η εγκυμοσύνη της πριγκίπισσας, άρχισαν να αναζητούν έναν σύζυγο, για να αποφυγούν το σκάνδαλο. Και, στο τέλος, τον βρήκαν στο πρόσωπο ενός Ιταλού κόμητος, που ήταν γεμάτος από χρέη.

Ο κόμης ντελλα Γκρατία ανακηρύχθηκε στο Α-Παλέρμ, όπου είχε πάει και η πριγκίπισσα για να τον συναντήσει, ευφάνταστος με κανονικά έγγραφα. Λουίζα πριν από... ένα χρόνο.

Οφείλει να σημειωθεί ότι είχε πανδρευθεί την Καραλίνα - Λουίζα πριν από... ένα χρόνο. Ετσι εξαφανίσθηκε ένας νόμιμος πατέρας στο κοριτσάκι τρέας του.

Όσο για τον Γκιμπουργκ, πέρεσε στην αθανασία λυν, που ήταν της μόδας την εποχή εκείνη. Τό αθηντικό μοντέλο αυτών των καπέλλων, έ-κισσα του Μπερρύ, αγοράσθηκε μετά το θάνατο του δικηγόρου από το λόρδο Πέμπροκ, αντί του ποσού των 100 λιρών!

Ένα φλυτζάνι τσάι

Δραματικό διήγημα

Θυμάμαι καλά την ημέρα που πρωτοείδα τη Μισέλ... Έρχοταν από το σιδηροδρομικό σταθμό Ακολούθουσε τον έξοχο δρόμο, κρατώντας τη βαλίτσα της. Ήταν ως 20 χρονών, ξανθή και λεπτοκαμωμένη. Σταμάτησε και με παρακάλεσε να την οδηγήσω, για να βρω το μικρό μαγαζάκι της κυρα-Ροζέτι.

Την άλλη μέρα έμαθα ότι είχε ζητήσει δουλειά από την κυρα-Ροζέτι κι' ότι εκείνη, καλόκαρδη πάντα, την είχε προσλάβει για σερβιτόρα. Ή περιέργεια μ' έσπρωξε να γω στο μαγαζάκι, το ίδιο απόγευμα. Βρήκα εκεί τρεις τέσσερες τοκτικές πελάτες. Η νέα τους σερβιτόρα, πρόθυμη αλλά λιγομίλητη κι' αινιγματική. Τα λεπτά και περιποιημένα χέρια της έδειχναν ότι δεν είχε κάνει πάντα αυτή τη δουλειά...

Από μούφερε το ποτό που είχε παραγγείλει, βρήκα μια ευκαιρία να πιάσω κουβέντα μαζί της. Της εξήγησα ότι ήμουν δικηγόρος απ' το Παρίσι κι' ότι βρισκόμουν εκεί γι' ανάπαυση. Της πρότεινα να φροντίσω να της βρω μια θέσι πιο άδεια γι' αυτή.

Σας ευχαριστώ για την ευγένειά σας, μου είπε ψυχρά. Δεν μπορείτε να κάνετε τίποτε για μένα. Αν θέλετε να μ' ευχαριστήσετε, μην προσπαθήτε να μάθετε περισσότερα, μα πράγματα για μένα.

Επειτα πρόσθεσε με ύφος μαλακότερο:

Μη μου θυμώσετε γι' αυτό που σας είπα!... Λέγετε με Μισέλ... και πρό πάντων νάρχεσθε εδώ συχνά!

Πραγματικά, απόκτησα τη συνήθεια να πηγαίνω καθημερινώς στο μαγαζάκι. Και σιγά σιγά έγινα φίλος της Μισέλ... Μια μέρα όμως δεν τη βρήκα εκεί. Η κυρα-Ροζέτι με πληροφόρησε ότι είχε άρχειοι να πηγαίνει κάθε μέρα, την ώρα του βραδυνού φαγητού, στην κοντινή έστουλι του βιομηχανού Μάρκ Αντονίου.

Ο άνθρωπος αυτός ήταν έργνης, ζούσε μόνο για το έργοστάσιο του και γύριζε στο σπίτι του αργά το βράδυ. Η δουλειά που είχε αναλάβει η Μισέλ, ήταν να φροντίσει για το συγκρότημα της βίλλας και για την έτοιμασία του γα-γιού πουπαίνε κάθε βράδυ ο Αντονίου.

Ο βιομηχανός της, δεν την έβλεπε λου απαιτητικές, δεν την έβλεπε καθόλου κι' επικοινωνούσε μαζί της γράφοντας ο' ένα χαρτί τις έντολές του.

Σαφνικά, μια μέρα, έμαθαν όλοι ότι ο Αντονίου είχε βρεθεί δολοφονημένος! Το όπλο του έγκληματος, ένα ρεβόλβερ, ήταν πεσμένο δίπλα στο κρεβάτι του. Οι ύπονοιες της αστυνομίας έπεσαν στη Μισέλ. Αυτή κρατούσε το κλειδί της βίλλας κι' είχε πάει εκεί λίγες ώρες πριν από το φόντο.

Εγώ ήμουν απαντώντας βέβαιος για την αθωότητά της. Κι' αποφάσισα να διαλευκάνω το μυστήριο της υποθέσεως εκείνης, μολοντί ήξερα υποθέσεως εκείνης, μολοντί ήξερα ότι θα πάλευα με την επίμονη σιωπή της Μισέλ.

Όταν μπόρεσα να την ιδω σε λίγο, ως δικηγόρος, μου είπε ξερά:

Δεν μετανιώ για τίποτε! Τώρα πούκανα ό' τι έπρεπε, είναι δικαιο να τιμωρηθώ!

Μα δεν θα με κάμετε ποτέ να πιστέψω ότι πυροδοτήθηκε έντονα. Αντονίου! διαμαρτυρήθηκε έντονα. Την είδα τότε ν' αλλάζει εξοφλές έκφραση και να ξεραστεί σε λυγμούς. Περιμένα πολύ, για να τελειώσω αυτή η κρίσιμη της και ν' ακούω απ' τη χείλη της την καταπληκτικότερη έκφραση:

Ναι, είμαι ένοχος, μου είπε με φωνή πολύ ήρεμη. Όσοσο δεν επιρροβόλησα τον Αντονίου!... Για να με καταλάβετε όμως, πρέπει να γυρίσουμε εξή χρόνια πίσω. Ζούσα τότε με τον πατέρα μου και τη μητέρα μου στο κτήμα μας, στη Σολόν.

Ο Αντονίου ήταν ένας απ' τους τοκτικώτερος επισκέπτες μας. Ο πατέρας μου τον συμπόρευσε ιδιαίτερα. Μια μέρα όμως, έτυχε ν' ακούσω μια συνομιλία που μ' αναστάτωσε: Η μητέρα μου έλεγε στον Αντονίου ότι η ζωή με τον πατέρα μου της είχε γίνει ανυπόφορη. Κι' εκείνος της απάντησε: «Έννοια

σου, θα φροντίσω εγώ να μ' ξεφορτώω γρήγορα!». Κατατρομαχά, αλλά δεν βρήκα άμεσως τη δύναμη να τολμήσω την ευτυχία του πατέρα μου με μια τέτοια αποκάλυψη.

Όπου αποφασίσα να μιλήσω, συνέβη η καταστροφή: Ο πατέρας μου βέβαια από ένα δασοφύλακα νεκρός μέσα σε μια γειτονική λίμνη, όπου έκανε συχνά τον περιπατητή του.

Άλλοι υπέθεσαν ότι επρόκειτο για δυστύχημα κι' άλλοι γι' αυτοκτονία. Μόνον εγώ κατάλαβα ότι τον είχε σκοτώσει ο Αντονίου!... Σκέφθηκα να τον κατονγγείλω. Μα ποιος θα πίστευε, δίχως αποδείξεις, τις φλυαρίες μις μικρούλας 13 ετών έναντιόν της μητριάς της;

Οι κίσηκα λοιπόν να εκδικηθώ μόνη μου. Περιμένα 6 χρόνια. Τελευταίως, έμαθα ότι ο δολοφόνος κατοικούσε ο' αυτό το μέρος. Ήρθα τότε εδώ. Η τύχη με βοήθησε. Η κυρα-Ροζέτι, ζέροντας ότι ο Αντονίου ζητούσε μια καμαριέρα, μου πρότεινε αυτή τη θέσι. Αρνήθηκα στην αρχή, γιατί φοβόμουν μήπως μ' αναγνώριση, παρ' όλα τα χρόνια που καν περάσει. Επειτα δέχθηκα, όταν έμαθα ότι θάκανα τη δουλειά μου χωρίς να βλέπω καθόλου τον εκκεντρικό βιομηχανό...

Χέες τη νύχτα, είχα αποφασίσει πια να τον σκοτώσω. Του άφισα όπως συνήθως το τσάι του πάνω στο τραπέζι του δωματίου του. Αυτή τη φορά όμως, είχα ρίξει μέσα μια μεγάλη δόσι αρσενικού!... Να γιατί δεν αρνήθηκα την ενοχή μου, όταν με συνέλαβαν! Έπρεπε να τιμωρηθώ, αφού είχα θελήσει να σκοτώσω τον Αντονίου...

Σας δοκιμάζωι ωστόσο ότι δεν τον ευπορόβόλησα εγώ! Έφυγα απ' τη φυλακή, συγκινημένος και βέβαιος για την ελπίδα νείς της νέας. Για ν' αποδείξω όμως την αθωότητά της, δάπρεπε να φανερώσω σε όλους το μυστικό που είχε κρατήσει τόσα χρόνια. Και δεν είχα αυτό το δικαίωμα! Μόνο λοιπόν η σύλληψή του αληθινού ενόχου θα μπορούσε να τη σώσει.

Σαναπήνα στη βίλλα του θύματος βέβαιος ότι θαβρίσκα εκεί το κλειδί του μυστηρίου. Χάρις στην ιδιότητά μου, μπόρεσα να υπά εύκολα. Όλα τα πράγματα είχαν μείνει στη θέση τους. Το παρβέρτο της καμάρας του Αντονίου ήταν ακόμη ανοικτό, κι' ο δυνατός άνεμος που φυσούσε από τρεις ημέρες, έκανε να στριφνορίζουν μέσα στο δωμάτιο μερικά χαρτιά που υπήρχαν πάνω στο γραφείο.

Το ρολόι και το πορτοφόλι του θύματος, που βρίσκόντουσαν πάνω στο κομοδίνο, απέκλειαν την υπόθεσι ότι τον είχαν σκοτώσει για να τον κλέψουν. Το φλυτζάνι με το δηλητηριώμενο τσάι περιμένα πάντοτε, άθικτο, πάνω ο' ένα τραπέζακι.

Ήμουν έτοιμος να βγώ απ' το δωμάτιο, για να ψάξω άλλοι, όταν πρόσεξα ένα ντουλάπι του τοίχου, άριστερα απ' το κρεβάτι. Το άνοιξα. Περιείχε ρούχα και παπούτσια. Τό όλα τακτοποιημένα μ' επιμέλεια. Κάτω από αυτά ήταν γεμάτο σκόνη και κομμάτια χαρτιών. Ο δυνατός άνεμος, πουμπαινε απ' το παρβέρτο, είχε συσσωρεύσει εκεί μέσα όλα εκείνα τα σκουπίδια.

Αρχισα να εξετάζω κάθε χαρτί, όπως είχα καμεί ήδη για τό άλλο που βρήκα στο δωμάτιο. Ήσαν άχρηστοι λογαριασμοί, σχισμένα γραμματα... Έξαφνα τράβηξε την προσοχή μου ένα απ' αυτά. Χωρέει στο βάθος του ντουλαπιού. Τό πήρα και διάβασα:

«Βρίσκειται ο' πρόβουρα της κρεμκόπιας. Αποφάσισα ν' αυτοκτονήσω. Μάρκ Αντονίου».

Κρατούσα πια την απόδειξη της αθωότητος της Μισέλ, που παρ' ό' λίγον να την εξάφνηση ο άνεμος της προηγουμένης νύχτας! Δεν έ'δυσκολευθηκα να επιτύχω την απάλλαγή της απ' την κατηγορία. Τώρα που δεν υπήρχε πια κανένα μυστήριο μεταξύ μας, η κοπέλλα μου άνοιξε την καρδιά της και μπόρεσα να εκτιμήσω τους ψυχικούς θπασμούς της. Μ' αγαπούσε και την αγαπούσα. Κι' έπειτα από λίγον καιρό έγιναν οι γάμοι μας κι' είμαι σήμερα ο ευτυχέστερος των συζύγων.

Φ. ΜΠΑΡΡΕ

Οπισκοπός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Ίδιοκτησις — Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ — Διεύθυνσις

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΣΑΝΤΑΡΟΖΑ 5 ΤΗΛ. 27.135-29.967 ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 700

ΚΟΖΕΡΙ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Οι δυο νάρκες

Είκοσι χρόνια τους χωρίζουν. Και δεν είναι μόνο η χρονική απόστασις. Είναι και η πνευματική διαφορά. Με μια επίσημη έκείνη στα χέρια, με καμμία ή σχεδόν καμμία μορφωσις εκείνος. Τις περισσότερες φορές την απόστασι του χρόνου γεφυρώνει η οικονομική άνεσις, που συνοδεύει τους ώριμους και υπέρωριμους νυμφίους. Όχι νέοι, αλλά πλούσιοι. Ο πλούτος προσπαθεί να καλύψη τα κενά που δημιουργεί η απουσία της νεότητος. Ταξίδια, τυσαλέτες, κομμήματα, μεγάλη ζωή. Ιοχνές παρηγορίες, πάντως όμως παρηγορίες για την κοπέλλα που στέργει να συντροφεύση στη ζωή τον ηλικιωμένο.

Ότε όμως ο πλούτος υπάρχει στην περιπτωσι μας, Σαραντάρης, μάλλον φτωχός και αμόρφωτος εκείνος. Και από τό άλλο μέρος έκοσάρα, επίσημοι και, νομίζω, ευκάστατα εκείνη.

Εν τούτοις αγαπιούνται. Αμοιβαία αγάπη τους ένώνει. Τον αγαπώ απ' το φοιτητικό. Έξακολουθεί να τον αγαπά και τώρα που πήρε το δίπλωμα της. Τον αγαπά χωρίς να τολμά να τό πη στο σπίτι της. Και τό ελληνικό σπιτι δεν έχει τη θέσι που έχουν τό σπιτια στις ευρωπαϊκές και τις αμερικανικές χώρες. Έξακολουθεί να είναι τό σπιτι με τη βαρύνουσα γνώμη για την τύχη των παιδιών. Ακόμα και τ' άγώρια υφίστανται τις επιρροές των σπιτιών τους. Πρέπει να είναι πολύ αποξενωμένος ένας νέος από την οικογένειά του για ν' αφήσουν τό «έχι» της. Χειρότερα ακόμα στο κορίτσιο. Κοπέλλες εργαζόμενες, κοπέλλες με διπλωμάτα γιατρών, δικηγόρων, ηχηκών, οικονομικών ανεξάρτητες, αισθάνονται την ανάγκη να πάρουν την έγκρισή των σπιτιών τους πριν αποφασίσουν να ρυθμίσουν τελεωτικά τις έρωτικές τους υποθέσεις.

Δεν εξετάζω τώρα αν είναι καλή ή κακή η επιρροή αυτή του σπιτιού. Διαπιστώνω απλώς μια κατάσταση. Υπάρχουν βέβαια περιπτώσεις που η άνομις της οικογενείας δημιουργεί ανεπανόρθωτες καταστροφές. Θ' αγαγνωρίστε όμως ότι υπάρχουν και περιπτώσεις που η επεμβόσις του σπιτιού προλαμβάνει ναυάγιο.

Στην έντύπωσι λοιπόν του σπιτιού της αποδίδει εξαιρετική σημασία η έρωτευμένη κοπέλλα. Ως τώρα κράτησε μυστικό τον έρωτά της. Της είναι όμως δύσκολο να κρατήσει και τό μέλλον την ίδια μυστικότητα. Τα πράγματα την πιέζουν. Γιατί απέφυγε αυτή να μιλήσει στους γονείς της για τις αισθηματικές υποθέσεις της, τις μιλούν τώρα αυτοί έπιμονα για την αποκατάστασι της.

Ένας νέος κομμένος σ'α μέτρα της, είναι ο υποψήφιος που της προτείνει ο πατέρας της. Ότε παραγγέλια να της τον είχαν. Αρμονικά τα πάντα. Ηλικία, εμφάνισις, ανατροφή, μορφωσις, κοινωνική θέσις. Επιστημών κι' αυτός. Στον ίδιο επιστημονικό κλάδο με την κόρη. Μόλις συμπληρώσε τις σπουδές του στο εξωτερικό και γεμάτος φιλοδοξίες και όνειρα, ήρθε στον τόπο του να εργασθί.

Κι' είναι από τό όνειρα του είναι να παντρευτεί την κοπέλλα. Την έσπευ από μικρή. Ένα κρυφό αισθηματό έδερμαινε την καρδιά. Και τώρα που βεβαιώ τον έαυτό του ώριμο για γάμο της προτείνει το χέρι του.

Ελάτε στη θέσι της νέας. Πώς ν' αποκρούση την προσφορά; Πώς

δηλαδή να δικαιολογήση την άρνησι; Δεν τό λείπει τίποτα - αναγνρίζει στην έπιστολή της ή ίδια. Ένα μπουκέτο από φυσικά και έπικτητα χαρίσματα. Ότε της είναι αποκρουστικός. Αν δεν υπήρχε ο άλλος θα ήταν εύτυχης να ένυθη μαζί του.

Υπάρχει όμως ο άλλος. Και της είναι τόσο δύσκολο να τον αντίστηρί, αυτόν που της προτείνουν. Ότε σύγκρισις. Η μέρα με τη νύχτα. Ο ένας τάχει όλα. Ο άλλος δεν έχει τίποτα. Ότε αυτά τα νιάτα. Ποιά δικαιολογία θα προσλάβει για ν' αρνήθι την προσφορά; Τον έρωτα θα ήπτε. Αυτών που ούτε χρόνια κυττά, ούτε πλούτη ούτε όμορφη, ούτε χαρίσματα, αλλά θεότυφος, καθώς είναι, πιάνεται απ' όπου βρή.

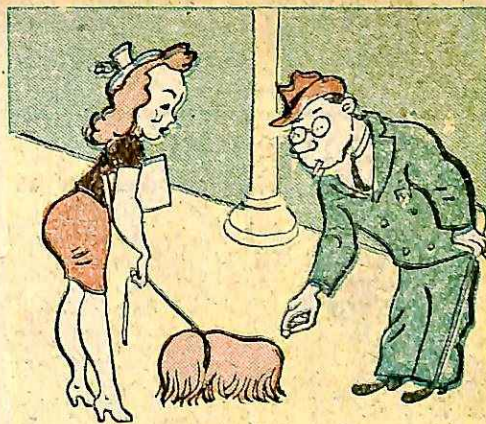
Τον έρωτα! Νά ένα είδος στο όποιο δεν έχει μεγάλη έκτιμωσι τό σπιτι. Εμπιστοσύνη όμως στον έρωτα δεν φαίνεται ναχή ούτε ή ίδια ή κοπέλλα. Αλλοίως δεν θα σκεόταν διατακτική στη μέση του δρόμου για να ρωτήσει ποιόν από τους δύο δρόμους ν' ακολουθήση. Τό δρόμο του έρωτα ή τό δρόμο της λογικής;

Θα της συνιστούσαμε αδιάτακτα τον πρώτο, αν δεν ήταν ριγμένης ο' αυτόν οι δυο νάρκες που δεν μπορεί παρά να εκραγούν άργά ή γρήγορα και να τινάζουν την οικοδομή στον αέρα. Θέλω να πώ ή διαφορά της ηλικίας και της μορφώσεως. Ασχοληθήκαμε κι' άλλες φορές μαζί τους. Δεν ξέρω ποιά από τα δύο είναι το περισσότερο επικίνδυνο. Τρομερή και η χρονική απόστασις, που κάνει τους δυο συζύγους να σκέπτονται καθέννας από τη σκοπιά του, ότι θάρη κάποτε ή μέρα που θα τους είναι άδύνατο να συνδομηθούν. Ο ένας βασίσει πρὸς τό χειμώνα του, ή άλλη πρὸς τό καλοκαίρι της. Στην άνοιξη της τώρα εκείνη, στο θέρος του εκείνος, δεν καταλαβαίνουν τη διαφορά, θα τη νοιώσουν όμως άργότερα. Και θα είναι οδυνηρό και για τους δυο τους.

Επίσης οδυνηρή, αν όχι και περισσότερο ακόμα, θα είναι γίνή ή απόστασις που προκαλεί ή διαφορά της μορφώσεως. Παλιά παρόδοσις καθιέρωσε να ύστερη ή γυναικί σε μόρφωσι απέναντι του άντρα. Κάκο κι' αυτό, ίδιος στους νέους καιρούς, που τ' άντρώνα βαδίζουν με όρους ισότητας. Ακόμα όμως χειρότερος πρέπει να είναι όταν η καλύτερη εκπαίδευσι στον άντρα. Ένας νέος που αν είναι αισθητό στην περίοδο των πρώτων έρωτικών όρμων θα γίνη αφορητό όταν περάσουν τα χρόνια.

Τόσοι παράγοντες κεκοδομινίας, δεν ενθαρρύνουν για την προώθησι ενός έρωτικού αισθηματος. Χρειάζεται τόλμη στη ζωή. Από τη γαγγραινα που απειλείται, προτιμώτερη ή χειρουργική επέμβασις, όσο οδυνηρή κι' αν είναι. Στοιχειώδες ο κρόνος, δεν άργει να κατευβάλει τους πόνους και να έπουλώση τα τραύματα. Όταν να μη αντίπασουμε στη φιλήσθητή του διάθεσι το άγνοο πείσμα μας. Η λογική και ή θέλησις θα γίνουν οδηγία στο δρόμο της κόρης και θα την προσφύλαξουν από ολέθρια παρατηρήματα...

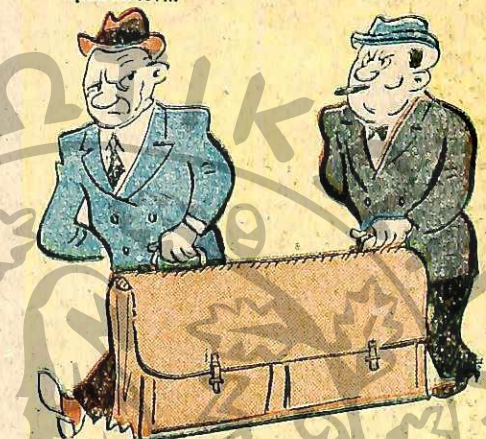
Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

—Οχι, το κεφάλι του είναι από την άλλη μεριά!

ΥΣΤΕΡ' ΑΠΟ ΤΟΝ ΚΑΥΓΑ
—Έλα, τώρα, Αγγελία, γύρισε σ'α κρεβάτι!...

Όταν δεν υπάρχει εμπιστοσύνη μεταξύ συνταίρων.

Ένα έξυπνο τέχνασμα για ταύς, συνωστισμούς σ'α τράμ.

*Ο έρως υπόσχεται πάντοτε περισσότερη ευδαιμονία απ' όση μας δίνει και περισσότερη ήδονή απ' όση απολαμβάνουμε.

*Απ' όλα τα πάθη ισχυρότερο είναι το έρωτος, γιατί προσάγει διά μιαν το κεφάλι, την καρδιά και τό σώμα.

Τα δρώματα της καρδιάς

ΦΤΩΧΗ ΜΙΝΑ!

Προς τον κύριο Ζάν ντε Ζαντ.

«...Θέε μου! Ύστερ' από πολλούς διαταγμούς αποφασιζώ να σάς γράψω. Πόσα χαρτιά έχω για το θέος το ζέρε! Και δεν είμαι βεβαία αν θα σάς το στείλω κι' αυτό το γράμμα γιατί έχει πολλά λάθη, ανόρθο-γραφίες, λάθη χοντρά. Πιστεύω όμως να με συγχωρήσετε γι' αυτό.

Μου έμπνευσε ένα είδος φόβου, κύριε Ζάν: Όταν με κυττάζετε με τα μεγάλα σας μάτια - είναι ώρα να πω όλα τα μυστικά σας - δεν ξέρω ούτε τι λέω, ούτε τι κάνω. Δεν σκέπτομαι τίποτα άλλο από σάς. Ναι, από σάς... Είμαι κοντά σας, ευτυχισμένη, κι' εν τούτοις θέλω να φύγω, να μη με ξαναβείτε πια... Γιατί δεν είμαι τόσο ώραία, ούτε τόσο έξυπνη, όσο θα έπρεπε για σάς.

Βλέπετε, κύριε Ζάν, ή-ταν μεγάλο δυστύχημα να συναντηθώ και να γνωρι-σθώ με τον άνδρα μου. Ο καυμένος ο Φίλιππος είναι τόσο αγαθός! Σας θαυμά-ζει τόσο πολύ!... Όταν γυρίσατε από το τελευταίο σας ταξίδι, γνωρίζατε πειρά καλὰ και γινάτε φίλοι ακούριοι. Ηρθατε στο σπίτι μας και καθώς είδατε, είμασταν φτωχοί, ενώ σεις είσατε πλούσιοι και αριστο-κράτες.

Όταν είδατε λοιπόν το φτωχικό μας σπίτι, την πρώτη φορά που εφάρμα-μαζι φαντάζομαι τι έντυψαν οι θά σάς έκαμε. Δυστυχώς δεν μπορούσαμε ν' αλλά-ξουμε ούτε τα έπιπλα, ούτε και την υπέρβια που δεν ήξερε να σερβίρει.

Ξέρετε πόσο μικρό μι-σθό έχει ο άνδρας μου στο

υπουργείο και θά μς δι-καλολογήσατε.

Σας βεβαίω πειράχτικα εκείνο το βράδυ νιώθων-τας τη συγκρίσι που θά κά-νατε με το σπιτάκι μας και τα μέγαρα που συνλάττετε... Πως θα γελάσατε αλήθεια, με τη φτωχική μου τουαλέτ-τα, με το φτωχικό μας σερ-βιτόιο και με όλα τα άλλα φτωχικά πράγματα μας. Η-μαστε πολύ μελαγχολικοί εκείνο το βράδυ κι' όταν φύγατε ο Φίλιππος έλεγε: «Μήπως ο κύριος Ζάν έ-πληξε; Μήπως μας βρήκε βρατερούς, αυτός που συν-ναστρέφεται κάθε μέρα πρέσβεις και ωραίους κυ-ρίες; Ασφαλώς δεν θα ζα-νάρη!».

Εν τούτοις ήρθατε κι' μαλιστα πολλές φορές. Η-μαστε ευχαριστημένοι που σας ξαναείδαμε. Ο Φίλιππος μαλιστα πειρά πολύ γιατί έ-γώ αισθανόμουν κάποια δει-λία όταν σάς έβλεπα. Μα ύστερα όταν σάς συνήθισα ήμουν πειρά ευτυχής εγώ... Δεν μπορούσα να κατα-λάβω πως έσείς κύριε Ζάν, που συνλάττετε στον καλό κόσμο, που συνναστρέφε-σθε με μεγάλες κυρίες, ά-ποφοίσατε να χάνετε τα-σα άπογεύματα μαζί με μέ-να που ούτε μορφωμένη εί-μαι, μα ούτε και κομψή...

Την ημέρα που μου πή-ρατε το χέρι και μου είπα-τε πως με βρίσκετε πολύ ώμορφη, νόμισα ότι όνει-ρεύομαι.

Μου μίλησατε ακόμα με τόση τρυφερότητα! Μου εί-πατε:

«Σας σέβομαι και ξέρω πως είσατε τιμία γυναίκα. Εν τούτοις σάς συμπαθώ τόσο!» Μου είπατε επίσης ότι συμπαθείτε τον Φίλιππο και δεν θά θέλατε να του κά-νετε κακό... Και μου ζήτη-

σατε τέλος να σάς άφισω να με αγαπάτε... Πως μπο-ρούσα να σάς το άρνθώ;» Όταν είμαι κοντά σας αισθάνομαι πως δεν είμαι πειρά εγώ. Όταν πάλι δεν είσατε κοντά μου νιώθω θλίψη στη καρδιά μου. Εί-μαι πάντα η τιμία γυναίκα που νομίζετε; Δεν ξέρω. Νο-μίζω πως όχι, γιατί σάς ά-φισα να με φιλάσετε... Δεν είμαι όμως ένοχη κι' έτσι μπορώ, χωρίς να κοκκινίζω να κυττάω τον άνδρα μου στα μάτια. Γι' αυτό σάς ζη-τώ, κύριε Ζάν, μια μεγάλη χάρη: Να πάψετε να με βλέ-πετε. Είμαι η γυναίκα ενός άλλου. Δεν πρέπει να έλ-θετε πειρά σπίτι μου, αυτή τη χάρη σάς ζητώ. Ο καυ-μένος ο Φίλιππος με αγα-πάει τόσο πολύ! Και φοβού-μαι μήπως κάμω καμιά κα-κή πράξη. Θα ήμουν άχαρι-στη να τον προσβώω. Αλ-λωςτε τι είμαι εγώ για σάς; Ένα καπρίτσιο που θά περάση γρήγορα. Ένώ ο Φίλιππος είναι μονάχος στον κόσμο και έχει μόνον μέ-να. Αν ήξερε την αλήθεια θά πένθαινε και θά κλαίγα-με κι' οι δυο γιατί τον σκο-τώσαμε.

Αυτή τη στιγμή, το ξέ-ρω, κύριε Ζάν, σάς άρέσω. Και το πιστεύω αυτό. «Αν μ' εγκαταλείπατε όμως μια μέρα θά ήμουν πολύ δυστυ-χής. Οι μεγάλες κυρίες που συνναστρέφονται σάς κρα-τούν, γιατί είναι μορφωμέ-νες, μιλούν ώραία, είναι κομψές και ξέρουν πολλά που εγώ δεν θά έμαθα πο-τέ μου. Εγώ είμαι μια ά-γράμμη που σάς αγαπά.

Πολλές φορές σκέ-πτομαι: Ο κύριος Ζάν μου κάνει κοπιαμέντα και μ' ά-γαπά επειδή συναντά μιάν αντίστροφη που δεν βρήκε σε άλλες γυναίκες. Όταν ά-μως άποχτήσθω αυτό που πα-θεί, τότε τι θά συμβή; Αυτή η ιδέα με βασανίζει και γι' αυτό κάθω να σάς γράψω σήμερα...

Σήμερα που η ύπόληψί μου και το μέλλον μου βρι-σκέται στα χέρια σας, σάς ζητώ αυτή τη μεγάλη χάρη! Είμαι βεβαία πως δεν θά μου την άρνθώτε γιατί εί-σατε καλός άνθρωπος... Έ-να μόνο φοβόμαι... Μήπως μ' αγαπάτε στ' αλήθεια λι-γάκι - μη γελάτε - και μη-πως λυπηθήτε πραγματικά που δεν θά βλεπόμαστε πια... Μη λυπηθήτε φίλε μου! Γιατί η λύπη σας θά μου κοτίσει πολύ-πολύ... Σας ζητώ συγγνώμην... Υ-ποφέρω κι' εγώ φρικτά, άλ-λα πρέπει να χωρίσουμε... Σας παρακαλώ να διατηρή-σετε για μένα μια καλή ά-νάνηψη. Σας αγαπάω και ήθελα να είμαι πάντα κον-τά σας. Εν τούτοις δεν πρέπει. Θά σάς συλλογίζω-μαι σ' όλη μου τη ζωή. Ύ-στερ' από καιρό που έσείς θά με έχετε ξεχάσει εγώ θά ζω με την άνάνηψή σας. Θά σάς συλλογίζομαι και θά αισθάνομαι τη μεγαλει-τητα γλυκύ του κόσμου στη φτωχή μου καρδιά.

Χαίρετε... Χαίρετε για πάντα!... Θά σάς θυμούμαι ως τη στιγμή που θά μου κλείσθω ο θάνατος τα μά-τια... Σας γράφω κι' η καρδιά μου στάζει αίμα... Μα πρέπει να μη ξανασυ-ναντηθώ. Δέξου το τε-λευταίο φιλή της λατρείας και της άπελπίας μου...

Μ' αγάπη ΜΙΝΑ

Υ. Γ. Συχώρεσέ με για τις στολματικές που βλε-πείς στο γράμμα μου. Τα μάτια μου ποσάν θαλά κα-θώς σου έγραφα και τα δα-κρύα μου στάλαζαν στο χαρτί.

Μ. Μ. ΑΛΦΟΝΣ ΝΤΩΝΤΕ

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

ΘΕΑΤΡΙΚΑ παρασκήνια

Πικάντικο ρεπορτάζ

Οι ζυμώσεις για τη χειμερινή θεατρι-κή «σαίλον», που άρχισαν μόλις την πε-ρασμένη εβδομάδα, δεν είναι οίδη εν-θαρουντικές. Έλλειψι επιχειρηματιών, ύστερα από την χρεωκοπία όλων σχεδόν των καλοκαιρινών εργασιών, οι ήθοιοι για να περιφρουρήσουν τα συμφεροντά τους, απέφασαν να συμπιτυχούν σε ά-μίλους.

Έτσι υπάρχουν μέχρι της στιγμής τουλάχιστον ουσί υποψηφία συγκροτήμα-τα, των υπ' αριθ. 1 «ασών» (Κοκκι-νής, Μαυρέας, Μακρή, Φιλίππης, Αλ-λωνίτης) και των υπ' αριθ. 2 (Σταυ-ρίσης, Δούκας, Γαβριηλίδης, Ιατρίδης, Μανιατάκης).

Και τα δυο όμως αυτά συγκροτήμα-τα, παραμένουν μέχρι της στιγμής χω-ρίς στέγη, γιατί εκτός του «Απόλλω-νος» που θά λειτουργήσθω «βαριετέ», δεν υπάρχει μέχρι της στιγμής κανένα άλλο θέατρο διαθέσιμο για μουσικό θί-ασο.

Εξ άλλου από τους θιάσους πρό-ζας ο μόνος βέβαιος είναι ο θιάσος του κ. Κώστα Μουσούρη που θά εμφανισθώ στο θέατρο Άλκην, ταυτοχρόνως με το συγκροτήμα Κούν.

Γύρισε από το ταξίδι της στην Ευρώπη η κ. Μαρίκα Κοτοπούλη. Στο Παρίσι όπου πήγε ύστερ' από την Έλβετία, η κ. Κοτοπούλη συναντή-θηκε με την κ. Κυβέλη.

Οι δυο μεγάλες πρωταγωνίστριες της Έλληνικής σκηνής έμεναν στο ίδιο νοσοκομείο, παρακολουθούσαν δε μαζί, κά-θε βράδυ τα τελευταία έργα του δραμα-τικού και μουσικού θεάτρου της γαλι-κής πρωτεύουσας.

Ο γνωστός χορευτής Άλμπερτί, εμφανίζεται αυτές τις ημέρες στο Παρί-σι, με «παρτεναίρ» του μια Γιαβανέζα χορεύτρια.

Το ιδιόρρυθμο χορευτικό ζευγάρι, ση-μειώνει μεγάλη επιτυχία.

Στο θέατρο «Περοκέ», εκτός από το «γκροάν-γκινιόλ» του κ. Γιαννουκά-κη «Κρητική ψυχή», ετοιμάζονται δυο άκουη ελληνικά έργα, τα «Μέσα στο βούρκο» και «Το κρεβάτι της μακαρί-τισσας», γραμμένο από τον παλαιόμαχο ήθοιο κ. Κούρτελν.

Η μουσική υπόκρουσις των τριών αυ-τών σκέτς γράφεται από το νεαρό συν-θέτη που εμφανίζεται για πρώτη φορά, τον κ. Κουρτελν, άνεσιό του ήθοιο και συγγραφέως που αναφέραμε.

Η άλυσμένη συμπεριφορά κ. Ζαζά Μπριλλάντη, που είχε εγκατασταθώ στην Αίγυπτο από εδώ και πολλά χρό-νια, διέλυσε τώρα τον θιάσό της και εμφανίζεται ως «άτραξιόν», με μεγάλη επιτυχία, στο αριστοκρατικό κέντρο του Καίρου «Κίτ Κάτ».

Ύστερα από το «Καλώς ήρθες στα όνειρά μου», η Ίωάννα Άλβα λανσάρει αυτή τη βδομάδα ένα καινούργιο τρα-γουδί του κ. Χαϊροπούλου, με στίχους του κ. Φερμάνουλου. Το νέο τραγουδί είναι αφιερωμένο στους έρωτευμένους κι' έχει τίτλο: «Από τί είναι η καρδιά σου».

Η Έλληνική Καίτη Παπαμιαχάλη, που σπουδάζει στην Ιταλία την τέχνη του τραγουδιού, έδωσε προσφάτως εκεί ένα δείγμα της εξαιρετικής φωνής της στην όπερα του Ντονιζέττι «Ελιόριον του έρωτος». Φαίνεται δε ότι την περι-μένει συγχρόνως ένα λαμπρό κινηματο-γραφικό στάδιο.

Ένας άπ' τους πιδ διακεκριμένους σκηνοθέτες του Ιταλικού κινηματογράφου, γοητευμένος από τα σπάνια σκη-νικά προσόντα της, σκοπεύει να την έμ-φανίσθω και στην όθων. Άς περιμένου-με λοιπόν την άνατολή του καινούργιου αυτού διπλού άστρου που τιμά την Έλ-λάδα.

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

Βάμνη γή... δ' άλλα μέρη

Α κατ'αρχήν μανία, φοβερή κι' άνευ όμοίας, που χωρίς άμφιβόλια, φτάνει μέχρι επιδημίας, έχει έσχάτως καταλάβει άλλο από τον...έκπατρισμό. Κάθε νέος, κάθε νέα, κάθε γέρος και γρηά εύκαρπια επιδιώκει για να φύγν μακριά. Και στον ύπνο και στο ξύπνιο και πρωί και μεσημέρι, διειρεύεται να φύγν «σ' άλλη γή και σ' άλλα μέρη».

Ο σπενός αυτός ο χώρος και βραχώδης σ'ν τοις άλλους, είναι τάφος, όπως λένε, της αξίας της μεγάλης, ενώ σ' όλα τ' άλλα μέρη θάνε πρώτοι μέσ' στους πρώτους, και θά πραγματοποιήσουν, έπ' τέλους, τ' όνειρό τους.

Αλλά κι' οι γεροντοκόρες οι βαφόμενες συχνά, πού, παρ' όλες τις μπογιές τους, ή...μπογιά τους δεν (πεννά,)

όνειρεύονται, μοιραίως, να χαρούν οι πιδ πολλές την υπόλοιπη ζωή τους, - τρία χρόνια, πέντε δέκα, - και γι' αυτό θέλουν να βρεθώνε σε φυλές, που ποτέ τους μέχρι τώρα δεν...έγνωρίσαν γυναίκα!

Α κάποιος μάγκας πονεμένος κι' Ιταλόπληκτος πολύ, επειδή τις «γκόμενες του» του τις τρώγαν Ιταλοί στην Ιταλία γουστάρει να παρκάρη ξαφνικά και εις...είδος να ξεφύγθω τα παλάα του...δανεικά!

Α ντιθέτως ένας άλλος πούχει ως μόνα Ιδανικά να μην ξεφύγθω ποτέ του τα παλάα τα...δανεικά, όνειρεύεται και κείνος σ' άλλα μέρη να παρκάρη, επειδή πολύ τον έχουν στην πατρίδα του «μαρκάρη».

Έλος, κάποιος χασομέρης πούχει κάνει κάθε τι για να δώση στην Έλλάδα...έφευρέσεις ούκ όλίγες θά ποζάρη άλλου, ως μέγας έμπνευστής του «Ντι-Ντι-Τί», γιατί έχει τα πρωτεία να σκοτώνη χρόνια...μυίγες!

Α συτυχώς όμως δεν είναι μόνοι αυτοί κι' αυτές οι μόγες που όνειρεύονται τα ξένα, - καλοκαίρια και χειμώνες, - Κι' αν κανείς τους αναφέρη κι' αν κανείς τους άραδειάση πρέπει νάχη...ρόλους χάρτου κι' η Έλλάς πρέπει... (ν' άδειάση)

Α ντασθώτε μόνον πόσοι έχουν «ψώνιο» και μανία, να γνωρίσουν τους άστéρες και να παίξουν σε...ταινία! τις καλύτερες έπαυλεις στη Φλωρίδα να νοικιάσουν και τις τόσες της όθωνς τις «οκίες» να...έπισκιάσουν.

Α ντε μόνον σας τον κόπο και σκεφθήτε πιδ σωστά, τί λαχάρια δοκιμάζουν τα...ταλέντα τα γνωστά. Για σκεφθήτε μ' άλλα λόγια τί πεδιόν περιμένει όσους είναι στην Έλλάδα άφανείς κι' άδικημένοι... «Όσους κάνουνε κομπίνες, όσους παίξουν τον...«παπα», όσους δίνουνε και παίρνουν... και λοιπά και τα λοιπά...»

Α πλωθούν σ' όλα τα μέρη, όπως είναι φυσικό και θά δράσουν ανάλογως στην ύψηλιον άράδα, μέχρι Ζούγκλα και Τάμ-Τούμ... και φρονώ πως θ' άποφύγουν μοναχά το Μεξικό γιατί...Μεξικό, προσφάτως, έχει γίνει κι' η Έλλάδα, με τα τόσα...«μπάμ και μπούμ».

Επιστολή μου... ο Συνεργάτης Γ.

Αθηνάι - ΝΕΑ ΥΟΡΚΗ

Αθηνάι - ΝΕΑ ΥΟΡΚΗ

Αθηνάι - ΝΕΑ ΥΟΡΚΗ

Αθηνάι - ΝΕΑ ΥΟΡΚΗ

Αθηνάι - ΝΕΑ ΥΟΡΚΗ

Αθηνάι - ΝΕΑ ΥΟΡΚΗ

Αθηνάι - ΝΕΑ ΥΟΡΚΗ

Αθηνάι - ΝΕΑ ΥΟΡΚΗ

Αθηνάι - ΝΕΑ ΥΟΡΚΗ

I. ΑΘΗΝΑΙΟΥ

(ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ)

Χειμῶνας τοῦ 1941.

Στὴν Ἀθήνα μιὰ κραυγὴ ἀντηκεῖ ἀπ' ἀκρὸς σ' ἀκρὸς: Πενὴν!... Σκληριὰ καὶ δυστυχία. Ἡ Ἰσμήνη, μικρούλα, ὁμορφὴ, σεμνὴ καὶ ξεπεσμένη ἀρχοντοπούλα προσηγορίας τῆς ἀρρωστής μητέρας της καὶ τῆς μικρότερης ἀδελφῆς της, πηγαίνει σ' ἕνα ἀντικείμενο ἀδελφῆς της, πηγαίνει σ' ἕνα παλιὸ πορτραῖτο. Ἐκεῖ τὴ βλέπει ἕνας νεαρὸς Ἀθηναῖος παραλῆς καὶ γλεντζῆς, ὁ Τέλης Παυλίδης, τὸν γοητεύει ἡ ὁμορφιά της καὶ τὴν πολιορκεῖ κατὰ τρόπο βαναύσο. Ἡ Ἰσμήνη δὲν τοῦ δίνει σημασία καὶ τοῦ ξεφεύγει. Περνοῦν λίγες μέρες καὶ ἡ δυστυχία ἀναγκάζει τὴν Ἰσμήνη νὰ μὴ πωλήσει τὸ ἕνα κατάντημα. Ἐκεῖ τὴν ξανασυναντᾷ ὁ Τέλης τυχαίως καὶ ξαναρχίζει τὸ κυνηγητό. Ἐννοεῖ νὰ τὴν κερρί, δικά του, ὅπως τόσες ἄλλες. Μὰ ἡ Ἰσμήνη νοιώθει ἀπογοητισμένη καὶ τρέμει σὲ γλυκόλογα τοῦ καὶ φεύγει τρέχοντας. Ὅσο προλαβαίνει νὰ βρῇ δουλειά. Καὶ προσλαμβάνεται τέλος προσωρινῶς σ' ἕνα κατάντημα. Συγχρόνως ἐκμισθώνει τὸν Τέλη Παυλίδη καὶ τὴν ἐνοχλησεῖς του, ἀσχη. Περνᾷ κάμποσες καὶ ἡ προσηγορία της, Ἰσμήνης τὴν εἰδοποιεῖ ὅτι ἀπολύεται. Καὶ ἀρχίζει τότε τὸ μεγάλο δράμα τῆς δυστυχίας γιὰ τὴν οἰκογένειά της νέας: ἀρρωστὴ μητέρα καὶ πεινᾷ!...

3ον Ἡ μητέρα της ἔλυσε. Μέρα με τὴ μέρα τὸ πρόσωπό της ἔπαιρνε ἐκεῖνη τὴ μάσκα τῆς χαματένια ποὺ προμηνεῖ τὸ θάνατο. Δίχως καμμιὰ πείρα σὲ τέτοια τὸ μάντευε ἡ Ἰσμήνη καὶ πάγωνε ὁλόκληρη. Μιὰ μέρα εἶπε πρὸς τὴν Νίνα ὅσο μπορούσε πειθ' ἀφήνισα:

— Νίνα. Μιὰ καὶ δὲν μπορῶ νὰ βρῶ ἄλλη δουλειά, θὰ κτενίσω νὰ μῶ ὑπηρετρία σὲ κανένα σπίτι.

— Ἡ μικρὴ ἔβαλε τὰ κλάματα. — Ἄν τὸ κάνης αὐτό, Νίνα, θὰ πεθάνω με ἡ μαμά κι' ἐγώ.

— Ἦταν τέτοια ἡ ἀπελπισία της μικρῆς, ποὺ ἡ Ἰσμήνη τὰ γύρισε.

— Καλὰ, εἶπε. Ἄσε νὰ κυττάξω ἀκόμα.

Ἄλλὰ σὲ λίγο κατὰλαβε πῶς κι' αὐτὸ ἦταν δύσκολο. Παντοῦ τῆς ἔλεγαν ὅτι σ' ὅλα τὰ σπιτία δίδωσαν τὴν ὑπηρετίαν καὶ δὲν ἔπαιρναν καινούργιες. Στὰ πάρα, κορίτσια χλωμά, πεινασμένα, παρακαλοῦσαν γιὰ δουλειά.

Τὴν παρηγόρησε σὲ λίγο ἡ ἰδέα, πῶς δὲν θὰ ὀφειλόταν τοὺς δικούς της κι' ἂν ἔμπαινε δούλα. Τὴ μισὴ θάπαιρνε; Τίποτε. Μονάχα τὸ φαγὶ της.

— Ἦταν τώρα ἕνα μῆνα χωρὶς δουλειά.

Ὁ πρόθυμος βοηθός

Δὲν μπορούσε νὰ βαστάξῃ τὰ δάκρυα της. Κυλούσαν στὰ μάγουλά της θερμά, καθώς γυρίε στίπτι της ἡ Ἰσμήνη. Ἦταν μιὰ ἀπὸ τὴς πολλῆς τῆς ἀπογοητεύσεως, βέβαια, ἀλλὰ εἶχε τόσο πιστέψει σὲ κάποια κυρία ποὺ τῆς εἶχε υποσχεθῇ μιὰ θέσι στὸ ταχυδρομεῖο καὶ τώρα ἡ ἀποτυχία τὴν ἔκανε νὰ πονῇ διπλά.

Ἦταν πρωτομαγιά. Τὸ θυμήθηκε ἐπειδὴ εἶδε δυὸ λουλούδια στὸ χέρι μιᾶς κοπέ-

λας. Κι' ἡ σκέψι πῶς περνοῦσε ἔτσι θλιμμένη τὴ γιορτὴ τῆς ἀνοιξῆς, τῆς νιότης, ἔκανε τὸ στήθος της νὰ φουσκῶνῃ ἀπὸ λυγμούς στὴ μέση τοῦ δρόμου.

Ἀσφά, καθὼς σήκωσε τὰ μάτια της βουρκαμένη, ἀπελπισμένα, σταμάτησε.

Μπροστὰ της στεκόταν ὁ Τέλης Παυλίδης καὶ τὴν κύτταξε μὲ κάποια συγκίνησι, μὲ κάποια εἰρωνεία.

— ὦ, δεσποινίς! Ἰσμήνη! φώναξε, καὶ τῆς ἄρπαξε καὶ τὰ δυὸ τῆς χέρια μέσα στὰ δικά του. Πόσον καιρὸ ἔχω νὰ σὰς ἰδῶ! Τί γίνεστε; Πῶς τὰ περνάτε;

Τὰ χεῖλη της τρεμούλιασαν. Μὲ ντροπὴ της κατὰλαβε πῶς δὲν μπορούσε νὰ κρατήσῃ τὰ κλάματά της.

— Τί ἔχετε; τὴ ρώτησε αὐτὸς μαλακά, κρατώντας της πάντα τὰ χέρια.

Δίστασε ἡ κοπέλλα μιὰ στιγμὴ. Κι' ἄσφαι, σὰν τὸν πεινῶνε ποὺ πιάναται ἀπὸ ἕνα στανίδι, ἂν καὶ ἔρη πῶς ὅπως ὁποῖοτε εἶνε χαμένος, ψιθύρισε:

— Εἶμαι χωρὶς θέσι!

— Ἀ, γι' αὐτὸ δὲν σὰς βλέπω πιά στὸ κατάντημα; εἶπε ὁ Τέλης. Κι' εἶνε ἀνάγκη νὰ κλαίει γι' αὐτό; Χάθηκε ὁ κόσμος νὰ βρῇτε καμμιὰ ἄλλη δουλειά;

Σήκωσε τὰ μάτια της βουρκαμένη στὰ δικά του.

— Ἀπάνω ἀπὸ ἕνα μῆνα τρέχω, ἀποκρίθηκε, καὶ δὲν βρίσκω τίποτε, ἀπολύτως τίποτε.

— Περιέργο πράμα εἶπε αὐτός. Ἐνα κορίτσι τόσο φρόνιμο, τόσο ἀξιο σὰν, ἔσένα...

Στάσαν. Ἡ Ἰσμήνη στεκόταν τρεμάμενη, κόκκινη σὰν παρὰρῶνα, κι' ὁ Τέλης τὴν κύτταξε μὲ κάποια συμπόνια, ἀλλὰ καὶ μὲ τὴ φλόγα τῆς ἐπιθυμίας στὸ βάθος τῶν μαύρων τοῦ ματιῶν.

— Αὐτὰ εἶνε τὰ νέα μου, εἶπε σὲ λίγο λυπημένα ἡ κοπέλλα.

Καὶ τοῦδωκε τὸ χέρι της.

— Χαίρετε, τοῦ εἶπε.

Καὶ δὲν ἤξερε κι' αὐτὴ γιὰτί τοῦδινε τὸ χέρι της, καὶ πῶς τοῦ μιλοῦσε ἔτσι σὲ φιλικὸ τόνο.

Αὐτὸς τῆς κράτησε τὸ χέρι. Καὶ τραβώντας τὴν παράμερα λιγάκι ἀπὸ τὸν κόσμο, τῆς εἶπε:

— Εἰσάστε πολὺ κουτὴ, τὸ ξέρετε;... Γιατί ν' ἀπελπιζάσατε τόσο; Γιατί δὲν θέλετε νὰ σὰς βοηθήσω ἐγὼ λιγάκι; Εἶνε τόσο εὐκολὸ νὰ βροῦμε μιὰ καλὴ θεοῦλα, γιὰ νὰ τὰ βγάλετε πέρα σ' αὐτὴ τὴ κακὴ ἐποχῇ.

Τὸ χέρι της μέσα στὸ δικό του τρεμούλιασε. Ἄλλοτε, θὰ τὸ τραβούσε γρήγορα

Τι περίμενε

Ὁ ἔμπορος κ. Πουλημένος πῆρε τὴς ἡμέρες αὐτὲς σὲ σπῆτι τοῦ ἑνὸς ὑπηρέτη ἀπὸ τὸ Καπανδριτί, τὸν Κίτσο τὸν Μπαλμυμένο, ποὺ δὲν εἶχε πατήσῃ ποτὲ τὸ πόδι τοῦ ἔξω ἀπ' τὸ χωριὸ τοῦ.

— Ἀκουσε, Κίτσο, τοῦ εἶπε τὴν πρώτην ἡμέρα ὁ κ. Πουλημένος. Θὰ σοῦ δώσω 150 χιλιάδες δραχμὲς τὸν μῆνα μισθό. Ἐκτός αὐτοῦ θὰ τρῶς σὲ σπῆτι μου καὶ θὰ σὲ ντύνω ἐγώ. Συμφωνοῖ;

— Συμφωνοῖ, ἀφέντη, ἀπάντησε ὁ Κίτσο.

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρῶτὸ τὸ ρολόι ὁμῶνε ἐννὴ καὶ ὁ Κίτσο δὲν εἶχε κατέβῃ ἀπ' τὸ δώματιο τοῦ.

Ὁ κ. Πουλημένος ἀπόρρησε, ἀνέθηκε ἀπάνω καὶ βρῆκε τὸν ὑπηρέτη τοῦ νὰ ρακατεῖρ σὲ κρεβάτι τοῦ.

— Βρὲ σὺ, τοῦ φώναξε, τί περιμένεις καὶ δὲν κατεβάνεις κάτω, τεμπέλαρε;

— Ἀφεντικό, ἀπάντησε ἀφελέστατα ὁ Κίτσο, εἰσὰς περιμένα.

— Ἐμένα περιμένα;

— Ναι, ἀφεντικό. Δὲν συμφωνήσαμε χθὲς ὅτι θὰ μὲ τρέφῃς καὶ θὰ μὲ ντύνης εἰς; Περιμένα λοιπὸν νάρθῃς νὰ μὲ ντύσης.

Ο ΘΑΚΟΣ

καὶ θάφευγε ἀπὸ κοντὰ τοῦ. Τώρα δὲμος ἡ δυστυχία της ἦταν τόσο μεγάλη, ποὺ τὰ μάτια της σηκώθηκαν ἱκετευτικά ἀπάνω του.

— Ἀλήθεια, εἶπε ἀχνά, θὰ θέλατε νὰ μὲ βοηθήσετε;

— Κουτό, εἶπε πάλι ὁ Τέλης πιδ θερμά. Γιατί, ἀφοῦ εἶσαι τόσο ὁμορφὴ, νάσαι τόσο κουτό κορίτσι; Γιατί δὲν μοῦ λές μιὰ λέξι, ἕνα εὐχαριστὸ γιὰ τὰ λουλούδια ποὺ σοῦεῖλαι τόσες φορές;

Ὁ θυμὸς φούντωσε γρήγορος στὰ μάτια της.

— Δὲν τὰ θέλω τὰ λουλούδια. Τί νὰ τὰ κάνω; φώναξε ἀπότομα.

— Σωστά, εἶπε αὐτὸς μὲ ἀνεπαίσθητὴ εἰρωνεία. Θὰ προτιμῶσαι νὰ εἶνε κατὶ φαγώσιμο, ἔ; Βλέπεις, μικρούλα μου, φοβήθηκα μὴ σὲ θυμώσω. Ἀλλοῖως θὰ σοῦ στελνα πολλὰ ὠραία πράγματα.

Τώρα πιά τράβηξε τὸ χέρι της ἀπὸ τὸ δικό του:

— Κύριε, εἶπε σοβαρά, μὴ θέλετε νὰ μὲ βασανίζετε. Εἶπατε πῶς θὰ μπορούσατε νὰ μὲ βοηθήσατε νὰ βρῶ μιὰ θέσι.

— Ἄν μπορῇτε, κι' ἂν θέλετε νὰ κάνετε ἕνα καλὸ στὴ ζωὴ σας; πέστε μου γιὰ ποιά θέσι μοῦ μιλάτε;

Τὴν κύτταξε πάλι σκεπτικὸς.

— Ἔστω, εἶπε. Ἀς ἀφήσουμε κάθε ἄλλο κουβέντα. Λοιπὸν, ἀκούσε, Ἰσμήνη. Κάποιος φίλος μου εἶνε διευθυντὴς σὲ μιὰ ἐταιρεία. Πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν μοῦλεγε πῶς τοῦφγε ἡ δακτυλογράφος του...

— Ἀλήθεια, ξέρετε γραφομηχανή;

— ἔρω, ἀποκρίθηκε μὲ τὴν ψυχὴ στὰ χεῖλη ἡ κοπέλλα.

— Περιφροῦ! Ἄν δὲν βρῇτε ἄλλη στὸ μεταξύ, θάχης εἰς σίγουρα αὐτὴ τὴ θέσι. Εἶσαι εὐχαριστημένη;

— Θὰ σὰς εὐγνωμῶν γιὰ ὅλη μου τὴ ζωὴ, ἀποκρίθηκε ἡ κοπέλλα σοβαρά. Καὶ ποτὲ θὰ ἔρω;

— Μὰ, αὐριο κιάλας. Ἐγώ, τὸ φίλο μου αὐτὸν τὸν συναντῶ κάθε βράδυ στὸ Σύνταγμα. Θέλεις νὰ δώσωμαι γι' αὐριο ἕνα ραντεβού;

— Πού; ρώτησε ἀχνά ἡ κοπέλλα.

— Ἀ! στάσου, σκέφθηκα κατὶ καλλιτέρο, φώναξε ὁ Τέλης. Εἶμαι βέβαιος πῶς ὅταν σὲ γνωρίσῃ ὁ Μάκης... ἔτσι λένε τὸ φίλο μου... θὰ θάλλῃ νὰ σὲ βοηθήσῃ. Γι' αὐτό, δὲν ἔρχεσαι τὸ βράδυ κι' ἐσύ στὸ Σύνταγμα νὰ λυθῇ τὸ ζήτημα ἐπὶ τόπου;

Ἐσφιξε τὰ χεῖλη της ἡ κοπέλλα. Ὁ Τέλης τὴν κύτταξε μ' ἕνα χαμόγελο, ποὺ θὰ μπορούσε νὰ τρελλάνῃ κι' ἀγία. Μὰ ἡ καρδιά της Ἰσμήνης ἦταν τόσο κλεισμένη ποὺ μονάχα ἡ δουλειά της τὴν ἐνδιέφερε. Σὰν γλυκὸ τραγοῦδι ἀντιλάλασε στ' αὐτὰ της ἡ φράσι: «Ἀπόψε κιάλας θὰ μπορούσε νὰ λυθῇ τὸ ζήτημα».

— Καλὰ, εἶπε ἀποφασιστικά. Θάρω.

— Δόξα σοι ὁ Θεὸς ποῦ τ' ἀποφάσεις, εἶπε ὁ Τέλης μὲ χαρὰ. Λοιπὸν, ἀκού: ἔσε πρὸς τὸν καφεῖο; Στὸ ἀπάνω μέρος, πρὸς τὰ ξενοδοχεῖα. Μὰ θὰ σὲ ἰδῶ ἐγώ, ἔγνοια σου.

Τοῦ ἔδωσε τὸ χέρι της. Δὲν τῆς τὸ ἔσφιξε ὁμοῦς. Τὴ χαίρετσε μ' ἄλλον τυπικὰ, ἄσφαι. Κι' ἔφυγε μ' ἕνα βῆμα σβέλτο, χαρούμενο.

Τὸ μυστικὸ

Στὸ δρόμο πῆρε τὴν ἀπόφασί της ἡ Ἰσμήνη. Πρῶτὴ φορὰ στὴ ζωὴ της. θὰ εἶνε ἕνα μυστικὸ ἀπὸ τὴν μητέρα της. Δὲν θὰ τοὺς ἔλεγε τίποτε γιὰ τὴ συνάντησί της μὲ τὸν Τέλη. Οὐτὲ λέξι. Θὰ ἔδινε ἀπ' τὸ σπῆτι μὲ κάποια πρόφασι καὶ μονάχα ἀπετύχαινε, ἂν εὐρίσκε στ' ἀλήθεια μιὰ θέσι, θὰ τοὺς τὸ μαρτυροῦσε.

— Γιατί νὰ βαυκαλιζώνται μ' ἐλπίδες; εἶπε μέσα της. Ἐπειτα θ' ἀπογοητευθῶν πιδ πολὺ ἂν δὲν γίνῃ τίποτε.

Μὰ πιδ βαθειὰ της ἀκόμα μιὰ μυστικὴ φωνούλα ἔλεγε:

— Δὲν συλλογίζεσαι τὴν ἀπογοήτευσί τους τόσο πολὺ, ἀλλὰ φοβάσαι μὴ σ' ἐμποδίσῃ ἡ μητέρα σου νὰ πᾶς. Καὶ θέλεις νὰ πᾶς. Πιστεύεις στὴ βοήθειά του.

Μὰ καὶ κατ' ἄλλο ἀκόμα ἦταν ποὺ τῆς τόλεγε κι' αὐτὸ ἡ μυστικὴ φωνούλα:

— «Σ' ἀρέσει νὰ τοῦ μιλάς, σ' ἀρέσει ν' ἀκούς τὴ φωνὴ του».

Τὸ ἀπόγευμα, ἡ Ἰσμήνη εἶπε στὴ μη-

τέρα της, προσπαθώντας νὰ πάρῃ ἕνα τὸ νο φυσικό:

— Μανούλα, θὰ πάω... σὲ κάποια κυρία. Μοῦ υποσχέθηκαν πάλι κατ'...

— Τί; ἔκανε μὲ ἀγωνία ἡ μητέρα της.

— Ἐ, τὰ ἴδια καὶ τὰ ἴδια, δὲν ξέρετε;... Δὲν σοῦ λέω, δὲμος τίποτε, γιὰ νὰ μὴν ἐλπίξῃς ἄδεια. Πᾶω τέλος πάντων νὰ ἰδῶ...

Ὅταν ἀρχισε ὁμοῦ νὰ ντυνέται, βρέθηκε σὲ ἀμηχανία. Πᾶς θὰ πῆγαινε στὸ Σύνταγμα μὲ τὸ ξεθωριασμένο της θαλασσὶ ταγεράκι; Δὲν ἦταν σωστό.

Ἐπρεπε νὰ φορέσῃ κατὶ ἄλλο. Τὸ καλοκαιρινὸ φουστάνι της, τὸ ἄσπρο, μὲ τὰ λουλούδια ποὺ εἶχαν τὸ χρῶμα τῆς βιολετῆς. Ἦταν κι' αὐτὸ παλιό, ἀλλὰ ὁπωσδήποτε φαίνονταν πιδ φρέσκο.

Τὸ φόρεσε γρήγορα - γρήγορα, σὰν ἔνοχη.

Μὰ γιὰτί κάνεις τουαλέττα; τὴ ρώτησε ἡ Νίνα περιέργη.

— Τί τουαλέττα; ρώτησε ἡ Ἰσμήνη χωρὶς νὰ κυττάξῃ τὴ μικρὴ. Φορᾶω καλοκαιρινὸ φόρεμα γιὰτί ἔπιασε ζέστη. Αὐτὴ εἶνε ἡ περίφημη τουαλέττα.

Κλεφτὰ χτένισε κατόπιν μὲ προσοχὴ τὰ μαλλιά της. Ὅλους τοὺς τελευταίους ἡνῆς εἶχε παραμελήσει τὸν ἑαυτὸ της, ἀπογοητευμένη καθὼς ἦταν ἀπὸ τὴν βιοπάλη. Ἡ μητέρα της δὲν εἶνε σημασία σ' αὐτὰ. Ἡ Νίνα, δὲμος, σὰν ἐξυπνὴ ποὺ ἦταν, τὴν παρακολούθησε μὲ προσοχὴ. Κι' ἡ Ἰσμήνη ἐνοίωσε νὰ τὴν καίῃ ἡ ἀθῶα, ἀλλὰ περιέργη ματιά της ἀδελφούλας της.

Φίλησε, τέλος, τὴν μητέρα της, ὅπως τὸ συνήθιζε πάντα ὅταν ἔφευγε, καὶ εἶπε γιὰ νὰ πῇ κατ'...

— Γιὰ νὰ ἰδοῦμε... ἴσως ἀπόψε νὰ φέρω κανένα εὐχαριστὸ νέο.

Κι' ἔφυγε γρήγορα, νοιώθοντας τὴν καρδιά της νὰ χτυπᾷ δυνατά.

Ἐνας ἄλλος κόσμος

Ὅταν ἔφτασε στὸ Σύνταγμα εἶχε τὴν ἐντύπωσι πᾶς βρισκέται σὲ κάποιο κόσμον ἕννο κι' ἄγνωστο. Ζοῦσε κι' αὐτὴ στὴν Ἀθήνα, κι' ὁμοῦ δὲν φανταζόταν πῶς εἶνε δύσκολον νὰ ὑπάρχουν τόσοι ἄνθρωποι ποὺ πᾶνε τὰ βράδια νὰ καθίσουν στὸ Ζαχαροπλαστεῖο, νὰ φᾶνε ἡσυχὰ τὸ γλυκό τους, χωρὶς ν' ἀγωνιῶνε γιὰ τίς ὥρες ποὺ περνᾶνε ἔτσι θλιβεράς, χωρὶς νὰ φαίνονται νάχουν καμμιὰ τύχη γιὰ τοὺς πεινασμένους ποὺ διαβάζουν καὶ τοὺς κυττᾶνε μὲ μάτια μεγάλα, γεμάτα ζήλια.

Ἄλλοτε, πρὶν ἀπὸ τὸν πόλεμο, ἐρχόταν κι' αὐτὴ καμμιὰ φορὰ νὰ καθῇ στὸ μέρος αὐτό. Σπάνια βέβαια. Ἦταν ὁμοῦ σίγουρη πῶς κανένας δὲν ἀκολουθοῦσε πιά αὐτὴ τὴ συνήθεια τώρα, τίς τρομερὲς αὐτὲς ἡμέρες.

Ἡ πλατεία εἶχε πολὺν κόσμο. Στὴν ἀρχὴ ἡ Ἰσμήνη οὐδέποτε πᾶς δὲν θὰ μπορούσε ν' ἀνακαλύψῃ τὸν Τέλη. Λίγα δευτερόλεπτα ὁμοῦ βαστάζε ἡ ἀμηχανία της. Ἐπειτα ἡ καρδιά της σκίρτησε. Ἀκουσε τὴ φωνὴν του.

— Ἰσμήνη! τὴ φώναξε ὁ νέος μὲ μιὰ οἰκειότητα, σὰν νὰ ἦταν καμμιὰ συγγενὴς τοῦ ἡ πολὺ φίλη του.

Μὲ μάγουλα κόκκινα, φωτιά, προχώρησε στὸ τραπέζι τοῦ ἡ κοπέλλα. Τῆς ἔδωσε αὐτὸς τὸ χέρι ἐγκάρδια, καὶ τῆς εἶπε:

— Καθῆστε.

— Ὁχι, ἀποκρίθηκε αὐτὴ δειλά... Ἦρθα μονάχα νὰ μὲ συστήσατε στὸ φίλο σας...

— Μὰ καθῆστε, τὴν δέκομε αὐτὸς ἀνυπόμονα. Βέβαια, θὰ σὲ συστήσω στὸ φίλο μου. Ἀλλὰ, πρέπει νάρθῃ. Κατ' ἀνάγκην θὰ τὸν περιμένῃ. Δὲν μπορεῖς νὰ μένης ὁρθῇ.

Δίστασε ἡ Ἰσμήνη μιὰ στιγμὴ.

— Ξέρετε τί νὰ κάνουμε; εἶπε σὲ λίγο. Νὰ πάω νὰ κάνω μιὰ βόλτα καὶ νὰ ξαναγυρίσω.

Τὴν ἄρπαξε ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τὴν κάθησε, μὲ τὸ ἔορι σχεδόν, σὲ μιὰ καρέκλα.

— Γιατί τὰ κάνεις αὐτά; τὴ ρώτησε γελώντας, μὰ νευριασμένος. Θέλεις νὰ μᾶς προσέξῃ ὁ κόσμος; Μὰ τὴν ἀλήθεια, φέρεσαι σὰν καμμιὰ κουτὴ χωριατοπούλα. Ἀπὸ ποῦ εἶσαι;

— Ἀπὸ δῶ, ἀπὸ τὴν Ἀθήνα.

— Περιέργο πράγμα! Πάντως ἔχεις παρὰ γενναίους τρόπους.

Τὴν ἄλλῃ στιγμὴ πῆρε ὕφος πιδ μαλακό.

— Ἀκουσε κοπέλλα μου, τῆς εἶπε, δὲν πρόκειται νὰ πάθῃς τίποτε. Θὰ περιμέν-

νομε ἡσυχὰ - ἡσυχὰ τὸ φίλο μου. Στὸ μεταξύ, ὁμοῦ, φαντάζομαι πῶς δὲν θὰ χάσουν τίποτε ἂν ἀνταλλάξουμε δυὸ λόγια σὰν πολιτισμένοι ἄνθρωποι.

Τῆς χαμογέλουσε μ' ἐκεῖνο τὸ φωτεινὸ τοῦ χαμόγελο ποὺδεῖνε τόσο ἀλλοιώτικη τὴ φυσιογνωμία του. Ναι, εἶχε δυὸ εἰδῶν χαμόγελα. Τὸ ἕνα τὸ ἀποτροπιαζόταν ἡ Ἰσμήνη. Ἦταν τὸ χαμόγελο τοῦ κατακτητῆ, τὸ σίγουρο, τὸ σκληρό, τὸ γεμάτο πάθος. Τὸ ἄλλο τοῦ ὁμοῦ χαμόγελο, ἦταν ἄγαθὸ, συγκινημένο, ἄθωο. Δέχτηκε ὥστόσο καὶ κάθησε.

Χωρὶς νὰ τὴ ρωτήσῃ παράγγειλε καὶ γι' αὐτὴν ἕνα γλυκό κι' ἀρχισε νὰ τῆς κουβεντιάξῃ σὰν νὰ ἦταν παλιά του γνωριμία.

Κουβέντες οὐδέτερες, βέβαια. Γιὰ τὸν πόλεμο, γιὰ τοὺς κινδύνους. Ἡ Ἰσμήνη ἀπάντησε μὲ μονοσύλλαβα στὴν ἀρχὴ, σὰν μαθητοῦλα. Λίγο - λίγο ὁμοῦ ξεχάστηκε, παρασύρθηκε. Ἀρχισε νὰ μιλά. Τί γλυκεῖα φωνή! Κι' ὁσο μιλοῦσε τόσο τὸ πρόσωπο τοῦ Τέλη ἔπαιρνε μιὰ πιδ χαρούμενη ἔκφρασι.

Σὲ μιὰ στιγμὴ τῆς εἶπε:

Έπτε τὸ κρασί μονορροῦφι, ξυμίζοντας τὰ μούτρα τῆς.

— Περίφημα! φώναξε ὁ νέος. Ἐξακο-
λούθησε τώρα τὸ φαγητό σου.

Ἀρχισε νὰ γελάει ἡ κοπέλλα. Ὅλα τῆς
φαίνονταν τώρα ὁμορφα. Κι ἔφαγε ὥσπου
κατάλαβε πὼς θ' ἀρρώστιασε πιά.

— Ἐν τάξει; τὴ ρώτησε ὁ Τέλης προ-
στατευτικά. Τώρα, θέλεις νὰ κάνουμε κάτι
τί; Νὰ πάρουμε καμμιὰ μερίδα μαζί μας
γιά τὴ μανούλα σου καὶ γιά τὴ μικρὴ σου
ἀδελφή;

Τὸν κύτταξε σὰν νὰ μὴ καταλάβαινε. Αὐ-
τὸς ὅμως ἀμέσως φώναξε τὸ γκαρσόνι.

Καὶ σὲ λίγο ἐφερναν στὴν Ἰσμήνη ἕνα
καλοδεμένο πακέτο.

— Χαρές πού θὰ κάνουν στὸ σπῆτι σου,
ἦ; τῆς εἶπε ὁ Τέλης.

Ἡ Ἰσμήνη ἐνοιῶσε τὴ σκέψι της βαρειά.
Τὸ κρασί τὴ ζάλισε.

— Πού εἶνε ὁ φίλος σου; ρώτησε ἀνή-
συχ.

Ποῦ θέλεις νὰ ξέρω; τῆς ἀποκρίθηκε
ὁ Τέλης. Τὸ μόνο πού βάζω στὸ νοῦ μου
εἶνε πὼς θ' ἀρρώστιασε ξαφνικά.

— Κρίμα! ἀναστέναζε ἡ Ἰσμήνη.

— Κρίμα, βέβαια. Αὐτὰ τὰ πράγματα
δὲν παύουν ἀναβολές. Ἀλλά, δὲν πει-
ράζει... Ἀῤῥιο ξαναδοκιμάζουμε.

— Αῤῥιο πάλι; φώναξε μὲ τρόμο ἡ κο-
πέλλα.

— Γιατί ὄχι; Τί θὰ χάσουμε; Ἐκτός...

— Ἐκτός;

— Νά, τί συλλογίστηκα. Νὰ πεταχτοῦ-
με μαζί μὴ στιγμὴν στὸ σπῆτι του. Εἶνε
ἐδῶ κοντά, στὴν ὁδὸν Ὑπατίας. Θέλεις;

Δὲν θ' ἀρνήσασαι παρὰ ἕνα τέταρτο.

— Νάρθω κι' ἐγὼ στὸ σπῆτι τοῦ φίλου
σας;

— Τὸ ρωτᾷς μὲ τέτοιον τρόπο, σὰν νὰ
πρόκειται νὰ πᾶς στὸ μέτωπο. Τί θὰ πά-
θης; Θὰ ἴδουμε ἂν εἶνε ἄρρωστος. Ἀλλά,
κι' ἄρρωστος νὰ εἶνε, θὰ εἶνε ὅσοι μὴ ἀ-
πάντησι γιά τὴ θέσι πού ζητοῦμε.

— Ὅχι, εἶπε ἡ κοπέλλα δειλά. Δὲν μπο-
ρῶ...

— Πάλι ἀρχίζεις τὴς κουταμάρες; Μὰ
γιατί;... Νομίζεις πὼς ὁ φίλος μου εἶνε
κανένα θηρίο; Κάθετα σ' ἕνα σπιτάκι ἐδῶ
στὴν Πλάκα, μὲ τὴν μητέρα του. Κι' αὐτὸς
ἂν δὲν εἶνε ἐκεῖ, θὰ εἶνε στὸ σπῆτι ἡ μη-
τέρα του καὶ θὰ μάς πῇ πού θὰ τὸν βροῦμε.

Ἡ Ἰσμήνη δίσταζε. Τώρα ὅμως πού ἄ-
κουσε γιά μιὰ μητέρα, ὁ τρελλὸς φόδος
τῆς ἐσθύσε.

— Βρὲ κουτό, τῆς εἶπε ὁ Τέλης, πρέ-
πει νάχης ἀποφασιστικότητα σ' αὐτὸ τὸν
κόσμο. Δὲν πρέπει νάχης δισταγμούς γιά
πράγματα τόσο ἀπλά μάλιστα.

Ἡ φυσιογνωμία του εἶχε πάρει πάλι τὴ
σκληρὴ, ἐρωτική τῆς ἔκφρασι πού φοβί-
ζε τὴν κοπέλλα. Σὰν νὰ τὸ κατάλαβε ὁ
μὴν αὐτὸ καὶ τὴν ἄλλη στιγμὴ, σπρώ-
χνοντάς τὴν ἀπᾶλὰ πρὸς τὸ δρόμο τῆς
εἶπε:

— Αὐτὴ τὴ στιγμὴ παλεύεις γιά νὰ
σώσης τὴν οἰκογένειά σου ἀπὸ τὸ βέβαιο
θάνατο. Ἐμπρός, λοιπόν, μὴ διστάζεις.

— Ἀς πᾶμε, λοιπόν, ψιθύρισε ἡ κοπέ-
λλα, νοιώθοντας τὰ δόντια τῆς νὰ χτυπᾶνε
σὰν νὰ ἦταν κούα ἡ ἀνοιξιάτικη βραδυά.

Τὸ ἀντάλλαγμα

Περπάτησαν λίγη ὥρα στὸ σκοτάδι. Ἡ
Ἰσμήνη προχωροῦσε μὲ δυσκολία. Ὅλο
τὸν καιρὸ τοῦ πολέμου δὲν εἶχε βῆθ βρά-
δυ. Καὶ τῆς φαίνονταν καταθλιπτικό αὐτὸ
τὸ φρικτὸ σκοτάδι.

Ἐπὶ τέλους, ὁ Τέλης σταμάτησε. Ἦταν
μιὰ ἔξλινη ἀπλὴ πόρτα. Χτύπησε ὁ Τέλης
τὸ κουδούνι.

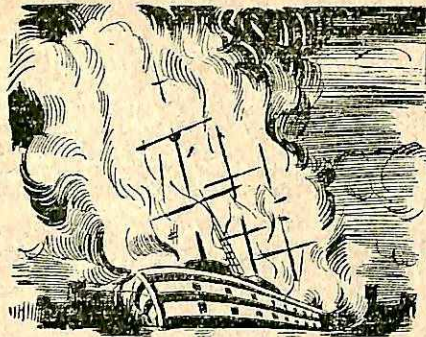
Ἀμέσως κατέβηκε κι' ἀνοίξε μιὰ γρη-
ναίκα. Φοροῦσε μαύρα. Ἐρρίξε μιὰ γρη-
γορή ματιά στὴν Ἰσμήνη κι' εἶπετα γυ-
ρισε στὸν Τέλη.

— Καλησπέρα, σας, κυρία Τερζή, τῆς
εἶπε ἐκείνος. Πού εἶνε ὁ Μάκης; Πὼς δὲν
φάνηκε καθόλου στὸ ρεστωράν;

— Ἀ, καλησπέρα, Τέλη μου, ἀποκρί-
θηκε ἡ γερώντισσα. Καὶ συνέχεια: Ὁ Μά-
κης ἦταν ἀδιάθετος ὅλο τὸ ἀπόγευμα. Δὲν
τὸν συναντήσατε τώρα στὰ ἐστιατόριο;

— Ὅχι, καθόλου.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

Ο δάσκαλος ΤΟΥ ΚΑΝΑΡΗ

Ἀφανάσα, ὁ πρῶτος κατασκευαστὴς
μπουρλότων

Πόση δόξα σκέπασε τὸν Κανάρη, ποῦ
κάψε τὴν τούρκικη ναυαρχίδα στὸ λιμάνι
τῆς Χίου! Πόσες δάφνες στεφάνωσαν τὸ
ψηλὸ μέτωπο τοῦ φαναίου τοῦτου μεγά-
λου παλικάριου! Μὰ πὼς θὰ μπορούσε νὰ
κατορθώσῃ τόσο μεγάλα καὶ δοξασιμένα
ἔργα, ἂν ὁ ἐλληνικὸς ἐπαναστατικὸς στό-
λος δὲν εἶχε τὰ πυρπολικά, τὰ «μπουρ-
λότα» ὅπως τὰ λέγανε στὴ γλῶσσα τοῦ εἰ-
κοσιένα; Ὅλος ὁ ἀγῶνας, στὴ θάλασσα,
κατὰ τῆς Τουρκίας δὲ χανότανε, χωρὶς
αὐτὰ τὰ περιεργὰ πλοῖα, πού ἦταν γε-
μάτα νέφτι, μπαρούτι, πίσσα, ρετσίνοι. Τὰ
κολλοῦσαν οἱ ἐπιδέξιοι ναυτικοὶ μας στὰ
πλευρὰ τῶν τούρκικων κερασιῶν, τοὺς
βάζανε φωτιά καὶ τὰ καίγανε. Κι' ἂν χανό-
τανε ὁ ἀγῶνας στὴ θάλασσα, θὰ χανό-
ταν καὶ στὴ στεριά, γιὰτὶ ὁ τούρκικος
στόλος δὲ μπορούσε καὶ στρατὸ νὰ κου-
βαλᾷ ὅσο ἤθελε καὶ πολεμοβόδια. Οἱ ἐ-
παναστάται δὲ θὰ μπορούσαν νὰ τὸ βγά-
λουν πέρα. Τὰ «μπουρλότα» χάρισαν, λοι-
πόν, τὴ νίκη στὰ ἐλληνικά καράβια. Καὶ
πρωταθλητὴς στὴ δοξασιμένη ὁρᾷ τοὺς
στάθηκε ὁ Κανάρης.

Μὰ ποῖος ἔμαθε τοὺς Ἕλληνες νὰ τὰ
φτιάχνουν; Καὶ ποῖος τοὺς δασκαλεῖε νὰ
τὰ μεταχειρίζονται; Ποῖος δίδαξε στὸν
Κανάρη νὰ τὰ μανουβάρῃ; Τὰ πυρπολι-
κά, τὰ «μπουρλότα» ἦτανε, βέβαια, γνω-
στὰ στὴν Ἱστορία τοῦ κόσμου. Τὰ πρῶ-
τα εἶχαν μεταχειριστῇ, ὅπως βλέπουμε
στὴν ἔσθρη συγγραφή τοῦ Θουκυδίδη, οἱ
ἀρχαῖοι Συρακοῦσι, ὅταν πολέμησαν στὴ
θάλασσα τοὺς Ἀθηναίους καὶ τοὺς ἦσαν
δεκαοκτὼ πλοῖα. Ὁ Ἀριανὸς ἀναφέρει
πὼς τάχασαν κι' οἱ Τύριοι. Σ' ὅλους τοὺς
αἰῶνες τάχααν οἱ ἀνθρώποι μεταχειριστῇ.
Στοὺς Ἕλληνες θαλασσινοὺς ὅμως, στοὺς
φαναίους, πρὸ πάντων, φτάσανε τὰ
«μπουρλότα» οἱ πρόδρομοι αὐτοῦ τῶν τορ-
πιλικῶν, σὲ τελειότητα—καὶ στὸ σκῆρμα
καὶ στὸ κομάντι—πὺ δὲν εἶχανε γνωρί-
σει περασμένοι αἰῶνες. Μὰ οἱ ἐπίσημες
ἱστορίες τοῦ ἀγῶνα τοῦ εἰκοσιένα—ὅλες
οἱ ἱστορίες—ἔχουνε γελαστῇ. Ὁ αὐτὸ τὸ
οἰκτεῖο, γιά τοὺς φαναίους. Ἡ ἀλήθεια
εἶνε ἄλλη. Τὴν ἔχω ἀνακαλύψει στ' ἀρ-
χεῖα τῆς Ὑδρας. Καὶ θὰ τὴν πῶ ἀμέσως.

★

Ἀπὸ τὸ πρῶτο συναπάντημα τοῦ τούρ-
κικοῦ στόλου μὲ τὸν Ἑλληνικὸ στ' ἀνοι-
χτὰ τῆς Μυτιλήνης—ἦτανε μιὰ τούρκικη
μοῖρα μὲ ναύαρχο τὸ Ριζὰ ἀπὲν—ὁ Ἑλ-
ληνας ναύαρχος Τομπάζης κατάλαβε ὁ-
μέσως τὴν ἀδυναμία τῶν ἐπαναστατικῶν
καραβιῶν: Εἶχανε μικρὰ κανόνια, σχετι-
κά μὲ τὰ τούρκικα καὶ λιγώτερα σ' ἀριθμό.
Μ' ἄλλα λόγια τὸ τούρκικο πυροβολικὸ ἦ-
ταν ἀνώτερο, μὲ περισσότερα κανόνια—πὺ
κόθανε μακρότερα: Δὲν ἄφηναν τὰ ἐπα-
ναστατικά καράβια νὰ ζυγώσουνε καὶ νὰ
τοὺς κάνουνε ζημιά. Οἱ καπετάνιοι τότε,
πού βλέπανε πὼς τὸ πρᾶμα δὲν πᾶγαινε
καθόλου καλά, κάνανε συμβούλιο στὴν
«καπέτανα», στὴ ναυαρχίδα τοῦ Τομπάζη
—ἦταν ὁ «Θεμιστοκλῆς»—καὶ τὸ φέσι τοὺς
γύριζε, νὰ βροῦνε τὸ μέσο, γιά νὰ μπο-
ρέσουν ν' ἀντιπαραταχθοῦν. Ἀνάμεσα
στοὺς ἀειωματικούς, πὺ περιμέναν τί θ' ὀ-
ποφάσιαν οἱ ναύαρχοι βρισκότανε—λέ-
νε οἱ ἐπίσημες ἱστορίες—κι' ἕνας Ποργιά-
νός, πὺ ζοῦσε ἀπὸ καιρὸ πολὺ στὰ Φα-
ρά, ὁ Γιάννης Δημουλίδης, γνωστὸς μὲ
τὸ παρατσούκλι Πατατούκος. Εἶχε κάποια
μόρφωσι, ἐμπειρία, φυσικά, κι' ἔκανε, στὰ

Φαρά, τὸ δάσκαλο τῆς ναυτικῆς. Αὐτὸς,
λένε οἱ ἱστορίες, παρουσιάστηκε στὸν
Τομπάζη, τοῦ πρότεινε τὰ μπουρλότα καὶ
πῆρε προσταγὴ ν' ἀρχίσῃ τὸ ἔργο.

Αὐτὰ ὅλα δὲν εἶνε ἀλήθεια. Ὅπως φαί-
νεται ἀπὸ τὰ χορτὰ τοῦ ἀρχείου τῆς Ὑ-
δρας, πὺ τυπώθηκε σὲ πολλοὺς τόμους,
ἀπὸ τὸ Λιγνὸ, στοὺς καπετάνιους παρου-
σιάστηκε, αὐτὴ τὴ δυσκολὴ ὥρα καὶ πρό-
τεινε τὰ «μπουρλότα», νὰ τὰ φτιάξῃ, νὰ
τὰ κυβερνήσῃ καὶ νὰ δασκαλεῖ τοὺς «Ἑλ-
ληνες νὰ τὰ μεταχειρίζονται». ἕνας Ροῦ-
σος ἀειωματικός: Ὁ Ἰβάν Ἀφανάσα.
Μπορεῖ καὶ νὰ βαστοῦσε ἀπὸ γενιὰ ἑλλη-
νική, αὐτὸς ὁ ἀνθρώπος γιὰτὶ αὐτὸ τὸ
«Ἀφανάσα» μυρίζει τὸ ἑλληνικὸ Ἀθανά-
σος ἢ Ἀθανασίου. Ὑπηρετοῦσε στὴ ρού-
σικη πολεμικὴ μοῖρα τῆς Μαύρης Θάλασ-
σας, πὺ νὰυαρχὸς τῆς ἦταν ἕνας γνή-
σιος Ἕλληνας ὁ Λέλοι. φαίνεται, λοιπόν,
πὺς αὐτὸς ὁ Ἀφανάσα εἶχε σταλθῇ ἀπὸ
τὸ ναύαρχο, γιά νὰ δασκαλεῖ τοὺς «Ἑλ-
ληνες στὰ «μπουρλότα», πὺ οἱ Ροῦσοι
τάχαيران πολὺ καλά καὶ τάχααν μεταχει-
ριστῇ στὴ ναυμαχία τοῦ Τσεσμέ κατὰ τοῦ
Τούρκικοῦ στόλου.

★

Ὁ Ἀφανάσα ἦταν πιστός, γενναῖος,
καρτερικός κι' ἀγαθὸς ἀνθρώπος. Ἀρμύ-
τως τὰ πρῶτα κυρπάλια καὶ μ' αὐτοῦ-
σια μεγάλη τὰ κυρπάλιαρε κι' ἔμαθε τοὺς
Ἕλληνες μὲ καθμερινὸν κίνησιν τῆς ζωῆς
του, νὰ τὰ κολλοῦν στὰ τούρκικα καρά-
βια καὶ νὰ τὰ καίγαν. Πολλοὶ καπετάνιοι
καὶ Ὑδραῖοι, καὶ Φαναῖοι καὶ Σπετιώτες
—κι' αὐτὸς ὁ Πατατούκος, πὺ εἶπαμε πα-
ραπάν, υπηρέτησαν κοντὰ τοῦ καὶ γίνα-
νε ξεφτερία. Ὅταν μάθανε πολλοὶ νὰ
φτιάχνουν μπουρλότα καὶ νὰ τὰ κουμαν-
τάρουν, ὁ ἀνθρώπος δὲν εἶχε πιά δουλειά
κι' ἤθελε νὰ γυρίσῃ στὴ θέσι του, στὸ
ρούσικο στόλο, τῆς Μαύρης Θάλασσας.
Μὰ δὲν εἶχε οὔτε γροσδάκι στὴν τσέπη
του. Οἱ Ἕλληνες μὲ μεγάλῃ ἀκαοιστία,
ἐσχάσανε τὴς ὑπηρεσίας τοῦ πρόδρομου
τοῦτου τοῦ Κανάρη καὶ δὲν τοῦ πλῆνω-
σαν οὔτε τοὺς μιστοῦς του. Κατέβηκε, μὲ
μιὰ γαλέρα, στὴν Ὑδρα, γιά νὰ ζητιανέ-
ψῃ, αὐτὰ πὺ τοῦ χρωστοῦσαν!... Κατὰ
καλὴ τύχη κείνης τῆς ἡμέρας συνεδρία-
σαν, μαζεμένοι, στὸ νηοί, ὅλοι οἱ προε-
στοὶ τῆς Ὑδρας καὶ τῶν Σπετιῶν, γιά τὰ
μεγάλα ζητήματα τοῦ ναυτικοῦ πολέμου.
Καὶ ὁ Ἀφανάσος βρῆκε τὴν εὐκαιρία νὰ
τοὺς δώσῃ τὴν ἀναφορά του: «Κύριοι πρό-
κριτοι τῆς Ὑδρας καὶ τῶν Σπετιῶν—λέει
τὸ χαρτί—ἡ σημερινὴ περίστασις, ἥτις ἐ-
κκεῖ νὰ συνέλθετε ἐπὶ τὸ αὐτὸ καὶ τῶν
ἄλλων λημπρῶν νήσων οἱ πρόκριτοι μὲ διδε-
ῖν ἀφορμὴν νὰ προσφύω καὶ εἰς τῶν δύο
μερῶν τὴν καλοκαγαθίαν, εὐελπίς, ὅτι δὲν
θέλετε παραβλέψῃ ἀδικούμενον ἕναν ἕ-
νον, ὁ ὁποῖος μάλιστα ἐφάνη ὁπισσοῦν ὡ-
φελίμος εἰς τὴν Ἑλλάδα. Σὰς εἶνε γνω-
στὸν, ὅτι, ἐγὼ πρῶτος ἐπρόβλεπα τὸν πυρ-
πολικὸν τὴν κατασκευὴν, ὅτι μὲ προετί-
ξατε ἀμέσως νὰ κατασκευάσω τινὰ ἐξ
αὐτῶν καὶ ὅτι παρευρέθη εἰς τὴν Μυτιλή-
νην, ὅταν τὸ ἑλληνικὸν πῦρ ἀποτέφρωσε
τὸ υπερήφανον δελφινὶ τῶν βαρβάρων.
Μετὰ ταῦτα οἱ κύριοι τῶν Σπετιῶν μ' ἐ-
πρόταξαν δευτέρου καὶ κατασκευάσω διὰ
τοὺς κόπους μου. Τὰ κατασκευάσα, κατὰ τὴν
ἐπιταγὴν τῶν, καὶ δὲν ἔλειψα νὰ συνεκ-
στρατεύσω μὲ αὐτὰ εἰς ὅλες τὰς μέχρη
τοῦ νῦν γενομένης ἐκστρατείας. Τέλος
πάντων ἐζητήσα τοὺς μισθοὺς τῶν κόπων
μου καὶ οἱ κύριοι πρόκριτοι τῶν Σπετιῶν,
δὲν ἤδεύρω πῶς, ἐλπισμένησαν τρόπον
τινὰ τὰς ὑποσχέσεις τῶν, ἀναβάλλοντες
ἡμέραν ἐξ ἡμέρας τὸ νὰ μὲ πληρώσωσι.
Καταφεύγω, λοιπόν, καὶ εἰς τῶν δύο τὴν
καλοκαγαθίαν καὶ εἰς τὴν ὁποίαν ὀφλοῦ-
τε φροντίζω νὰ ἀνταμειβέτε τοὺς ὁσους
ἀγωνίζονται ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας καὶ πα-
ρακαλῶ νὰ μὴ παραλείψῃτε χρεῖαν ἔχον-
τα ἕνα ἕνα, ὅπως εἰς ἀδούλευσε μὲ πι-
στιν καὶ εὐλαβείαν».

Τὸ χαρτί αὐτὸ τὸγράφει, μὲ τὸ χέρι τοῦ
ὁ γραμματικὸς τῆς καγκελαρίας Νικόλας
Παγκαλάκης, ἕνας κωστής ἀπ' τοὺς καλο-
γραμματομένους τοῦ καιροῦ. Καὶ ἀν αὐ-
τὸς δὲν ἤξειρε πὼς ὁ Ροῦσος ἔλεγε τὴν
ἀλήθεια δὲ θὰ τοῖμοῦσε ποτὲ νὰ γράψῃ
τὴν ἀναφορά. Ὁ Ἀφανάσος ὑπόγραψε ρού-
σικα. Τοῦδωσαν τὰ λεφτὰ του; Δὲν τοῦ
τόδωσαν; Ἀπὸ τὰ χαρτὰ τῶν ἀρχεῖων δὲ
φαίνεται. Εἶνε πιθανὸν πὺς τὸν πλήρωσαν,
γιὰτὶ, διαφορετικὰ, θὰ τοὺς ἔκανε κι' ἄλ-
λη ἀναφορά. Καὶ φαίνεται πὺς γύρισε
σύντομα στὴ θέσι του, γιὰτὶ ἀπὸ τότε δὲν
ἐξακουστικὴ πούθεν. Ὅπως κι' ἂν εἶνε
τοῦ χρωστοῦμε μεγάλῃ εὐγνωμοσύνη, καὶ
πρέπει νὰ τὴν ἐκπράξουμε σήμερα—ἔστω
καὶ μετὰ ἕναν αἰῶνα!...

ΣΠΥΡΟΣ ΜΕΛΑΣ

Ἐχασε τὴ δύναμί της Ἡ ΠΕΝΙΚΙΛΛΙΝΗ;

Τὶ ἀπέδειξαν τὰ σχετικὰ
πειράματα

Ὅσα ἔχομε γράψῃ σὲ προηγού-
μενα φύλλα μας γιά τὴν ἐλάττωσι
τῆς ἀποτελεσματικότητος τῆς πενι-
κιλλίνης θὰ προκαλέσαν ἀσφαλῶς
στοὺς ἀναγνώστες μας διαταγμούς
γιά τὴν ἀξία αὐτοῦ τοῦ φαρμάκου.

Ἐνα ἐπιστημονικὸ ἄρθρο ὅμως, πὺ
δημοσιεύθηκε στὸ μεγάλο ἀμερικα-
νικὸ περιοδικὸ («Κόλλιεργς»), ἐρχεται
νὰ βάλῃ τὰ πράγματα στὴ θέσι
τοὺς, ἀποκαλύπτοντας ὅλες τὴς λε-
πτωμέρειες τῶν ἐπιστημονικῶν ἐ-
ρευνῶν, πὺ εἶχαν κρατηθῇ μυστι-
κὲς στὰ χρόνια τοῦ πολέμου.

Πρὶν ἀκόμη ἡ πενικιλίνη ἀρχίσῃ
νὰ πωλᾷται στὸ ἐλεύθερο ἐμπόριο,
οἱ Ἀμερικανοὶ ἐπιστήμονες ἀναζη-
τοῦσαν τὸν τρόπο τῆς αὐθέρσεως
τῆς παραγωγῆς τῆς Ὑπεθαλῆς λοι-
πὸν τὴν καλλιέργεια τῆς μούχλας
ἐπὶ ἐπίδρασι ἀκτίνων Χ κι' ἐπέτυχαν
ἕνα εἶδος μύκητος μὲ πολὺ μεγα-
λειτερὴ ἀπόδοσι πενικιλίνης. Ἐ-
τοί, ἐξασφαλιστικὴ ἀφθονία ἀπ' αὐ-
τὸ τὸ μαγικὸ φάρμακο γιά τοὺς πλη-
γμένους καὶ τοὺς ἀρρώστους.

Κατόπιν ἄλλοι ἐπιστήμονες πῆ-
ραν αὐτὸ τὸ μύκητα, τὸν κατεργά-
σθηκαν μὲ ὑπεριώδεις ἀκτίνες κι' ἐπέ-
τυχαν τὴν μορφή πὺ ὀνομάσθη-
κε («Πενικιλίον Q 176»), πὺ παρῆγε
ἀκόμη περισσότερη πενικιλίνη. 4
ὡς 5 φορές πὺ πολλὰ ἀπ' τὸν ἀρ-
χικὸ φυσιογνικὸ μύκητα. Χάρης σ'
ὅλες αὐτὲς τὴς προόδους, ἡ σημε-
ρινὴ παραγωγὴ πενικιλίνης ἀρκεῖ
γιά τὴν θεραπεία 1.000.000 ἀρρώ-
στων τὸ μήνα, ἐνῶ τὸν Ἰανουάριο
τοῦ 1943 ἀρκοῦσε μόλις γιά 10 ἀρ-
ρώστους.

Συγχρόνως ὅμως ἀρχίσαν νὰ φτά-
νουν πληροφωρίες ὅτι ἡ πενικιλίνη
παρουσίαζε μικρότερη ἀποτελεσμα-
τικότητα στὴν θεραπεία τῆς ἐνδο-
καρδιτιδος, τῆς σφυγίτιδος κι' ἄλλων
σοβαρῶν ἀσθενειῶν. Τὶ συνέβαινε
λοιπόν; Εἶχε χάσει τὴ δύναμή του
τὸ θαυματουργὸ φάρμακο; Οἱ ἐπι-
στήμονες ἐξέτασαν τὸ ζήτημα κι' ἐ-
ξακριβώσαν ὅτι ἡ κοινὴ πενικιλίνη
εἶνε μίγμα τεσσάρων συστατικῶν,
πὺ ὀνομάσθησαν μὲ τὰ ὀνόματα F,
K, G καὶ X. Ἡ μεταβολὴ τῶν ἀνα-
λογίων αὐτῶν τῶν συστατικῶν ἔφε-
ρε τὴν ἐλάττωσι τῆς ἀποτελεσμα-
τικότητος τῆς πενικιλίνης.

Τὰ πειράματα ἀπέδειξαν ὅτι ἡ πε-
νικιλίνη K ἦταν ἡ ἀσθενέστερη ἀπ'
ὅλες, 10 φορές λιγώτερα ἰσχυρὴ
ἀπ' τὴν πενικιλίνη G. Μέσα στὸ ἀν-
θρώπινον σῶμα ἐξαφανίζεται ταχέως,
καταστρέφεται, πρὶν ἀκόμη φέ-
ρῃ ἀποτέλεσμα κατὰ τὴν μικροβίαν.

Τὰ συμπέρασματα αὐτὰ ἀναστά-
τωσαν τὸν ἐπιστημονικὸν κόσμον, καὶ
χρειάσθηκε νὰ συνέλθῃ στὴν ὕδα-
σινγκτον ἕνα ἱατρικὸ συνέδριον γιά
νὰ μελετήσῃ τὸ ζήτημα. Γιὰτὶ ὅλη
οὐδὸν ἡ πενικιλίνη, πὺ εἶχε πα-
ραχθῇ τὸ χειμῶνα τοῦ 1945 - 46, ἀ-
πὸ ποικιλίης μούχλας κατεργασμέ-

ΜΙΚΡΑ - ΜΙΚΡΑ

★ Ὁ διεθυντὴς τοῦ Ζωολογι-
κοῦ Κήπου τοῦ Σικάγου εἶνε πολ-
λὸ στενοχωρημένος, γιὰτὶ οἱ δύο
θηλυκοὶ γορίλλες τοῦ κινδυνεύ-
ουν νὰ μείνουν... γεροντοκό-
ρες, ἐλλείψει ἀρσενικοῦ! Κι' ὁ
ὅμως, σ' ἕναν ἄλλο Ζωολογικὸ
Κήπον, σὲ ἀπόστασι 20 χιλιομέ-
τρων, ὑπάρχει ἕνας θαυμασιὸς
ἀρσενικὸς γορίλλας! Ἀλλὰ ὁ
διευθυντὴς τοῦ Κήπου δὲν ἐν-
νοεῖ νὰ τὸν δανείσῃ...

★ Σαράντα ἕνα ἐκ τῶν 70 κρα-
τῶν τοῦ κόσμου ἔχουν λιγώτε-
ρους κατοίκους ἀπὸ τὸν πληθυ-
σμὸ τῆς Νεᾶς Ὑόρκης πὺ ἀ-
νέρχεται εἰς 7.677.000.

★ Ὁ Ἀμερικανὸς Μικὺ Μαλόνεϋ
ἐπινόησε ἕνα πρωτότυπο κι' ἀρ-
κετὰ ἐπικερδὲς ἐπάγγελμα: Τρά-
γουδάει νανουρισματα τηλεφω-
νικῶς στὰ μωρὰ τῶν πελατῶν
του.

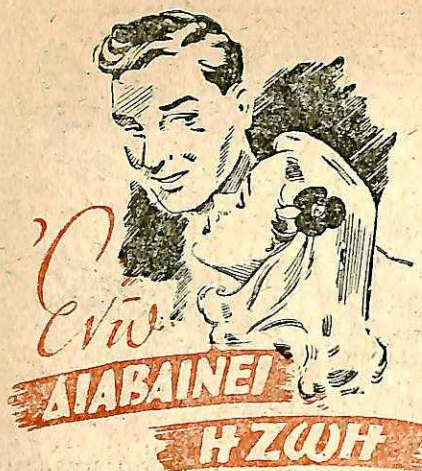
★ Οἱ χορδὲς τῶν κινεζικῶν
μουσικῶν ὁργάνων ἦσαν ἄλλοτε
μεταξέτες.

νὲς μὲ ἀκτίνες Χ καὶ μὲ ὑπεριώ-
δεις, περιείχαν μεγάλῃ ἀναλογία
πενικιλίνης K, 40 - 50%. Οἱ ἐπιστή-
μονες εἶχαν διαπιστώσει ὅτι ἡ πε-
νικιλίνη αὐτὴ εἶχε ἀρίστα ἀποτε-
λέσματα στὰ ἐργαστηριακὰ τοὺς
πειράματα καὶ γι' αὐτὸ εἶχαν ἐννοή-
σει τὴν παραγωγὴ τῆς, μὴ προβλε-
πόμενης ὅτι θὰ ἐξουδετερωνόταν τε-
λειως μέσα στὸν ἀνθρώπινον ὁργα-
νισμό.

Ἐπρεπε λοιπὸν πιά ν' ἀρχίσῃ νὰ
παράγεται πενικιλίνη πὺ δὲν θὰ
περιείχε τὸ συστατικὸ K. Αὐτὸ κα-
τερθώθη μὲ τὴν χρησιμοποίησι εἰδι-
κῶν χημικῶν οὐσιῶν, πὺ συντε-
λοῦν στὴν μεγαλύτερη παραγωγὴ
ὑπάρχοντων συστατικῶν τῆς πενικιλ-
ίνης. Ἐπρεπε ἐπίσης νὰ ὑποβλη-
θῶν σὲ καινούργια θεράπεια πολ-
λοὶ ἀρρωστοὶ πὺ εἶχαν κάμει πῶς
ἐνέσεις τῆς ἐλαττωματικῆς πενι-
κιλλίνης καὶ πὺ θεωροῦσαν τοὺς
ἐαυτοὺς τῶν θεράπευμένων, ἐνῶ
πραγματικῶς τὰ μικρόδια ἐξακολου-
θοῦσαν νὰ ζοῦν μέσα στὸν ὁργανι-
σμὸ τους. Γιά κάθε δὲ ἐνδεχόμε-
νον, ἐγίνε οὐστὰσις στοὺς γιατροὺς
ν' αὐτῆσαν στὸ ἐξῆς τὴ δόσι τῆς
πενικιλίνης στὴν θεράπεια τῆς συ-
φιλίδος κατὰ 50 - 100%, ὡς ἀντι-
στάθμισμα τῆς τυχόν ὑπάρξεως πε-
νικιλίνης K.

Νεώτερα πειράματα ἀπέδειξαν ὅτι
ἡ πενικιλίνη X εἶνε ἡ ἰσχυρότερη
ἀπ' ὅλες—τουλάχιστον γιά ὑπώρι-
νες ἀρρώστιας. Κι' ἐτοί τὰ ἐργο-
στάσια ἐπιδιώκουν τώρα νὰ περιέχῃ
τὸ προϊόν τοὺς δύο τὸ δυνατόν πε-
ρισσότερο ἀπ' αὐτὸ τὸ συστατικόν.
Κατερθώθη μάλιστα νὰ παραχθοῦν
14 διάφοροι τύποι πενικιλίνης, κα-
τάλληλοι γιά ὑπώρινες ἀσθενείας.

Ἀπεδείχθη ἀκόμη ὅτι ὁ πολὺς κα-
θαρισμὸς τῆς πενικιλίνης φέρνει
μιὰ ἐλά

Μιά μεγάλη καρδιά

ΠΡΟΣΩΠΑ

Έρρίκος ντε Σαμπιέρ (πενήτα ετών, δραματικός συγγραφέας, διαρκώς έρωτευμένος. Έχει διάφορες έρωτικές περιπέτειες, μόνιμη φιλική σχέση με τον κύριο Φωμπέρ. Άλλα βέβαια θα είναι συκοφαντίες).

Σουζάνα ντε Σαμπιέρ (όλοι την θεωρούν ως μάρτυρα συζυγίου. Έχει καταστροφή μαλλιά που την γερνούν πρόωγα).

Λίζα Μωθερνύ (μία καλή φίλη): (Η κυρία Λίζα Μωθερνύ μπαίνει στο σαλόνι της Σουζάνας και την φιλεί στα μάγουλα).

Σουζάνα: Με φιλάτε με μεγάλη συμπάθεια σήμερα.

Κα Μωθερνύ: Σας φιλώ γιατί έχω πολύ καιρό να σας δω... Και ξέρετε πόσο σας αγαπώ...

Σουζάνα: Ό! το ξέρω, είστε πολύ καλή.

Κα Μωθερνύ (περίεργο): Πέστε μου, χρυσή μου, Σουζάνα, γύρισε απ' το ταξίδι του ο Έρρίκος;

Σουζάνα (με φυσικότητα): Το ξέρετε πως είχε πάει στη Βενετία; Έπαιξαν εκεί ένα έργο του... Αποψε γυρίζει. Αυτή τη στιγμή έλαδα τηλεγράφημα.

Κα Μωθερνύ: Γυρίζει; Τόσο το καλότερο... Εγώ νομίζω... (Σφίγγει το χέρι της Σουζάνας). Πώς σας λυπόμαι!

Σουζάνα: Μά εσείς τέλος για να με λυπόσθε;

Κα Μωθερνύ (κατάπληκτη): Γιατί... Η αλήθεια είναι ότι φαίνεται τόσο άσχημο που δεν δείχνει καμιά συγκίνηση... Έρωτώ τον εαυτό μου αν πρέπει να ταραχτώ αυτή την ησυχία σας. Άλλα είμαι πραγματική φίλη ενώ και νομίζω πως είναι συμφέρον σας να μάθετε την αλήθεια. Να μάθετε τι συμβαίνει εις βάρος σας... Να σας τα πω.

Σουζάνα: Μά, ήρθατε να μου πείτε τίποτα;

Κα Μωθερνύ: Δεν είναι καλύτερα να μάθετε τα συμβαίνοντα από τη καλύτερη σας φίλη παρά από ξένους; Εγώ έχω άλλο θα σας παρηγορήσω για το κακό που θα σας κάμω...

Σουζάνα: Πρόκειται για τον άνδρα μου;

Κα Μωθερνύ: Λοιπόν ναί! Αν αποφασίσει να σας πω την αλήθεια, το κάνω από αγανάκτηση. Να φέρεται έτσι σε μία γυναίκα σαν και σας!... Δεν μπορώ να το ανεχθώ. (Η Σουζάνα είναι ήρεμη και δεν απαντά). Όταν ακέπνωμαι ότι... ο άνδρας σας σας αγαπά και βρίσκεται τώρα στη Βενετία με μία άλλη... Με την κόρη από μένα. Είπε να το μάθετε δώ και τρεις μήνες. Τους είδα με τη μάτια μου ένα βράδυ στο θέατρο... Κουφό-κουφός δεν είναι αναμάρτητος, αγαπητή μου, μά ο άνδρας σας το παρακάνει! Και είναι έρωτευμένος... Παντού μιλούν γι' αυτόν και για σας και σας οϊκτείρουν. Γι' αυτό θεωρώ καθήκον μου να σας είδοι.

Σουζάνα: Σας ευχαριστώ... αλλά τα ήξερα...

Κα Μωθερνύ: Τα ξέρατε; Σουζάνα: Ο άνδρας μου δεν μου κρύβει τίποτα. Τού έχω δώσει κάθε έλευθερία... Όταν έχω καμιά λυπη, μου όμολογεί τα πάντα. Τον έχω, ξέρετε, σαν παιδί μου... ένα μεγάλο τρελλοπαίδο.

Κα Μωθερνύ (απογοητευμένη): "Ω, στε διαφορείτε γι' αυτόν; Σουζάνα: Απατάσθε. Τον αγαπώ πολύ.

Κα Μωθερνύ: Δεν καταλαβαίνω... Σουζάνα: Ποτέ δεν θα καταλάβετε. Κα Μωθερνύ: Υπάρχουν περιπτώσεις που δεν τις καταλαβαίνει μία γυναίκα καθώς πρέπει...

Σουζάνα: Κυρία μου!... Κα Μωθερνύ: Μά ο κόσμος θα σας καταδικάσει.

Σουζάνα: Δεν μ' ενδιαφέρει... Αφού δεν καταδικάζει άλλες. Ξέρετε τι λένε για σας; Πως έχετε ιδιότροπη συμπεριφορά στον κύριο Φωμπέρ. Άλλα βέβαια θα είναι συκοφαντίες...

Κα Μωθερνύ: Νομίζω ότι είναι καιρός να σας αφήσω. (Σηκώνεται). Ήρεθούμ, αγαπητή μου!

Σουζάνα: Ήρεθούμ!

Σουζάνα: (Η Σουζάνα κάθεται μόνη της και περιμένει βλέποντας διαρκώς το ρολόι. Στις δέκα μπαίνει ο Έρρίκος, κουρασμένος μελαγχολικός).

Έρρίκος: (Φιλεί τη γυναίκα του με ένθουσιασμό): Σουζάνα μου! Σουζάνα: Έρρίκο, είσαι κουρασμένος;

Έρρίκος: Ναί. Φαίνεται ίσως στο πρόσωπό μου. Το νοιώθω... Τι τα θέλεις γέροσα!

Σουζάνα: Δεν γέρασες καθόλου... Έρρίκος: Αχ, ναί... Όταν περάση κανείς τα σαράντα...

Σουζάνα: Τι συνέβη; Γιατί είσαι έτσι απογοητευμένος;

Έρρίκος: Είχα πολλές δουλειές... Οι προμήθειες, η παράδοση...

Σουζάνα: Πες μου την αλήθεια. Έρρίκος (την κυττάζει): Έχεις δικαιοσύνη, σου λέω ψέματα από νήπια...

Σουζάνα: Κι' αν δεν τα μάθαινα θα βρισκόταν καμιά καλή φίλη να με είδοι, ποίηση. Λοιπόν, είσαι μελαγχολικός εξ αιτίας της κομψότητας Σερμάς;

Έρρίκος: Ναί, αλλά όλα τελείωσαν μαζί της... Για πάντα. Φέρθηκε τόσο άσχημα!

Σουζάνα: Καταλαβαίνω... Εθέλησε να σ' αφήσει κι' έτρεξε πίσω της στη Βενετία... (Ο Έρρίκος σιωπάει). Γιατί δεν μου άπαντας; Άφου τα ξέρω όλα... και δεν παραπονιόμαι.

Έρρίκος: Φοβάμαι μή σε λυπήσω.

Σουζάνα: Θα με λυπήσεις μόνο αν δεν με θεωρήσας φίλη σου... Λοιπόν... Σε έκανε να υποφέρω;

Έρρίκος: Ναί, την αγαπούσα πολύ. Σουζάνα: Θα με λυπήσεις αν άπαξει με τα όσα του... Μά είναι η τελευταία ανάπαυση... Και είναι φρικτό να διαβάζεις στα μάτια μιας γυναίκας ότι γέρασες...

Σουζάνα: Γέρασες; Μακάρι να γερνούσες.

Έρρίκος: Γιατί;

Σουζάνα: Δεν το εύχομαι για σένα... Για μένα όμως θα είναι η μεγαλύτερη ευτυχία... Θα σε βρω πάλι όπως σε θέλω, θα μένης διαρκώς στο σπίτι... Θα θέλεις μεγάλη περιποίηση και θα είμαι σαν μητέρα σου... (Δείχνει τα άκρα της μαλλιά).

Σουζάνα: Εγώ γέρασα πρό πολλού, αν και είμαι λίγο νεότερη σου στα χρόνια. Έρρίκος (της φιλεί το χέρι): Είσαι μία αγία γυναίκα!

Σουζάνα (χαϊδεύει τα μαλλιά του συζυγίου της): Κι' εν τούτοις, ο αυτό το ωραίο κεφάλι οι ιδέες και οι πόθοι δεν θα γεράσουν ποτέ. Πάντα θα είσαι νέος. Υπάρχουν άνθρωποι έδωσαν την ελπίδα...

Έρρίκος: Λοιπόν; ναί, μου μένουν ακόμη πολλά χρόνια. Σουζάνα: Άλλ' αυτή τη φορά τελείωσα. Δεν έχω διάθεση για νέες περιπέτειες. Η ζωή με πλήγωσε βαθιά. Κι' τώρα αισθάνομαι έδω κοντά σου μία γαλήνη...

Σουζάνα: Εσύ έκανες το θαύμα! Σουζάνα: Δεν είναι θαύμα. Φίλε μου, Νομίζεις πως ξεχάσες. Νομίζεις πως μ' αγαπάς. Αύριο όμως...

Έρρίκος: Δεν νομίζω, είμαι βέβαιος.

Σουζάνα: Τόσο το καλύτερο...

Έρρίκος: Το αίσθημα που αισθάνομαι για σένα είναι διαφορετικό... Μου είσαι απαραίτητη στη ζωή μου. Είσαι το καλύτερό μου. Η παρηγοριά μου για τις πίκρες της ζωής... Χωρίς σένα δεν θα μπορούσα να ζήσω! (Την κυττάζει). Κλαίει, Σουζάνα;

Σουζάνα: Είμαι πολύ ευτυχισμένη. Έρρίκος: Είσαι η καλύτερη γυναίκα που υπάρχει στον κόσμο!

Σουζάνα (κάνει μελαγχολικά): Εγώ; Ναί, αλλά είμαι η γυναίκα σου. Ίσως θα προτιμούσα να ήμουν η φίλη σου. Τότε θα μ' αγαπούσες για πάντα!

Σουζάνα: Μίσηλα ΠΡΟΒΑΝΣ

Η «ΕΦΙΠΠΟΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ» του Καναδά

Μία καταπληκτική και άποπτε-ματική δράση

Στην πολυκροτη υπόθεση της αστυνομικής κατασκοπείας στον Καναδά, έπαιξε σημαντικό ρόλο η θρυλική «Εφιππος Αστυνομία» αυτής της χώρας. Είναι ένα αστυνομικό σώμα που ιδρύθη το 1877. Οι άνδρες του έχουν ως σύμβολό τους το καθήκον και την αυτοθυσία, και γι' αυτό αφηφούν κάθε κίνδυνο. Έχουν φέρει τη δικαιοσύνη και τον πολιτισμό σε 11.000 θύλακες 'Ινδιάνους κι' 'Εσκιμώους και σε 8.000 λευκούς, σκορπισμένους στα 3.760.000 τετραγωνικά χιλιόμετρα του βορείου Καναδά. Δεν είναι δέ μόνον αστυνομικοί. Στην ανάγκη, γίνονται επίσης νοσοκόμοι, καθηγητές, ιερείς, δικηγόροι, δικαστές και... νοικοκυρές! Αυτοί καθαρίζουν τις επισημολογικές αποστολές, που ξεκινούν για ν' αναζητήσουν ούρανιο, και τις στρατιωτικές αποστολές, που εξετάζουν το ένοχο ένοπλο μιας εχθρικής εισβολής απ' το μέρος του Πολού.

Χάρη σ' αυτούς, η έγκληματικότητα στον Καναδά είναι 10 φορές μικρότερη παρά στις 'Ηνωμ. Πολιτείες, ανάλογα προς τον πληθυσμό. Κι' όμως αποτελούν μια δύναμη πολύ καλύτερη αριθμητικώς απ' την αστυνομία μιας κι' μόνη αμερικανικής πόλεως, της Φιλαδέλφειας.

Η κλασική εικόνα ενός τέτοιου αστυνομικού, όπως την ξέρουμε απ' τα βιβλία και τα περιοδικά, παριστάνει ένα παλλήκαρι με ανδράπημα 1.80 κι' όμως τετράγωνους, που στεκεται διπλά σ' ένα άλογο δυνατό σαν κι' αυτόν. Ο καθαλλάρης αυτός έχει ήλιο-ψημένο πρόσωπο και φορεί πλατύγυρο καπέλο, κόκκινα χιτώνια, πλατεία πετινιέρη, κυλότητα μπλέ μορμέν με κίτρινο σερβιτό, γυαλιστερές μπότες και σπιρουνία. Στην πραγματικότητα όμως, οι Καναδοί αστυνομικοί ντυνούνται έτσι στις επίσημες μόνο τελετές. Τις άλλες μέρες, φορούν μία πολύ απλούστερη στολή, συχνά δέ πολιτικό κοστούμι.

Εξ άλλου, μονοτόνη εξακολουθεί η αστυνομία αυτή να λέγεται «Εφιππος» δεν διαφέρει σήμερα παρά μόνο 114 αλογα για 4.700 άνδρες. Γιατί έχει γίνει μηχανοκίνητη κι' έχει αποκτήσει 800 αυτοκίνητα και πολλά αεροπλάνα.

Στάς εκτάσεις του βορείου Καναδά, οι αστυνομικοί αυτοί όχι μόνο συλλαμβάνουν τους κακοποιούς, αλλά μπορούν και να τους διδάσουν οι ίδιοι επί τόπου, έφ' όσον υπάρχουν δυσκολίες μεταφοράς.

Σημειώθηκε ότι κάθε πόλις του Καναδά έχει τη δική της δημοτική αστυνομία. Επίσης τρεις επαρχιακές αστυνομίες. Η «Εφιππος» όμως έχει δικαιοδοσία σ' ολόκληρη την χώρα για ό,τι αφορά το νόμιμο, τα ναρκωτικά, την παράνομη πώληση αλκοόλ, τη συμπεριφορά, το λαθρεμπόριο και την εθνική αμυνα.

Ο αρχηγός της, έδρεύει στην Όταβα. Υπό τις διαταγές του βρίσκονται 13 μεραρχίες.

Είναι φάνταστος οι κακουχίες κι' οι κίνδυνοι, που έχουν ν' αντιμετωπίσουν συχνά τα γενναία ούτα παλλήκαρια. Ο αστυνομικός Τζάκσον περιπολούσε κάποτε ολόκληρο επί πολλά χρόνια στην άρκτηκη περιοχή. Κάθε χρόνο του έφερνε ένα πλοίο τρόφιμα, φάρμακα, ταχυδρομείο... Συνέβη όμως να έμπεσει στο πλοίο απ' τους πάγους επί 3 χρόνια κατά συνέχεια. Τότε ο Τζάκσον αναγκάστηκε να ζήσει σαν 'Εσκιμώος, να φτιάχνει μόνος του πρωτόγερα φάρμακα και να τραφή με ψάρι την αποστολή του. Και, στο τέλος, δεν αυτό, κανένα τιμητικό μετάλλιο γι' αυτό. Τόσο οι ανώτεροι του όσο κι' ο ίδιος πίστευαν ότι είχε κάμει απλώς το καθήκον του, και τίποτε περισσότερο. Θάνατο δέ ευχαριστημένος, αν σε 20 χρόνια προβιόσθαι σε δεκανέα...

— Για ρίξε μία ματιά. Έχει άδεια του 46;

— Άλλε! Τις εί...

Η μπεκάτσα: Παιδιά, σιγουρότερα από έδω δεν υπάρχει πουθενά!...

— Πως πήγε, παιδιά, το κυνήγι; — Εύτυχως καλά. Το σκύλο μας τον φέραμε πίσω ζωντανό.

— Άκου έμένα που σου λέω! Έδω είναι το καλύτερο «πέρασμα»!

— Η παύεις τα ψέματα ή αρχίζω την ιστορία με τους ανθρωποφάγους που σκότωσα στη Μαλακάσα...

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΘΑ ΠΕΤΑΞΗ ΜΕ 30 ΜΙΛ. ΣΤΟ ΛΕΠΤΟ!

Ο αιώνας του ήλιου

Όλες οι προσπάθειες των κατασκευαστών νέων τύπων αεροπλάνων αποβλέπουν στην αύξηση της ταχύτητάς τους. Τα βαμβάκινα πετούν τώρα με 650 χιλιόμετρα την ώρα και τα καταδιωκτικά με 1.000 περίπου. Στα αεροπλάνα όμως της πολιτικής αεροπορίας υπολογίζεται κι' ο οικονομικός παράγων. Πρέπει δηλαδή να πετούν γρήγορα, αλλά με μικρό κόστος, για να έχουν άπληστο. Αυτό λοιπόν επιτυγχάνεται με την πτήση σε μεγάλα ύψη, όπου ο αέρας είναι αραιότερος.

Μα η πτήση σε μεγάλα ύψη δημιουργεί διάφορα σοβαρά προβλήματα. Πρώτα απ' όλα, δυσκολεύεται η αναπνοή των ταξιδιωτών και ο εφοδιασμός του υατέρ με αέρα. Για να καπ' η βενζίνη στη μηχανή, χρειάζεται αρκετό οξυγόνο, που δεν βρίσκεται άσθρονα στα ανώτερα ατμοσφαιρικά στρώματα. Το πρόβλημα αυτό λύθηκε μ' ένα είδος αντλίας, που απορροφά αέρα, τον συμπιέζει και τον στέλνει στο υατέρ, ούτως ώστε να υπάρχει συνεχώς αρκετή ποσότητα οξυγόνου. Με το σύστημα αυτό, ο μέσος όρος του ύψους πτήσεως των αεροπλάνων ανέβηκε στις 7.500 μέτρα, για τα βαρυνόμενα δε μεταφορικά αεροσκάφη σε 4.500 μέτρα.

Μένει τώρα το πρόβλημα της αναπνοής του πιλότου και των επιβατών. Πάνω απ' τις 2.500 μέτρα, που αρχίζει να λείπει το οξυγόνο, η αναπνοή δυσχεραίνεται, κι' όμως ο άνθρωπος αισθάνεται θαμνάσια τον εαυτό του. Παθαίνει μόνον κάτι σαν έλαφο μεθύσι, το ίδιο που κυριεύει και τους βοσκούς του Τυρόλου όταν ανεβαίνουν με τα κοπάδια τους σε μεγάλα ύψη.

Όταν περάσει τις 5.500 μέτρα το αεροπλάνο, τα συμπτώματα γίνονται πιο ανησυχητικά. Θαλάνη η όραση του πιλότου, αρχίζουν οι παραισθήσεις. Κάποτε, ένας πιλότος κι' ένας παρατηρητής στρατιωτικού αεροπλάνου πετούσαν επί πολλές ώρες στις 5.500 μέτρα δίχως συσκευή οξυγόνου. Ο δεύτερος έβλεπε συνεχώς τον ήλιο καμένο λαμύ του πιλότου, και σιγά-σιγά το θέαμα αυτό έξερεθίσε τόσο τα νεύρα του, ώστε έψαξε να βρ' κάτι γύρω του για να σκοτώσει τον πιλότο! Ευτυχώς δεν το βόηκε...

Σ' αυτά λοιπόν τα ύψη, χρειάζεται να φορά κανείς μια μάσκα οξυγόνου. Η μάσκα όμως αυτή είναι ενοχλητική, και δύσκολα εφαρμόζει αεροσταγώς στο πρόσωπο. Άλλω-

στε, πάνω απ' τις 10.000 μέτρα, παύει να παρέχει αρκετή ποσότητα. Η εξωτερική ελαττώση της πίεσης αρχίζει να σκοτώνει σιγά-σιγά τον αεροπόρο. Το στομάχι φουσκώνει και πιέζει το διάφραγμα, δυσκολεύοντας σοβαρά την αναπνοή και τη λειτουργία της καρδιάς, παρουσιάζονται δυνατόι πόνοι στα έντερα. Πάνω απ' τις 11.000 μέτρα, το αίμα αραίει, όπως η γκαζόλα όταν ανοίγουμε το μπουκάλι, και προκαλεί πόνο στο όλο το σώμα, σαν της αρθρίτιδας.

Μετά τις 12.500 μέτρα, η αναπνοή σταματάει. Έτσι κι' αν θάβη στο στόμα καθαρό οξυγόνο, γιατί δεν μπορεί πια το αέριο να περάσει από τους πνεύμονες μέσα στο αίμα. Χρειάζεται λοιπόν τότε τεχνητή εξωτερική πίεση, για να διατηρηθεί η ζωή. Για το σκοπό αυτό έχει επινοηθεί ένα είδος στολής, σαν του δύτου, που σκεπάζει ολόκληρο το σώμα του πιλότου κι' εφοδιάζεται με αέρα συμπιεσμένο από το υατέρ. Δεν μπορεί όμως, ο πιλότος ναχ' έλευθερία κινήσεων. Άλλωστε, αν τύχουν τυμπήση π. χ. η στολή, σε ύψος 20.000 μέτρων, ο άνθρωπος πεθαίνει άκαριαία. Στο ύψος αυτό, η πίεση είναι τόσο καυχή, ώστε η θερμοκρασία του σώματος κάνει το αίμα να βράζει!

Η καλύτερη λύση λοιπόν είναι να βρίσκονται πιλότος κι' επιβάτες μέσα σε μια δολοειστή καμπίνα, όπου θα διοχετεύεται συμπιεσμένος αέρας. Έτσι, δεν θα χρειάζονται μάσκα οξυγόνου, γιατί θα βρίσκουν στην ατμόσφαιρα της καμπίνας αρκετό απ' αυτό το αέριο.

Για να κατασκευασθεί ωστόσο μια τέτοια καμπίνα, χρειάστηκε να λυθούν πολλά τεχνικά προβλήματα στις πρώτες δοκιμές. Τέλος, φτιάχθηκαν τα πρώτα αεροπλάνα, τα εφοδιασμένα με «καμπίνα πίεσης». Ικανά να πετάξουν σε ύψος 9.000 μέτρων.

Δεν θεωρήθηκε ωστόσο αρκετό το ύψος αυτό απ' τους τεχνικούς. «Ηδη επιδιώκουν ν' ανεβάσουν τα αεροπλάνα ως τη στρατόσφαιρα, που αρχίζει απ' τις 11.000 μέτρα. Αντιμετωπίζουν όμως καινούργια σοβαρά προβλήματα. Στο ύψος αυτό, επικρατεί τρομερό κρύο: από 15 ως 40 βαθμούς υπό το μηδέν! Σε τέτοιες θερμοκρασίες, παγώνουν τα λάδια και τα λίπη, το καυστικό γίνεται εύθραστο, οι βαφές ξεφύζουν, τα μέταλλα συστέλλονται, ούτως ώστε σχηματίζονται μεγάλες ρωγμές στην επιφάνεια του αεροπλάνου, τα ηλεκτρικά σύματα συστέλλονται κι' αυτά και παύουν να κάνουν κανονικές επαφές. Για όλους αυτούς τους λόγους δεν μπορεί πια να λειτουργήσει το υατέρ. Άλλα, κι' όταν ακόμη λειτουργεί, παρουσιάζει το παράξενο φαινόμενο να υπερθερμαίνεται, παρ' όλο το εξωτερικό κρύο, γιατί δεν υπάρχει γύρω αρκετός αέρας για την ψύξη του! Έξ' αλλου, πάνω απ' τις 12.000 μέτρα, η ατμόσφαιρα χάνει τις συνθιθισμένες ηλεκτροστατικές της ιδιότητες. Έτσι, δεν μπορούν πια να λειτουργήσουν τα «μνιατό» και τα «μπουζέ», γιατί οι σπινθήρες εκρήκνυνται εξωτερικά κι' όχι πια μέσα στο υατέρ.

Τέλος, εξ αίτιας της καυλής ατμοσφαιρικής πίεσης, η βενζίνη βράζει κι' εξαιτίζεται μέσα στο τεπόζιτό της.

Δεν υπάρχει όμως αμφιβολία ότι οι τεχνικοί θα υπερνικήσουν όλες αυτές τις δυσκολίες. Είπε άλλωστε πιθανότατο ότι, για πτήσεις σε μεγάλα ύψη, θ' αρχίσουν ποσοεχώς να χρησιμοποιούνται τα πυραυλικά αεροπλάνα, που δεν θα παρουσιάζουν αυτά τα μειονεκτήματα. Τότε θα μπορούμε να πετάξουμε σε ύψος 100.000 μέτρων, όπου ο αέρας είναι σχεδόν άυπαρκτος και τα αεροπλάνα θα αναπτύσσουν ταχύτητα 2.000 μιλίων την ώρα, δηλαδή 35 μίλια στο λεπτό!

ΜΕΡΣΕΝΤΕΣ ΛΕΜΑΡΑΖ, ή αγαπημένη του Φράνκο

Το ειδύλλιο ενός δικτάτορος

Ο νέος Ισπανός αξιωματικός Φραντσέσκο Πασλίνιο Έρμενγκελάντα Τεοντόρο Φράνκο ή Μπακαρόντε κάνει τον καθημερινό του περίπατο στη Ρουμπλα ντε Ολότες, στη Βαρκελώνη. Δεν είναι πλούσιος. Δεν καταφέρνει καν να περάσει ολόκληρο το μήνα με τον Ισχυρό μισθό του. Άπ' την τρίτη βδομάδα, αρχίζει να δανείζεται απ' τους συναδέλφους του...

«Γάτο» ή ανιμιά του πορτοφολιού του δεν τον έμποδίζει να πηγαίνει με άνεση, ρίχνοντας γύρω του φλογερές ματιές γυναικού Ισπανού «ιν-τάλγκο».

Η Μερσέντες Λεμαράζ είναι άνθρωπος. Προσπαθεί να τραβήξει τους πελάτες με τα πολύχρωμα και μυρωμένα λουλούδια της, με τα καμάκια ματιά της, με τη ζεστή και τραγουδιότη φωνή της. Ο αξιωματικός της Στρατιωτικής Σχολής, που περνάει καθημερινώς εμπρός της, έχει προσελκύσει την προσοχή της. Ένα βράδυ του Μαΐου του 1924, σταμάταει εμπρός στον πάγκο με τα κόκκινα τριαντάφυλλα της, διαλέγει ένα, το ωραιότερο, και το καρφώνει στα μαλλιά της Μερσέντες, λέγοντάς της λιποτάξτε.

—Μου επιτρέπετε, δεσποινίς...

Το ίδιο βράδυ, ξανααναμνήθηκαν η Μερσέντες κι' ο Φραντσέσκο, κι' άρχισε έτσι το έρωτικό τους μυθιστόρημα κάτω απ' το χιλιότραγουδιμένο ουρανό της Βαρκελώνης. Ο μέλλων δικτάτορας της Ισπανίας, ο Φραντσέσκο Φράνκο, έρωτεύθηκε παράφορα την ωραία Μερσέντες — που είχε ήδη συνδεθεί προηγουμένως και μ' άλλους άνδρες.

Ο Φραντσέσκο ήθελε τώρα να την πάρει μαζί του στη Μαδρίτη, και κατόπιν στη Σεβίλλη. Άλλα εκείνη αρνήθηκε. — Έχω λόγους να μη φύγω απ' τη Βαρκελώνη, του εκμυστηρεύθηκε. Μ' αναζητεί η αστυνομία της Μαδρίτης...

—Αυτό δεν έχει σημασία! Απάντησε με πάθος ο αξιωματικός. Σ' αναγκάει και θα σε προστατεύω από κάθε κίνδυνο!

Το ζευγάρι έμεινε λίγο καιρό στη Βαρκελώνη, σ' ένα μικρό ξενοδοχείο. «Επειτό ο Φράνκο έφυγε για να κατακτήσει τη ζωή», όπως είπε. Κι' οι δυο έρωτευμένοι χωρίστηκαν. Κάθε μήνα όμως, ο αξιωματικός έκανε ένα ταξίδι στη Βαρκελώνη. Και κάθε μέρα έστελνε στη Μερσέντες γραμμάτια όλο φωτιά.

Ιουνίος του 36... Αρχίζει ο εμφύλιος πόλεμος της Ισπανίας, που θα είχε 1 εκατομμύριο θύματα. Τι θα γίνει η ωραία Μερσέντες, μέσα στη φρικτή αυτή σφαγή;

Ο Φράνκο τη σκέπτεται διαρκώς, μ' ανησυχία. Όταν τα στρατεύματά του φτάνουν στις πύλες της Μαδρίτης, θέλει να μπει αν' η μικρή ανθοπώλη βρίσκεται στη ζωή που έχει καταλάβει απ' τις δυσκολίες του. Την αναζητεί, μάταια όμως. Πώς να βρεθεί ένα άτομο, μέσα στην φοβερή τρικυμία του εμφύλιου πολέμου;

Ίσως η Μερσέντες να μένει πάντοτε στη Βαρκελώνη. Οι μηχανοκίνητοι αχηματισμοί του Φράνκο φτάνουν σε λίγο στην πρωτεύουσα αυτή της Καταλωνίας.

Ένα βράδυ, ενώ προετοιμάζεται η μεγάλη επίθεσις κατά της πόλεως, μια τρομερή έκρηξη καταστρέφει το Στρατηγείο 96 και σκοτώνει όλους τους αξιωματικούς του. Μία όμως δυναμική καταρρίφθηκε με απίστευτη τόλμη να εισχωρήσουν στις εχθρικές γραμμές και να ανατίναξουν το Στρατηγείο με νιτρογλυκερίνη.

Σημειώνει συναγερμός, πέφτουν αμέτοπτες τουφεκίες μέσα στη νύχτα... Τα ξημερώματα, μία περιπολία συλλαμβάνει τέσσερες υπόπτους: τρεις άντρες και μία γυναίκα. Ο αξιωματικός υπαρχείας του τομέως δεν κάνει καν τον κόπο να τους ανακρίνει. — Εισάγετε τρομοκράτες, τους λέει. Θα τουφεκι-οθήτε.

Εκείνοι μένουν άταραχοι κι' αμίλητοι... Σε λίγο, όταν ανατέλλει ο ήλιος, τους στήνουν εμπρός σ' ένα τοίχο και τους εκτελούν.

Δύο μέρες αργότερα, απ' την αναστροφή ενός κατασκόπου που «εργάζεται» στη Βαρκελώνη, εξακριβώνεται ότι αυτοί οι τέσσερες ήταν πράγματι οι δράστες της ανατίναξης.

— Δίκαιο λοιπόν πτωρηθήκαν! λέει ο Φράνκο. Περνούν άλλες έξη βδομάδες. Κι' έπειτα ο Φράνκο μαθαίνει ότι η γυναίκα που τουφεκίσαν οι στρατιώτες του, ήταν η Μερσέντες Λεμαράζ, η ωραία ανθοπώλη!

Η μεγαλύτερη φάλαινα

Ένα αμερικανικό φελαινθηρικό έπιασε τελειοτάτη φάλαινα, που είχε η μεγαλύτερη από όλες έχουν συλλαμβάνει ως σήμερα. Το συνολικό βάρος της είχε 122.000 κιλά. Μονον η γλώσσα της ζυγίζει 3158 κιλά. Η καρδιά της 631 κιλά, το ήπαρ 936 κιλά και οι πνεύμονες της 1220 κιλά! Το σώμα της περιέχει 25.000 κιλά λίπος και οι άσκες της ζυγίζουν 50.000. Ο σκελετός της, τέλος, ζυγίζει 22.000 κιλά.

Έρικ φόν Στροχάϊμ

Ο έναςκρωτής των δημίον
της ανθρωπότητας

Στα πρώτα χρόνια του Χόλλυγουντ, κάποιος νέος παρακολούθησε μία μέρα το γυρίσμα ενός φιλμ, όταν έλαφα υπέδειξε σ' ένα απ' τους ήθοποιους, που φορούσε μια ευρωπαϊκή στρατιωτική στολή, ότι είχε κρεμάσει ανάποδα τα παρσόνια!

Ο νέος αυτός — καθηγητής της Ιππασίας στον Άγιο Φραγκίσκο — θριαμβόταν από λίγο καιρό στο Λος Άντζελες, όπου είχε γνωρίσει μερικούς ήθοποιους και μ' αυτούς κι' είχε έμπιστη ήδη με τη βοήθειά τους ένα δυο ρόλους «φιγκυράν» σε κινηματογραφικά φιλμ. Η σωστή παρατήρησις του για τα παρσόνια έγινε αιτία να τον προσέξουν οι διευθυντές του στούντιο και να τον προσλάβουν ως «ειδικό» στις στρατιωτικές στολές. Έπειτα από λίγο καιρό, ο Γκρίφιντ τον ανέθεσε ένα σημαντικό ρόλο. Κατόπιν έγινε, με την άδεια του, σκηνοθέτης και ήθοποιος.

Έτσι άρχισε το στάδιο μιας ισχυρής προσωπικότητας της οθόνης: του Έρικ φόν Στροχάϊμ. Απ' το 1910 ως το 1915, ο Στροχάϊμ είχε κάνει διάφορα «παγνύματα», έφημεροδωμάτης, αντιπρόσωπος οίκων μόδας, αναγνώστης, κονσερασιόν, ιδίως δε καθηγητής Ιππασίας, γιατί είχε ειδικότητα στα αλογα.

Είχε γεννηθεί το 1885 στη Βιέννη, από μία κυρία της Αύλης κι' ένα συνταγματάρχη του Ιππικού και βγήκε άργότερα με το βαθμό του υπολοχαγού απ' τη στρατιωτική ακαδημία της Βιεννής.

Ένα σκάνδαλο, όμως, τον ανάγκασε ν' αφήσει τους διενέζοντας αριστοκρατικούς κύκλους και τη χώρα του και να καταφύγει στην Αμερική. Διετήρησε ωστόσο πάντα τη συμπεριφορά του και στην εμφάνισή του τη σφραγίδα της αριστοκρατικής καταγωγής του, παρ' όλη την περιφορά του ένιωθε για τους κύκλους που είχε εγκαταλείψει οριστικά — και για τους ανθρώπους εν γένει.

Το 1917, άρχισε να παίξει ρόλους Γερμανών αξιωματικών με μονόκλ, αλύγιστων και κυνικών άψωγων κι' αλμοχαρών, κομφών και σαβίστων, που βασάνιζαν παιδιά, τουφεκίζαν δηρούς, κακοποιούσαν γυναίκες... Οι ρεκλάμες των φιλμ αυτών τον ώθησαν «ο άνθρωπος που έναρκαίνε τους δημίους της ανθρωπότητας».

Αποφ' υπαρέπησης κατά τον πόλεμο στον αμερικανικό στρατό, έγινε Αμερικανός ήθοποιος. Κατόπιν ξαναγύρισε στα στούντιο ως σκηνοθέτης. Κι' απέχτησε τη

δημη ότι ήταν... σωστή κατατροφή για τους παραγωγούς, γιατί τα φιλμ του κόστιζαν πανάκριβα! Ένα απ' αυτά, π.χ., το «Τρέλλες γυναίκες», χρειάστηκε μία πιστή αναπαραστάσις του Καζίνου του Μοντεκάρο, του Ξενοδοχείου των Παρισίων και του Καφέ ντε Παρί, στοίχισε δε 700.000 δολάρια — ποσόν μυθώδες για την εποχή εκείνη, που τα φιλμ άνωσούσαν τη σημερινή πολυτέλεια. Λίγο αργότερα, η «Ευθυμ Χίρας» κόστισε 500.000 δολάρια, απέδωσε 4½ εκατομμύρια.

Πρώτος ο Στροχάϊμ εισηγάγε στον κινηματογράφο τη σεξουαλικότητα και το φροδισμό. Ο ρεαλισμός του αδιαφορούσε για κάθε συμβατικότητα και περυσινική υποκρισία και πλυσίαζε στα όρια του ασέμου. Κανένα όμως απ' τα έργα του δεν ήταν μετριοτής. Οι κινηματογραφικές εταιρείες πληρώναν όσα για να τον άποχτησουν.

Άλλα δεν έννοσσε να υποταχθ' στις αξιώσεις των παραγωγών και της λογοκρισίας. Πρό πάντων δεν δεχόταν να περικλύηται φιλμ του, μερικά απ' τα όποια απαιτούσαν διαρκεία προσβολής 3 ώρών! Κι' έτσι εγκατέλειψε το στάδιο του σκηνοθέτου, άφηνοντας πίσω του ένα απ' τα μεγαλύτερα ονόματα, κι' έγινε πια ήθοποιος.

Έπαιξε και πάλι ρόλους Γερμανών σε πολλές γαλλικές ταινίες. «Είμινε μία έλκυσηκή δύναμις ακόμη και στους πιο αντίπαθους τύπους των φιλμ». Το 1939, θέλησε να καταγ' στο γαλλικό στρατό. «Ως ότου τελειώσουν οι σκετικές διαπραγματεύσεις με το Χόλλυγουντ για να γυρίσει ένα φιλμ, και δεν πρόλαβε να επιστρέψ' στη Γαλλία γιατί είχε καταρρεύσει εν τώ μεταξύ το γαλλικό μέτωπο.

Έπαιξε επί 6 μήνες στο Μπρόντγουαϊ, στο «Αρσενικό και πάλλες ναντέλες», έκαμε επί 1½ έτος μία τουρνέ σε 57 αμερικανικές πόλεις κι' έπειτα έπείστηρε στο Χόλλυγουντ, όπου γύρισε τα φιλμ «Ανέλλα» στην Ουκρανία και «Πριν το Ακαμείο».

Στο τελευταίο, παίζει με αξιοθαύμαστη έπιτυχία το ρόλο του στρατάρχη Ρόμελ.

Ο Στροχάϊμ μιλεί λίγα γαλλικά, άποφύγει τα γερμανικά και χρησιμοποιεί έξ' επί το πλείστον τα αγγλικά. «Έχει παντούρη 3 φορές κι' έχει ένα υαί, που υπήρξε κι' αυτός κατά τον πόλεμο στον αμερικανικό στρατό.

Κινηματογραφικές πεννιές

★Ο Γουώλτ Ντίζνελ πρόκειται ν' αρχίσει το γύρισμα ενός νέου μεγάλου μήκους φιλμ, στο οποίο κοντά στους άψυχους ήρωές του θα πρωταγωνιστή η... κυρία Σίρλεϊ Τέμπλ.

★Η Κωνσταντίνη Μπέννερ παντρεύτηκε για πέμπτη φορά. Ο πέμπτος κατά σειράν σύζυγός της είναι ο Τζών Τέρρον, διευθυντής μιας ένασφίρης γραμμής του Ειρηνικού.

★Η Λουίζα Ράινερ, σύζυγος του Ρόμπερτ Κνάιτλ, έφερε στον κόσμο ένα κοριτσάκι.

★Το ζεύγος Πάτ Ο' Μπρίεν, Έλνιζα Τσάιλορ άποχτησε κι' αυτό μία κορούλα.

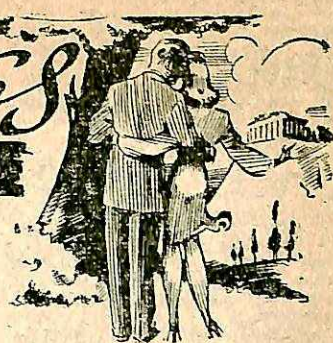
★Η Ροζαλίντ Ρούσελ θα παίξει το ρόλο της Ηλεκτρας ν' ένα νέο φιλμ που θα γυρίσ' στη Χόλλυγουντ με βάση ένα σενάριο του Ευνενίου Ο' Νέιλ, έμπνευσμένο από την περίφημη έλληνική τραγωδία.

★Η Όσιπ Έμμερσον, που είχε εγκαταλείψει τον κινηματογράφο μετά τον γάμο της με τον Έλλιοτ Ρούτσελτ (γυιό του Προέδρου) θα ξαναγυρίσει στο στούντιο για να παίξει ένα σημαντικό ρόλο στο περίφημο έργο «Αψίς του θριάμβου».

★Η Χέντυ Λαμάρ θα έχ' για συμρωταγωνιστή τον σύζυγό της Τζών Λάντερ στο νέο φιλμ «Ατμοσμένη κυρία» που θ' ασηνοθετησ' ο Ρ. Στάβενσον.

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

Ιστορίες της ζωής

Το μοτίβο που δεν έρχεται

Μου είχε π' πως δεν την άφηναν να βγαίνει συχνά έξω, γιατί οι δικόι της ήταν άνθρωποι με πολύ ήθικες άρχες. «Οχι. Αυτή η έλεεινη έλευθερία που έχουν τα σημερινά κορίτσια, που φύγουν από το σπίτι τους όποια ώρα θέλουν, πηγαίνουν πόες ζέρει που και γυρίζουν όποια ώρα τους κάνει κέφι, η δεν γυρίζουν καθόλου, δεν ήταν για το δικό τους κορίτσι. Ο μπαμπάς, η μαμά, ο θείος, ο άδελφός ήταν αυστηροί απ' αυτό το ζήτημα και δεν άφηναν την κόρη τους να βγαίνει από το περιβόρι που της είχαν όρισει. Μα οι γυναίκες είναι άτυποτατα πλάσματα. Μοιάζουν με τα μικρά ψάρια, που καταφέρνουν και γλυκαίνουν κι' από τα πιο πυκνά δίκτυα. Πάντα θα βρουν έναν τρόπο να ξεφύγουν και να κάνουν το δικό τους, όχι τόσο γιατί τους άρσσει, όσο για να εκδικηθούν τους ήλιθιους φρουρούς. Και κάνουν — αυτό να το ζέρτε από μέσα — πολύ περισσότερο απ' όσα κάνουν εκείνες που δεν τους έχουν περάσει τα δίκτυα.

Μία λοιπόν, που ξενλίστρησε η ζωή απ' αυτά τα δίκτυα, συνάντησε έμενα. Και τα ταίριαζε, που λένε. Με τις πιο σοφές και μελετημένες προφάσεις κατάφερε και βλεπώμασε που και που. Άλλα όχι τόσο συχνά, όσο απαιτούσε η ζωή. «Είμαι έμμερο, Μπα! Ούτε έτσι είναι... Μωρέ πως διάολο είναι; Διακόσια ματιά και παραπάνω έρχονται στο νου μου. Τραγουδία έχεσμενα από καιρό. Ταγκό, βάλα, φέξ, καντάδες, μελοδράματα! Άλλα αυτό ό δεν έννοει νάρρη. Με πιάνει άπείπισία. Κι' η ώρα έχει πάει δύο και δέκα... Καθούμαι σε μία πόρτα και προσπαθώ να το θυμηθώ. Να μωρέ. Κόπως έτσι είναι... αλλά πάντα βγαίνει άλλο τραγουδί. Το παρακάτω νάρρη, το υπόσχομαι άμοιρή, να το γράψω με καλλιγραφία και να το κορνιζάρω, άλλα τίποτα. Έπιμένει... Τι να κάνω, θέε υου; Τι να κάνω; Να ένας άνθρωπος που

—Μπορώ όμως να βγώ στο παράθυρο... Και μπορώ και να πιδάσω. Οι δικόι μου κοιμούνται βαρεία. Λοιπόν, νάρρης άποψε, μετά τα μεσάνυχτα.

—Και πως θα καταλάβης πως ήρθε;

—Θα σφυρίξης ένα τραγουδί που θα συμφωνήσουμε.

—Φραία ιδέα.Ποιό τραγουδί; —Να, αυτό. (Τό σφυρίξε).

Τό ζέρεις; —Ναι, τό θυμάμαι! Λοιπόν άποψε, μετά τα μεσάνυχτα θάρθω!

Κατά τη μιάμειυ τη νύχτα, στρίβω τη γωνία του δρόμου. Έρμηδα. Πλησιάζω στο σπίτι της. Τώρα πρέπει ν' αρχίσω να σφυρίζω το συνηθισμένο τραγουδί. Κάνω να σφυρίξω τα χείλια μου, άλλα καθούμαι. Δεν μπορώ να θυμηθώ τό σκοπό!

Βρε να πάρη ο διάολος! Τι κατάρτα είν' αυτή; Προσπαθώ να το θυμηθώ κι' όλο κάνω να σφυρίξω άλλα διαρκώς άλλος καδός βγαίνει από τό στόμα μου. Μέσα στο μυαλό μου γυρίζουν ένα σωρό μοτίβα. Άλλα έκεינו άκριδώς που θέλω δεν έρχεται. Τό αισθάνομαι να τριγυρίζη μέσα στο μυαλό μου, άλλα δεν μπορώ να το πιάσω... Νά... να... όχι... δεν είν' αυτό. Είνε κάπως έτσι... Μπα!

Ούτε έτσι είναι... Μωρέ πως διάολο είναι; Διακόσια ματιά και παραπάνω έρχονται στο νου μου. Τραγουδία έχεσμενα από καιρό. Ταγκό, βάλα, φέξ, καντάδες, μελοδράματα! Άλλα αυτό ό δεν έννοει νάρρη. Με πιάνει άπείπισία. Κι' η ώρα έχει πάει δύο και δέκα... Καθούμαι σε μία πόρτα και προσπαθώ να το θυμηθώ. Να μωρέ. Κόπως έτσι είναι... αλλά πάντα βγαίνει άλλο τραγουδί. Το παρακάτω νάρρη, το υπόσχομαι άμοιρή, να το γράψω με καλλιγραφία και να το κορνιζάρω, άλλα τίποτα. Έπιμένει... Τι να κάνω, θέε υου; Τι να κάνω; Να ένας άνθρωπος που

—Νύχτα, νύχτα θέλω να σε ιδώ! της έλεγα.

—Πιά νύχτα, καλέ μου;

—Πιά είμαι ρωμαντικός.Θέλω να σε ιδώ νύχτα, με λίγο φεγγάρι, με λίγα αστέρια από πάνω από το κεφάλι μας κι' από μακριά ν' άκούναται μία κιθάρα... Άλλα έου δεν μπορείς να βγης νύχτα.

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

Ένωμένοι στη ζωή ΚΑΙ ΣΤΟ ΘΑΝΑΤΟ

Μεξικανικό διήγημα

Από την πρώτη στιγμή που την είχε αντικρύσει, ο Μινγκουέλ ντ' Αλθαράντο ένοιωσε ότι κάτι σαν μια πελώρια φωτιά ν' ανάβει μέσα στα σπλάχνα του.

Μα κι η δυσφορία 'Ινές-Μποινκίττα ντελ Ροζάριο, η κορη του διοικητού του Σάντα Κρουζ τον είχε αναψήσει κι' αυτή με την ίδια θερμότητα.

Ώστόσο, η ανάψη τους έμοιαζε σαν τη φωτιά που φωλιάζει στο βάθος του ήριου, που ούτε φλόγες, ούτε καπνοί βγαίνουν από τον κρατήρα τους.

Γιατί δεν μπορούσαν να μιλήσουν νι' αυτή σε κανένα. Ούτε ακόμη να την εκμυστηρευθούν ο ένας στον άλλον. Μόλις 'Ινές ένοιωσε την πελώρια φωτιά που έκαιγε μέσα στη στήθος του Μινγκουέλ κι' εκείνος μάντευε το σκίτημα της καρδιάς της κάθε φορά που βρισκόταν κοντά της.

Ο πατέρας της, ένας αστυνόμος ισπανός, που θα προτιμούσε να πεθάνει παρά να παραβεί το νόμο του, είχε υποστεί από καιρό τόσο το γέρι της κόρης του, που υπακούει στο του Μινγκουέλ, που ανασταίνει την 'Ινές. Κι' ο 'Αλθαράντο ήταν ο καλύτερος φίλος του νεαρού ανθρωπολόγου.

Πώς θα μπορούσε η 'Ινές να κάνει τον πατέρα της ν' αθετήσει το νόμο που είχε δώσει, πώς θα μπορούσε ο Μινγκουέλ να προδώσει το φίλο του;

Όχι! Ήταν προτιμότερο να σωτηθούν και να κάνουν μετάνοια στην καρδιά τους τη μεγάλη ανάψη τους.

Κάθε Κυριακή, ο Μινγκουέλ συνόδευε το φίλο του στο σπίτι του διοικητού που τους καλούσε στο τραπέζι του μεσημέρι κι' η καρδιά του σπάρανε από τον πόνο καθώς έβλεπε τον Μπονιφόμο να σκύβει και να σιγονιεύει στην δυσφορία 'Ινές. Μα κι εκείνη ένοιωσε το αίμα να παγώνει μέσα στις φλέβες της και δυο φορές τοίξε φόνος λίνο έλειψε να λιποθυμήσει. Βλέποντας το θλιμμένο βλέμμα του ανθρώπου που άναυδος, στ' αλήθεια ήταν πολύ δυστυχισμένοι και οι δυο. Και το μαρτύριο τους μενάλωνε όσο πλησίαζε η ημέρα που είχαν διοριστεί να τους νάμουν το Μπονιφόμο με την 'Ινές.

Μα ένα αποροδοκίτη νεονόος ήρθε να υστερήσει αυτό το γάμο.

Εκείνη την εποχή, ξέσπασε εσφινικά η επανάσταση της Ζαχόρας Κορράντος που απλώθηκε πολύ νωρίς ο' όλο το Μεξικό. Οι επαναστάτες υπήκαν ένα Σάββατο απόγευμα στο Σάντα Κρουζ κι' έληξε ο γάμος ή φρουρά της πόλεως ενώθηκε πολύ νωρίς ο' όλο τους.

Την άλλη μέρα, οι δρόμοι είχαν πλημμυρίσει από επαναστατημένους στρατιώτες και πολίτες κι' οι σφαίρες σφύριζαν από παντού.

Ο Μινγκουέλ ντ' Αλθαράντο και ο Τομάς Μπονιφόμο βρισκόταν από το πρωί στο διοικητήριο. Στις πόστες φρουρούσαν καμιά δεκαριά στρατιώτες οι υόνιοι που είχαν απομείνει πιστοί στον Ντελ Ροζάριο.

Ο διοικητής της Βέρο-Κρουζ δεν σκεπτόταν πια να καταστείλη την ανταρσία. Με τι μέσα θα το έκανε, άλλωστε; Ήταν αποφασισμένοι, δυο, να πουλήσει ακριβά το τουαρί του. Θα έκανε σούες επαναστάτες την υποδοχή που τους ταίριαζε, όταν θάγονταν στο διοικητήριο. Και θάπεσε νεκρός, αφού θα σκότωνε όλους τους περισσότερους.

Είχε σκεφτεί τα στρώματα και τα ούρα από τα κρεβάτια και είχε μεταβάλει κάθε παράθυρο σε προμαχώνα. Τα όπλα και τα πολεμικά εφόδια είχαν δειν του έλειπαν. Κι' οι άνθρωποι που βρισκόταν γύρω του ήταν κι' αυτοί αποφασισμένοι να πεθάνουν παρά να πέσουν στα γόνατα των επαναστατών.

Το σφαίρες σφύριζαν πάντα γύρω τους. Μα τα πρόσωπα του Μινγκουέλ και της 'Ινές ήταν πολύ ήρεμα.

Ήξεραν πως σε λίγο θα ήταν κι' αυτοί πτώματα, πλάι στα άλλα.

Και, εσφινικά, οι δυο αυτοί άνθρωποι, που περίμεναν από στιγμή σε στιγμή το θάνατο, οίχθηκαν ο ένας στην αγκαλιά του άλλου με μια αφάνταστη ούμυ...

Λίγη ώρα αργότερα, οι επαναστάτες έμπαιναν μέσα στο νεκρό.

Όταν έβδσαν στην τραπεζαρία, έβδαν τον Μινγκουέλ ντ' Αλθαράντο, που έβδινε ακόμη στην αγκαλιά του την 5-χρονη 'Ινές.

Ο νεαρός αξιωματικός έθναλε τότε το πιστόλι του και το στήριξε στον κρόταφο της ανασπόμενης του. Ήταν πυροβολισμός αντίηπος κι' η 'Ινές σωριάστηκε άμεσως νεκρή, ενώ ένα γαμόνελο εύτυχίας υψωνόταν τα χείλη της.

Ο Μινγκουέλ ντ' Αλθαράντο έθναλε κατόπιν το έθρος του κι' όρμησε έναντι των επαναστατών.

Μερικά λεπτά αργότερα, ει νε κι' αυτός σωριάστηκε κάτω νεκρός, με το σώμα νεαυτε πληγές.

Το μεγαλύτερο πυροτέχνημα

Το μεγαλύτερο πυροτέχνημα, που έγινε ποτέ, ήταν υπό στρογγυλή «βούρα» που έσκαπε πάνω στο Λονδίνο τη νύκτα της 8ης Ιουνίου 1946, νύκτα της νίκης της Ζώνης περίπου 100 κιλώ. έκσφηνονήθηκε μ' ένα ειδικό κανονάκι κι' άναψε σε ύψος 130 μέτρων, παρουσιάζοντας ένα θαυμάσιο θέαμα, με φωτεινή ένταση 40 γιλιόδων κελώων.

Η ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΑ ΕΛΙΣΑΒΕΤ ΚΑΘΗΓΗΤΡΙΑ ΤΟΥ ΣΟΛΦΕΖ

Η μέλλουσα βασίλισσα της Αγγλίας θα έχη έφεξης το δικαίωμα να διδάσκη σολφέζ σε όλο το βασίλειό μας. Η εικόνα μας την παρουσιάζει με το χαρακτηριστικό ακαδημαϊκό ένδυμα, κατά την επίσημη τελετή της ανακήρυξής της ως καθηγήτριας της μουσικής από το πανεπιστήμιο του Λονδίνου.

ΤΟ ΛΥΚΟΦΩΣ ΜΙΑΣ ΘΕΑΣ

Η Γκερέτα Γκάρμπο, έπειτα από άπουο πολλών ετών, εγκατέλειψε το Χόλυγουντ και έαναγύρισε στην πατρίδα της, με την άποψη να μην ξαναοίξη πια στον κινηματογράφο. Η εικόνα μας την παρουσιάζει κατά την άφιξη στο Γκότενμπουργκ. Είνε πάντα νεαυστή και γοητευτική, αλλά... λιγότερο νεαυ και περισσότερο άπογοτευμένη.

200 ΚΑΠΕΛΛΑ ΓΙΑ ΕΝΑ ΦΙΛΜ

Για το προσεχές φίλμ της Ρίτα Χαίγ-γουορθ, η «Κολούμπια» άγόρασε από το Παρίσι 200 μοντέλα καπέλων. Στην εικόνα μας, η διάσημη σάρ δοκιμάζοντας ένα τουρμπάν με λωφίο.

Τὰ σεξουαλικά ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ

Πώς θα καταπολεμηθῇ μιὰ κοινωνική πληγή

Ένα στυγερό έγκλημα άναστά-τωσε πρό μινών την άμερικανική κοινή γνώμη. Τον Ιανουάριο, ένας άπελπισμένος πατέρας είχε άπευθύνει από τρεις ραδιοφωνικούς σταθμούς του Σικάγου μιὰ συγκινητική έκκληση στον άνθρωπο κακοποιό, που είχε άπαγάγει την περασμένη νύχτα το μικρό του κοριτσάκι, ηλικίας 6 ετών, μέσα απ' το δωμάτιό του, απ' το κρεβάτάκι του. Τον έκτενε με τρεμουλιαστή άσση να μην του κάνει κακό, και του ύποσχόταν να του πληρώσει οσαδήποτε λύτρα, γιά να πάρη πίσω το παιδί του.

Λίγες ώρες ύμως αργότερα, οι έφημερίδες δημοσίευσαν μιὰ είδηση που προκάλεσε τη γενική φοίκη και εξέγερσι: 'Η Σούζη Ντένιαν — έτσι λεγόταν το κοριτσάκι — δεν είχε άπαχθῇ γιά λύτρα. Το άνθρωπομορφο κήνος, που την είχε κλέψει, την είχε κακοποιήσει, την είχε σκοτώσει κι' έπειτα είχε κομματιάσει το σώμα της και το είχε πετάξει σε διάφορους ύπνόνους!

Άρχισε τότε ένα λυσσασμένο άνθρωποκτονία. Προκηρύχθηκαν σεβάστες άμοιβές γιά την ανακάλυψη και σύλληψη του φοβερού σασιδού. Συνεληθήσαν διάφοροι ύποπτοι, εξέτασθηκε κάθε δυνατός ίχνος. 'Ολη 'Ημερίκη είχε εξέγερση — δικαιο-λογημένα άλλωστε. Δυστυχώς παρ' όλες τις προσπάθειες της άστυνομίας, ο έγκληματίας έμεινε άσύλληπτος.

Εν τώ μεταξύ, σπείριθηκε σε μιὰ πόλη της 'Ιλλινόις ένα άλλο άνα-λογο έγκλημα, με λιγότερο τραγικές συνέπειες. Ένας καλοντυμένος νέος προσείλκυσε με διάφορα δώρα ένα κοριτσάκι 9 ετών, το έπεισε ν' άνεβῇ στο αὐτοκίνητό του, του έπέτεθη το κακοποιήσε. 'Η μικρή κατώ-θωσε επί τέλους να ξεφύγῃ. 'Ο δῆ-σινος της άμως την κυνήγησε την γύ-πιψε μ' ένα σφυρί και την έγκάτε-λειψε, νομίζοντας πως την είχε σκο-τώσει. 'Αλλά το κοριτσάκι επέζησε και, με τα στοιχεία πούδωσε στην άστυνομία, κατορθώθη να συλληφθῇ ο κακούργος. Ήταν γυιός ενός απ' τους μεγαλειότερους βιομηχάνους του τόπου, ηλικίας 29 ετών, παντρεμέ-νος και πατέρας δυο παιδιών!

— Δεν ξέρω γιάτί το έκανε. αὐ-τό! είπε στους άστυνομικούς. Πρέ-

ΕΡΩΤΑΠΟΚΡΙΣΕΙΣ

— Με τί μοιάζει η εύτυχία; — Μ' ένα πουλί που σ' άφίνει να το πλοιάσεις, αλλά μόλις άπλώσης το χέρι σου γιά να το πιάσης, φτερουγίζει μακριά και σ' άφίνει μ' άνοιχτό το στόμα.

— Ποιά είναι τα δυο πράγματα που άσφακύνουν τους φίλους; — 'Η εύτυχία τους που δεν έχει την ανάγκη μας και η δυστυχία μας που έχει την ανάγκη τους.

— Τι είναι το γῆρας; — Ένας τύραννος που άπαγο-ρευει τις ηδονές της νεότητος επί ποιη ή θανάτου.

— Τι είναι οι φίλοι; — Ήραϊά άνθρ, το όποια διατη-ρούν μόνον μέσα στο θερμό-κηπια της εύτυχίας.

— Ποιά διαφορά υπάρχει μετα-ξύ της άπονομίδος των ήμερών μας και μιας άπονομίδος του παλπού καίρου;

— 'Η σημερινή άπονομιά ξέρει πολλά και φορεί πολύ λίγα, ενώ η άπονομιά του παλπού καίρου φορούσε πολλά και ήξερε πολύ λίγα.

πει να έστωσε κάποια βίδα του μυαλού μου...

Μη νομίζετε ότι οι περιπτώσεις αυτές είναι μεμονωμένες... Κάθε έ-τος, συμβαίνουν στις 'Ηνωμ. Πολι-τείες περί τις 40.000 «σεξουαλικά έγκλήματα» κάθε είδους — άπαγά-γες, βίαιμοι, προσβολές της δημο-σίας άιδούς κλπ. Κι' αυτά είναι τα γνωστά. Ποσα όμως άλλα μένουν άγνωστα;

Τελευταίως, έγινε ένα συνέδριο ά-πό ψυχιάτρους, άστυνομικούς, δικα-στικούς, γονείς, δασκάλους και παι-διά, που προσερχόντουσαν από 30 δι-άφορες πόλεις. Κι' έπειτα από μα-κάρες συζητήσεις, κατορίσθηκε και ύπεβλήθη στους άουοδίουσ ένα πρό-γραμμα γιά την καταπολέμηση της σεξουαλικής έγκληματικότητας. Τα κυριώτερα σημεία του είναι τα έξῃ:

1) Να δημιουργηθούσ σε κάθε κοι-νότητα ομάδες άστυνομίας ήθων, κι' όλες αυτές να συνεργάζονται στενά μεταξύ τους και να χτυπούν την πα-ρανοήστερη άκούπη σεξουαλική δια-στροφή, επιβλέποντας ίδιως τους κι-νηματογράφους, τα θέατρα, τα πά-ρκ, τις περιφέρειες, των σχολείων και γενικάς κάθε μέρος όπου ανα-ζητούν συνήθως τα άνήλικα θύματά τους οι σασιδάτες.

2) Κάθε πόλις και χωριό να δια-τηρή λεπτομερή άρχεία όλων των προσώπων που βαρύνονται από ύπο-ψίες προσβολής της ήθικης. Και να στέλλεται αντίγραφο των άρχείων αυτών σε μιὰ κεντρική ύπηρεσία της Ουάσινγκτον, απ' όπου θα μπορούν να ζητούν πληροφορίες οι άστυνομι-κές και δικαστικές άρχες γιά το πα-ρελθόν κάθε κατηγορουμένου.

3) Κάθε πολίτης να θεωρή καθή-κον του να καταγγέλλῃ στις άρμο-διες άρχες όποιο γεγονός σεξουαλι-κής διαστροφής ύποπτεση στην αντί-ληψί του, ακόμη και το πιο άσημαιο.

4) Οι δράσται να εξετάζονται ά-πό ψυχιάτρους, πρην δικασθόν, κι' αν άποδειχθούσ ψυχοπαθείς, να κλεί-νονται σε φρενοκομεία.

Έτσι μόνον ύπάρχει έλπίς να μην επαναληφθούσ έγκλήματα σαν του Σαλβαντόρε 'Ορατίνο. Αυτός ο 'Ορ-σάντο είχε καταδικασθῇ σε 18 μῃ-νών φυλάκιση γιά έπίθεσι με ανηθι-κούς σκοπούς έναντιον ενός κοριτσι-ού 14 ετών. Άφου άποφυλακίσθηκε, έ-αναμνησθήθηκε γιάτί είχε ένοχλήσει έ-να άλλο κορίτσι μέσα στο «μετοδό». Κατόπιν συνελήθη γιά τρίτη φορά, γιά την άπαγωγή μιας μικρής 12 ετών. Τέλος, άπταξε ένα κοριτσάκι, το κακοποίησε και το σκότωσε. Μό-νον τότε φάνηκε η δικαιοσύνη άσθη-ρή και τον έστειλε στην ήλεκτρική πολυθρόνα. Μια φρενολογική όμωσ έ-θέτασε απ' την πρώτη άκούη περί-πτωση, και κατόπιν η σχετική θερα-πεία, θάσσευε πιθανώτατα και τον 'Ορ-σάντο και το τελευταίο θύμα του.

5) Να διατεθούσ χρηματικά παρὰ γιά ένα όργανισμό, που θα έρευνά τα αίτια και την καταπολέμηση της σεξουαλικής έγκληματικότητας.

Αποτελεσμα τέτοιας έρεύνης είναι και η μέθοδος της «λοβοτομίας», μιας λεπτής έγχειρήσεως του μυα-λού, που άπεδείχθη περίσση σε ώ-ρισμένες περιπτώσεις. Ένας άνδρας 62 ετών, που είχε στο παρελθόν του σειρά από προσβολές της ήθικης, ύ-πεβλήθη σ' αυτή την έγχείρησι. Σε 6 μήνες λοιπόν ήταν τελείως καλά κι' είχε γιάσει μὲ απ' τη σεξουαλι-κή διαστροφή του.

Τέλος, οι γονείς πρέπει να έξη-γούν στα παιδιά τους γιάτί γίνον-ται τα σεξουαλικά έγκλήματα και πώς μπορούν να τ' άποφεύγουν.

ΤΣΑΡΑ ΧΑΡΡΙΣ

Το μεγαλύτερο βιβλίο

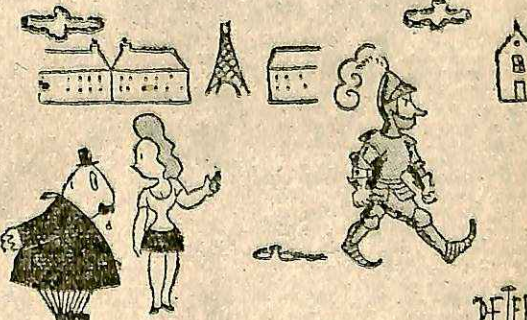
Το μεγαλύτερο φιλολογικό έργο του κόσμου είναι το «Τανγκούμ» ή «Συλλογή της βουδικής σοφίας». Άποτελείται από 225 τόμους, που καθένας απ' αυτούς έχει ύψος 65 εκατοστών και πάχος 35.

ΣΤΙΓΜΙΑΙΟΝ ΚΑΘΑΡΙΣΤΗΡΙΟΝ

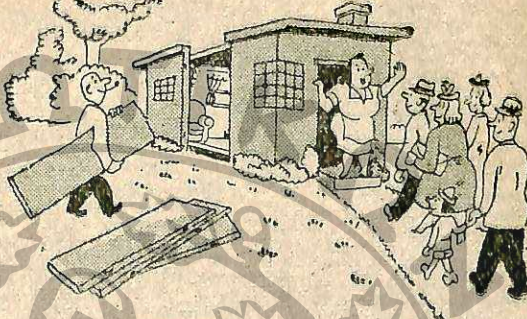

— Λυπώμαι πολύ κύριε, αλλά αυτή τη στιγμή άπε-φασίση ή άπεργία!...

(Σκίτσο Π. Παυλίδης)

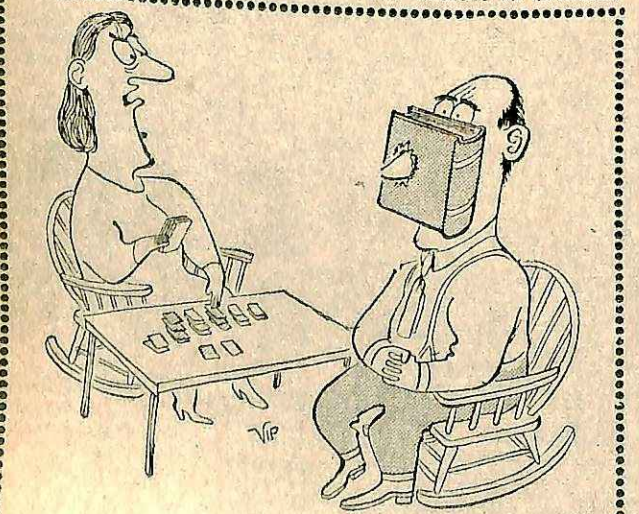

— Γιατί φόρσε την παντοπλία; — Πάει να ζητήσει αύξηση!...

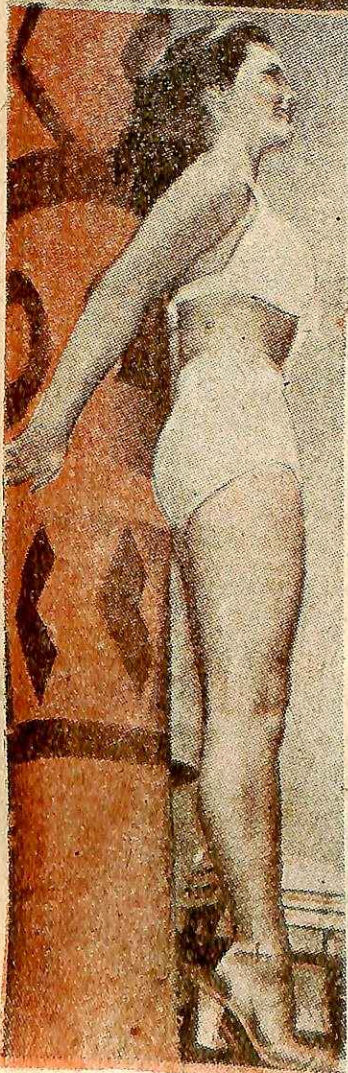
ΤΑ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΑ ΣΠΙΤΙΑ

— Καλώς τους! Μιά στιγμή να μεγαλώσω λιγάκι το σπίτι ο άνδρας μου!...

ΚΥΡΙΟΛΕΞΙΑ

— Πάψε επί τέλους να κώνης τη μύτη σου στο βί-βλο!...

Η νέα «γήνησα» Έμμα Λού Μπούρν διακηρύσσει ότι οι γυναίκες σήμερα έχουν ανάγκη από ένα «θώρακα αντισθησίας» κι' ότι πρέπει να βιώσουν τον ρομαντικό έρωτα από τη ζωή τους.

Η Παμέλα Ντριοθ, άοιδος του Μπροντγουάι και «θεντέττα» του Χόλλυγουντ φημίζεται για την «πέτρινη καρδιά» της.

Η καινούργια μόδα της «πέτρινης καρδιάς»

Σήμερα στο Χόλλυγουντ άρχισε να κυριαρχεί, μία καινούργια μόδα στον έρωτα, που δεν θ' άρνηση άσφαλώς να διαδοθής σ' όλες τις Ηνωμένες Πολιτείες. Οι «γόησσες» δεν άγοπούν πιά τις ρομαντικές περιπέτειες, τους φλογερούς έρωτες, τα περιπαθή άγκαλιάσματα στο σεληνόφως, τα συγκλονιστικά φιλά, τα μεγάλα δράματα της καρδιάς! Πρόκειται για μία άληθινή επανάσταση, που θ' άλλαξη ριζικά τις εκδηλώσεις του ερωτικού αισθήματος.

Η Παμέλα Ντριοθ, περίφημη στο Μπροντγουάι ως άοιδος και μία από τις νέες «θεντέττες» του Χόλλυγουντ, δήλωσε εσχάτως στους δημοσιογράφους τα εξής:

— Είνε καιρός πιά να πάψουν οι γυναίκες να παρουσιάζονται ως θύματα των ωραίων άνδρων! Πρέπει να πάψουν να έχουν τρυφερή καρδιά και να συγκινούνται με τα πρώτα ερωτόλογα!...

Κι' έπειτα, έπρόσθεσε με μεγάλη σοβαρότητα:

— Δεν επιθυμώ φλογερούς έρωτες, στη ζωή μου. Δεν θα με όητε ποτέ μ' έναν άκατονίκητο «γόντο» ή με τό γυιό ενός πολυκατομυριούχου. Μου άρέσει ή μοναξιά. Προτιμώ τους καλούς φίλους από τους μεγάλους καρδιοκλέφτες. Καιρός είναι να περάσουν στο περιθώριο της ζωής μιάς γυναίκας οι ωραίοι άνδρες!...

Τό «κήρυγμα» αυτό της γοητευτικής Παμέλας Ντριοθ βρήκε μεγάλη άπήχνη στο Χόλλυγουντ. Μία άλλη καλλονή, ή Έμμα Λού Μπούρν, που μόλις τελείωσε τό άνώτερο παρθεναγωγείο του Μαϊάμι, πηπάει και πού «γυρίζει» σήμερα στο Χόλλυγουντ τό πρώτο της φιλμ, καταδικάζει κι' αυτή τους φλογερούς έρωτες μ' αυτά τα λόγια:

— Πέρασε πιά ή μόδα του έρωτος του Ρωμαιοιού και της Ίουλιέτας! Άρχίζει μία καινούργια εποχή για τις γυναίκες. Έχουμε ά, νάνκη από ένα «θώρακα αντισθησίας». Δεν πρέπει να συγκινούμεθα εύκολα. Άς διώξουμε τον ρομαντικό έρωτα από τη ζωή μας!...

Είνε σκληρό, βέβαια, ν' άκούη κανείς μία ώμορφη γυναίκα, μία «γόησσα», να φθάνη μέχρις υπερβολής και να μιλά έτσι για τον έρωτα. Είνε λοιπόν μόδα ό έρωας;

Τήν απάντησι μās τήν δίνει πρόθυμα μία τρίτη «γόησσα», ή Τζούλι Λάντον, μία από τις πιο γνωστές «θεντέττες» του Χόλλυγουντ:

— Ό έρωας, τουλάχιστον στην Άμερική είναι μία τρελή μόδα που αλλάζει κάθε τόσο. Ένας μεγάλος φλογερός έρωτας είναι σπάνιος. Τις περισσότερες φορές οι γυναίκες ξεγελούνται και γι' αυτό δοκιάζουν τις πιο πικρές απογοητεύσεις. Άς πάψουν τώρα ν' άκούνη την άπατηλη φωνή της καρδιάς τους. Είνε καιρός!...

Καθώς βλέπετε οι «γόησσες» κήρυξαν τον πόλεμο κατά του έρωτος. Άραγε θα τις ακολουθήσουν οι άλλες γυναίκες; Αυτό είναι τό ζήτημα της ημέρας στην Άμερική.

Η Ίουλι Λάντον, μία από τις καινούργιες καλλονές του Χόλλυγουντ, άποφένει τους αγάπτες και τη μίση στην εξέλι, αποστηρίζοντας ήτι οι φλογεροί έρωτες καταλήγουν σε τραγικές απογοητεύσεις.

ΛΗ ΜΟΡΤΙΜΕΡ

ΟΙ συζυγικές περιπέτειες του Τζών Αϊγκαρ

Όταν ή Σίρλεϋ Τέμπλ, τον περασμένο Σεπτέμβριο, παντρεύθηκε σε ήλικία δέκα έπτά χρόνων τον Τζών Αϊγκαρ, έναν άπλο στρατιώτη του άμερικανικού στρατού, όλο τό Χόλλυγουντ άναστατώθηκε από αυτό τό άπόστοπο γεγονός κι' όλοι ζητούσαν να μάθουν αν ό σύζυγος της διαστήμου «στάρ» θα γύριζε κι' αυτός κανένα φιλμ.

Η άπορία αυτή ήταν άλλωστε δικαιολογημένη, γιατί οι περισσότεροι σύζυγοι των «αστέρων» γίνονται άργά ή γρήγορα κι' αυτοί ήθοποιοί του κινηματογράφου και γιατί ό Τζών Αϊγκαρ είχε όλα τα προσόντα για να δοκιμάση την τύχη του στο στούντιο και να διαπρέψη ως «γόνος» της όθόνης.

— Μα δεν θα μπορέσω ν' τα καταφέρω! έλεγε ό ίδιος στη χαριτωμένη γυναίκουλα του και στους φίλους του. Δεν έπαιξα ποτέ μου στο θέατρο, ούτε και σε καμμία έρασι-τεχνική παράσταση. Πολύ φοβούμαι ότι δεν κάνω για τον κινηματογράφο!...

Κι' όμως οι ειδικοί του Χόλλυγουντ έκαναν άλλου είδους προγνώστικά. Ό Τζών Αϊγκαρ είναι ωραίος, ύψηλόσωμος, με καθαρή κι' ευχάριστη φωνή και γελαστό πρόσωπο. Έχει ό,τι χρειάζεται για να κατακτήση τις λάτριδες της όθόνης, όπως κατέκτησε την καρδιά της Σίρλεϋ Τέμπλ.

Ό Τζών Αϊγκαρ, λοιπόν, όσο ήταν στρατιώτης, δεν συλλογίζεταν διόλου τό μέλλον του. Όταν όμως άπελ' άη από τό στρατό, βρέθηκε σε δύσκολη θέση. Είδε καθαρά ότι δεν ήταν τίποτα άλλο παρά ό σύζυγος της Σίρλεϋ Τέμπλ. Πολλοί μάλιστα στο Χόλλυγουντ έξεχασαν τ' όνομά του κι' όταν μιλούσαν γι' αυτόν, τον έλεγαν ό «Κύριος Σίρλεϋ Τέμπλ».

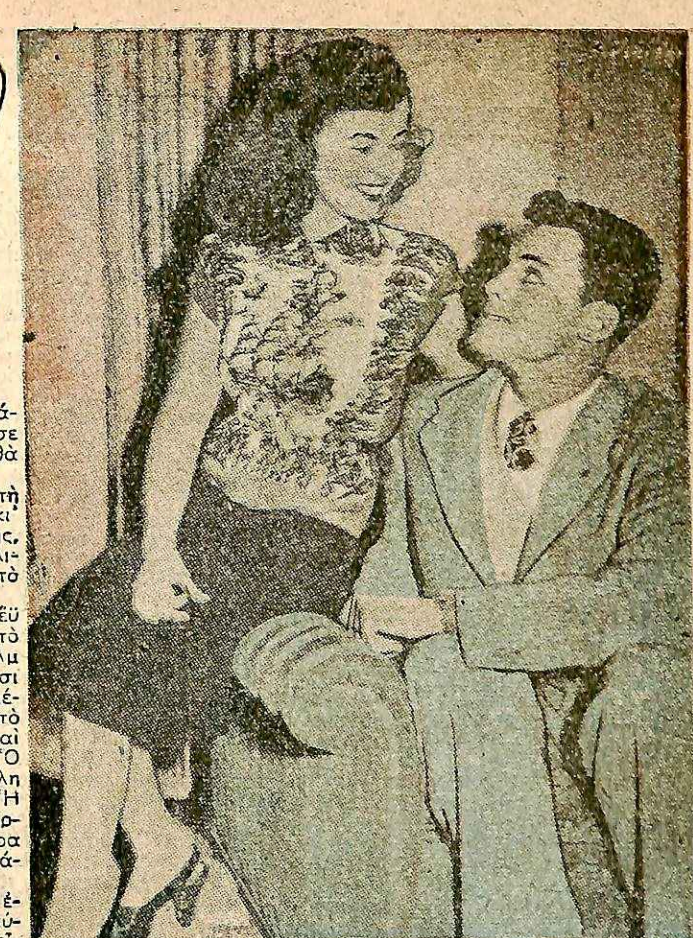
Μ' ένα είρωνικό χαμόγελο στα χείλη, Αυτή ή περίεργη κατάσταση δεν άρεσε βέβαια διόλου στον Τζών Αϊγκαρ. Κι' έτσι, ύστερ' άπό τό σεληνή του μέλιτος, που οι νεόνυμφοι τήν πέρασαν στη Σάντα Μπάριμπαρα, ό ωραίος Τζών, που είναι φιλόδοξος και ύπερήφανος, άρνήθηκε να έγκατασταθ ή στο σπίτι της γυναίκας του! Άλλά στο Χόλλυγουντ σήμερα υπάρχει μεγάλη κρίσι στέγης και δεν βοήκει κανείς πουθενά ούτε ένα δωμάτιο για νοίκισμα. Ό Τζών λοιπόν κινδύνευε να μείνη άστεγος, αν δεν έσπευδε να τον βοηθήση ή χαριτωμένη Σίρλεϋ.

Η περίφημη «στάρ» του πρότεινε τότε να πάνε να καθήσουν σ' ένα «κουκλόσπιτο», σε μία μικροσκοπική βίλλα, που της είχε χάσει ή μητέρα της, όταν ήταν ακόμη μικρή και θριάμβευε στους παιδικούς ρόλους. Άλλά κι' αυτή τη φορά ό Τζών Αϊγκαρ άνέθηκε, με τήν πρόφασι ότι δεν του επέτρεπαν οι άρχές του κι' ότι ήθελε να φτιάξη ένα δικό του σπίτι.

Όλα αυτά τώρα είχαν γίνει κρυφά από τη Σίρλεϋ Τέμπλ. Φαντάζεται λοιπόν κανείς τήν έκπληξι της όταν ένα βράδυ, γυρίζοντας από τό στούντιο, είδε τον άνδρα της να της δείχνει με υπερφάνεια τό συμβόλαιό του!

— Δεν είμαι πιά ό «Κύριος Σίρλεϋ Τέμπλ»! της φώναξε όλόχαρος. Είμαι ό Τζών Αϊγκαρ, ό άντάξιος σύζυγός σου!...

ΛΗΡΥ ΜΠΩΜΑΝ

ΑΝΘ: Ό Τζών Αϊγκαρ, που όλο τό Χόλλυγουντ τον λέει «Κύριο Σίρλεϋ Τέμπλ», με τη χαριτωμένη γυναίκα του, ΚΑΤΩ: Η Σίρλεϋ Τέμπλ μ' ένα καινούργιο φόρεμα που άνεται «Σελήνη του μελιτος».

Ο «άγαπητικός της βοσκοπούλας» ΣΤΟ ΜΠΡΟΝΤΓΟΥΑΙΗ

Τού μέλις επανελθόντες
ἐκλεκτοῦ συνεργάτου μας
X. ΚΩΣΤΑ ΠΟΛΙΤΗ

Ο Μητρόπουλος, ο Μοσχονάς, ο Καλλι-
νίκος, η Κατίνα Παξινού, είναι οι σημαντι-
κότεροι εκπρόσωποι των ελληνικών καλλι-
τεχνικών δυναμικών στην Αμερική. Οι με-
γάλοι, οι δυναμικοί, οι... απρόσιτοι. Για
να ακούσει κανείς το Μοσχονά στο Μετρο-
πόλιταν της Νέας Υόρκης πρέπει να προ-
αγοράσει εισιτήριο δύο και τρεις μήνες
πριν. Το ίδιο συμβαίνει και με το Μητρο-
πούλα, όταν διευθυνη τη Συμφωνική Όρχη-
στρα της Μιννεαπόλεως.

Αυτοί λοιπόν είναι οι άσσοι. Δεν είναι δ-
μως οι μόνοι «Έλληνες καλλιτέχνες στην Α-
μερική». Υπάρχουν και άλλοι — στρατιά ο-
λόκληρη — που δεν απολαμβάνουν τις δό-
ξες του Μετροπόλιταν, δεν εισπράττουν
ήγεμονικούς μισθούς, προσφέρουν όμως
στούς παληούς Έλληνες μετανάστες συγκι-
νητικές καλλιτεχνικές απολαύσεις με τη
«Γκόλφ», τον «Αγαπητικό της Βοσκοπού-
λας» και την «Κασσιανή».

Μερικοί απ' αυτούς υπήρξαν επαγγελ-
ματίες ηθοποιοί, όταν πρωτόφθασαν στην
Αμερική. Οι μετανάστες μας τότε ή δεν
ήξεσαν καθόλου την αγγλική γλώσσα ή
τη γνώριζαν τόσο, ώστε να μην είναι σε θέ-
ση να παρακολουθήσουν το αμερικανικό θέ-
ατρο. Έτρεχαν λοιπόν, πατείε με πατώ σε
στις παραστάσεις των ελληνικών θιάσων.
Το ρεπερτόριο ήταν στερεότυπο: η «Γκόλ-
φ», ο «Αγαπητικός της Βοσκοπούλας», οι
«Δύο Λαχιά», η «Αγνώστος», η «Τύχη της
Μαρούλας».

Τι απέγιναν οι παλιοί εκείνοι ηθοποιοί;
Προσκολλήθηκαν οι περισσότεροι σε έλλη-
νικές επιχειρήσεις. Έγιναν υπάλληλοι ε-
στιατορίων, κούρες, αθροπώλοι. Μερικοί
που διέθεταν εκμεταλλεύσιμο λαρυγγί κά-
νουν τους κανταδόρους στις ελληνικές τα-
βέρνες της Νέας Υόρκης ή του Σικάγου.
Δεν είναι ακόμη κατατοπισμένοι στην αθη-
ναϊκή παραγωγή τραγουδιών των τελε-
ταιών όταν, εκτελούν όμως περίφημα τό:

«Στάν τάπο που σε πρωταεῖδα
θέ να φυτέγω μουσουλιά
για να κρεμάσω την ἐλπίδα»
κτλ. κτλ.

«Η τό:
«Ποιά εἶνε τούτη
που κατεβαίνει
στ' ἀστρα ντυμένη κτλ.»

Αυτός λοιπόν ο άπιθανος ελληνικός καλ-
λιτεχνικός κόσμος, με τον συμπιεσμένο
Φώτη Αργυρόπουλο επί κεφαλής, — συντά-
κτη τώρα του «Εθνικού Κήρυκος» της Νέ-
ας Υόρκης, — σημαίνει κάποτε — κάποτε
συναγερμό και ξαναζωντανεύει τα παλιά
μεγαλεία. Τη «Γκόλφ» και τον «Αγαπητι-
κό της Βοσκοπούλας». Πού όμως;... Στά
μεγαλύτερα θέατρα της Νέας Υόρκης. Μία

τέτοια παράσταση παρακολούθησα ένα βρά-
δυ στο Μπροντγουαίη.

Τα προγράμματα ανέφεραν με πελώρια
γράμματα: «Δή λόβερ οφ δη γιάγκλ Σε-
φερντρέας». Κι' από κάτω είχαν την εξήγη-
ση ελληνιστί: «Ο άγαπητικός της Βοσκο-
πούλας».

Συνωτισμός: Κάτι περισσότερο. Μία
έλληνική παράσταση στο Μπροντγουαίη
είνε πάντα ένα μεγάλο γεγονός για τους
μετανάστες μας. Ειδικά μάλιστα τη βρα-
δυά εκείνη που το άθαντο καμειδύλλιο του
Κορόμπλα εδίδετο προς τιμήν του Αργυ-
ρόπουλου. Κοσμοπλήμμυρα λοιπόν από
παντού: από το Μανχάταν, από το Μπρού-
κλιν, από το Μπρόνξ. Γέροι, γρηές, έλλη-
νόπουλα γεννημένα στην Αμερική που δεν
καταλάβαιναν και πολλά πράγματα από
τους ρωμαντικούς καύμους του Μήτρου και
της Μάρως, αρκετοί περίεργοι Αμερικανοί
και μερικοί... μαύροι και Κινέζοι!

Μπροστά στη σκηνή δυο σημαίες: μία
έλληνική και μία αμερικανική. Η όρχηστρα,
που τη διευθυνη ο Ζάττας, παίζει τους εθ-
νικούς ύμνους των δύο χωρών. Κατόπιν
βγαίνει στο προσκήνιο με τις φουστανέλλες
του ο Μήτρος και εκφωνεί έναν λόγο, λίγο
πατριωτικό, λίγο διαφημιστικό: «άπόψε έ-
χουμε την τιμή να φιλοξενούμε τον τάδε
και τον τάδε...» Τα πλήθη χειροκροτούν
και οι «τάδε» υποκλίνονται από τα θεωρεία
τους.

Ακολουθεί η παράσταση. Ένα πάνινο
σκηνικό από παριστάει έλληνική βουνο-
πλαγιά αιώρειται στο βάθος της σκηνής.
Τα πράγματα προγαρούν κανονικά. Ο
Μήτρος με τη βαρειά φωνή του και με την
πρέπουσα υπόκρουση αναγγέλλει στο κοι-
νόν τους καήμους του:

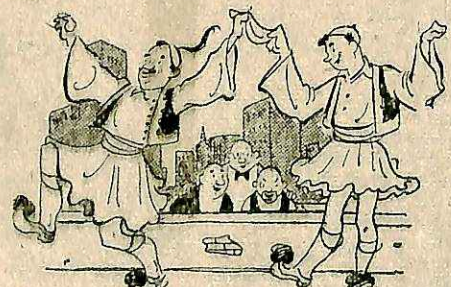
«Μιά Βοσκοπούλ' αγάπησα
μιά ζηλεμένη κόρη...»

Συγκίνησε, δάκρυα και χειροκροτήματα.
Σε μερικές στιγμές τα δάκρυα χύνονται πα-
ταμπόν, προς μεγάλην έκπληξιν των Αμε-
ρικανών, των μαύρων και των Κινέζων θε-
ατών. Ο μόνος από τους ξένους που δεν
συγκρατεί τη συγκίνησή του είναι ο πηγαί-
νοερχόμενος διακριτικά στη σάλλα άστυνο-
μικός της τάξεως, ο οποίος όμως συμβαίνει
να γνωρίζει απ' έξω την αισθηματική περι-
πέτεια της Βοσκοπούλας από προηγούμενες
παραστάσεις.

Λίγο μετά τα μεσάνυχτα, και άφου εν
τώ μεταξύ υπό κατακλυσμό χειροκροτήμα-
των γίνονται οι γάμοι του Μήτρου και της
Μάρως, άρχινάει το δεύτερο μέρος του προ-
γράμματος. Μεζέδες, κρασιά και ούζο ά-
ραδιάζονται σε μεγάλες ποσότητες στα θε-
ωρεία και στα ειδικώς τοποθετημένα τρα-
πέζια της πλατείας. Η μουσική άνα-
κροει ταμίκοι και καλαματιανούς και τα
πλήθη χορεύουν. Πανζουρλισμός. Τα κλέφ-
τικα τραγούδια άντηχουν όχι μονάχα μέσα
στο πελώριο θέατρο, αλλά και σε μεγάλη
έκταση του Μπροντγουαίη.

«Σαραντά παλληκάρια
από τη Λειβαδιά...»

Οι φουστανελλοφόροι της «Βοσκοπού-
λας» σέρνουν το χορό. Οι γέροι άκολου-
θούν. Η έλληνοαμερικανική νεολαία δια-
σκεδάσει με την καρδιά της. Έξω στο
δρόμο σχηματίζεται ουρά περιέργων. Μεοί-
κοι χασημερήμες που μόλις έχουν βγή από
τα πολυτελέστατα «νάιτ κλάμπ» και βρί-
σκονται υπό την έντυψη των μαύρων τρα-
γουδιστών και των χαβανέζων χορευτριών,
δεν κρατούνται στον πειρασμό και μπαί-
νουν στο θέατρο. «Αν τους άναζηήσετε άρ-
γότερα, θα τους άνακαλύψετε μέσα στο
πλήθος να προσπαθούν να άναρμονίσουν τα
βήματά τους στη μουσική του καλαματια-
νού.

Σαραντά παλληκάρια απ' τη Λειβαδιά...

Ση πρωινή... Η μόνη ώρα που το
Μπροντγουαίη δεν έχει κίνησι. Μ.ά-δυο
μικρούλες με κουρασμένα μάτια και ξεπλε-
κα μαλλιά, καθυστερημένες πελάτισσες
των νυκτερινών κέντρων, τρικλίζουν στο πε-
ζοδρόμιο. Τραγουδούν ή βρίζουν για το
γρήγορο ξημέρωμα. Ίσως να είναι δακτυ-
λογράφες που πρέπει να βρίσκονται στις
9 στα γραφεία τους. Τα πεζοδρόμια γεμί-
ζουν από τους Έλληνες έορταστές του
«Αγαπητικού της Βοσκοπούλας». Μερικοί
εξακολουθούν να τραγουδούν:

«Ποταμέ,
μπρέ τζάνεμ' ποταμέ μου...»
Οι τρικλίζουσες Αμερικανιδούλες τρα-
γουδούν κι' αυτές:

«Σάμ Σάντεμ' μόνιγκ
έξ γκόιγκ του μπή...»

Διακριτικότεροι οι άστυνομικοί της τρο-
χαίας κανονίζουν την κίνησι. Ο κόσμος κα-
τευθύνεται στα διανυκτερεύοντα φαρμακεία
όπου σερβίρεται ζεστό γάλα. Η παράστα-
σις ετελείωσε. Οι υπάλληλοι του θεάτρου
κολλούν έπάνω από τα προγράμματα του
«Αγαπητικού της Βοσκοπούλας» τις άγγε-
λίες του έργου που θα παυχθή την έπομένη:
«Καινούργια σφετά. Η μεγάλη έπιτυχία
του Μπροντγουαίη. Με τους άσσους της
άμερικανικής δραματικής σκηνής...»

ΚΩΣΤΑΣ ΠΟΛΙΤΗΣ
(Κορυάτ «Θησαυρού» 1946.— Άπαγο-
ρεύεται η άναδημοσίευσις).

Η καταγωγή μερικῶν λέξεων

Σάντουιτς, μπουκοτάς, πανταλόνι,
μπεσαμέλ κτλ.

Υπάρχουν μερικές λέξεις που τις χρ-
σιμοποιούμε πολύ συχνά, χωρίς να γνω-
ρίζουμε ποιά είναι η καταγωγή των. Να με-
ρικές απ' αυτές:

Σάντουιτς

Η όνομασία αυτή προήλθε από το λόρ-
δο Σάντουιτς, που ήταν ένας μανιώδης
παίκτης. Για να μην άναγκάζεται, λοιπόν,
να φύγει από το τραπέζι του παιχνιδιού
την ώρα του φαγητού, παράγγελλε να του
φέρνουν ένα κομμάτι κρέας άνάμεσα σε
δυο φέτες ψωμιού. Τα «σάντουιτς» έγεν-
κευήσαν κατόπιν ο' όλο τον κόσμο και
πήραν το όνομά του.

Μπουκοτάς

Μπουκοτάρι κανείς μία προσπάθεια που
θέλει να την κάμν' άποτυχ. Η λέξις
αυτή προήλθε από τον Τζαίμης Μπούκοτ,
που ήταν κατά το 1880 έπιστάτης στα χημ-
ματα του κόμματος «Ερν στην Ίρλανδία. Ο
άνθρωπος αυτός ήταν τόσο σκληρός, που
οι κατώτεροί του — υπάλληλοι και έργα-
ται στα χτήματα του κόμματος — εύρισκαν
έξαιρετική εύχρηστος στο να κάνουν τα
σχέδια και τις προσπάθειές του ν' άπο-
τυχάνουν. Έτσι δημιουργήθηκε η λέξις
μπουκοτάς.

Πανταλόνι

Η λέξις αυτή προήλθε από ένα πρόσω-
πο της παλαιάς Ιταλικής κωμωδίας. Ο γι-
ατρός Πανταλόν έμφανίζονταν στη σκηνή,
φορώντας ένα είδος μακρύας κιλότας,
που κατέβαινε ως τον αστραγάλο. Σίγα-
σίγα, η μακρύα κυλόττα καθιέρώθηκε ως
άνδρικο ένδυμα και ονομάσθηκε παντα-
λόνι.

Άμπερ και βάτ

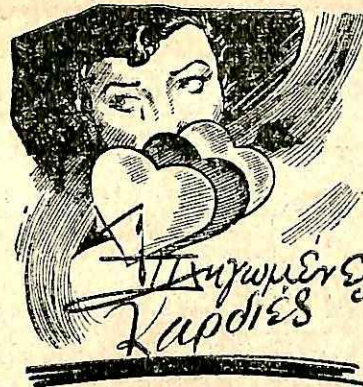
Είνε δυο μονάδες μετρήσεως του ήλεκ-
τρικού ρεύματος. Δυο μεγάλοι έπιστάτιοι
νέες έδωκαν τ' όνομά τους σ' αυτές τις λέ-
ξεις, ο Γάλλος Άμπερ που άνακάλυψε τις
άρχες του ηλεκτρικού τπλεγράφου, και
ο Άγγλος Τζαίμης Βάτ, που άνακάλυψε
την άτμομηχανή.

Μπεσαμέλ

Είνε το όνομα μιάς σάλτσας, που σερ-
βίρεται στα μεγάλα εστιατόρια και στα έ-
πισσημα γεύματα. Οφείλεται σ' έναν πλού-
σιο έπιχειρηματία της έποχής του Λουδο-
βίκου 14ου, τον Λουδοβίκο Μπεσαμέλ, που
έγινε άργότερα «μπαρ ν' ότέλ» του βα-
σιλέως. Ο Μπεσαμέλ άνεκάλυψε αυτή τη
σάλτσα, που άποθανάτισε το όνομά του.

Λαβάλιερ

Είνε ο μικρός φόνκος που οι γυναίκες
δένουν άπαλά γύρω από το λαιμό τους.
Έκείνη που εισήγαγε τη μόδα του ήταν η
δεσποινίς ντε Λαβαλιέρ, η περιφημη έρω-
μένη του Λουδοβίκου 14ου. Μ' όλες τις
μεταβολές της μόδας, η «Λαβαλιέρ» συ-
νθίζεται και σήμερα.

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΔΟΥΞ και η ώραία Μπατίλδη

Το βράδυ της 5ης Απριλίου
1769, μία μεγαλοπρεπής γιορτή δι-
νόταν στο άνακτορο των Βερσαλλι-
ών. Ο βασιλεύς Λουδοβίκος 15ος
ήθελε να τιμήσει τους γάμους δυο
μελών από τη βασιλική οίκογένεια,
του δούκα της Σάρτης με την κόρη
του δούκα ντε Πεντιέβερ.

Στο τραπέζι που έπακολούθησε,
είχαν τοποθετήσει την άδελφή του
γαμβρού, την πριγκίπισσα Μπατίλ-
δη της Ορλεάνης, πλάι στον έξά-
δελφό της, το νεαρό δούκα ντε
Μπουρμπόν.

Η πριγκίπισσα βρισκόταν σ' δ-
λη τη λαμψή των δέκα έννέα χρόνων
της και άκτινοβολούσε από όμορ-
φία.

Ο έξάδελφος της ήταν μόλις δέκα
τρίων χρόνων. Άλλ' είχε μία έξαιρ-
τική πρωιμότητα και, σε μία στιγ-
μή, σκύβοντας προς το μέρος της
πριγκίπισσας, της ψιθύρισε:

— Ωραία μου έξάδελφη, σκεφθή-
κατε ποτέ πόσο εύτυχισμένος πρέ-
πει να είναι ένας άνθρωπος, όταν βοί-
σκειται πλάι στη γυναίκα που αγα-
πάει;

— Τι παράξενη έρώτησις! Έκαμε
η Μπατίλδη.

— Είνε ακριβώς εκείνο που μου
συμβαίνει άπόψε, είπε ο δούξ.

— Δεν καταλαβαίνω... ψιθύρισε
ασατισμένη η πριγκίπισσα.

— Δεν καταλαβαίνετε, λοιπόν, ο-
τι σας αγαπά, ώραία Μπατίλδη;

Η νέα κοκκίνισε στην αρχή, άλλ'
άμέσως έπειτα έσκαψε στα γέλια.
Ωστόσο, ο δεκατριετής δούξ δεν
έπαυε εκείνο το βράδυ να μιλάει
στην πριγκίπισσα γι' αγάπη.

Άλλ' όλα τα πράγματα έχουν έ-
να τέλος. Και η ώραία γιορτή τερ-
ματίσθηκε λίγη ώρα πριν από τα
μεσάνυχτα. Ο νεαρός έρωτευμένος
γύρισε τότε στο άνακτορο του Σαν-
τιγιύ, κοντά στον πατέρα του, τον
αύστηρό πριγκίπα του Κοντέ, ενώ
ένα άμάξι έφερε την πριγκίπισσα
στη μονή του Πεντεμόν, που ήταν έ-
να είδος παρθεναγωγείου για τα κο-
ρίτσια της άνωτάτης άριστοκρατίας.

Μέσα στην ίδια μονή ζούσε επί-
σης την ίδια έποχή η πριγκίπισσα
Λουίζα ντε Κοντέ, άδελφή του δου-
κόκ ντε Μπουρμπόν.

Η Μπατίλδη της Ορλεάνης είχε
κιάλας ξεχάσει τις έρωτικές έκμυ-
σπηρεύσεις του έξάδελφου της, όταν,
ξαφνικά, ένα πρωί, τον είδε μπρο-
στά της. Είχεν έλθει για να ίδι την
άδελφή του, όπως της είπε και εί-
χεν έπωφεληθή από την εύκαιρία, για
να έπισκεφθή και την ώραία έξά-
δελφη του.

Αυτό ήταν μία πρόφασις βέβαια.
Γιατί, σε λίγο, έπεφτε στα πόδια
της.

— Μπατίλδη, σας λατρεύω, της
είπε. Μακρύα σας είμαι ο πιο δύ-
στυχισμένος από τους ανθρώπους...
Η πριγκίπισσα δεν γελούσε πιά.
Ο έξάδελφος της ήταν πραγματικά
χαριτωμένος, με τις ώραίες μπου-

κλες των δόξαζων μαλλιών του, τα
μεγάλα έκφραστικά μάτια του και το
αποφασιστικό ύφος του. Τι σημασία
είχε αν ήταν μικρότερος της κατά
έξη χρόνια;

Η Μπατίλδη, χωρίς να καλοσκε-
φθή τί έκανε, τον πήρε στην άγκα-
λιά της, όπως συνήθιζε όταν ήταν
παιδάκι άκόμη και τον φίλησε στα
δυο μάγουλα.

— Θα ξαναμιλήσουμε γι' αυτό, ώ-
ραίε μου ίππότη, του είπε.

Ο νεαρός δούκας συνέχισε από
τότε τις έπισκεψείς του στη μονή,
βρίσκοντας παντα την πρόφασι πως
ερχοταν για να έπισκεφθή την άδελ-
φη του.

Η καρδιά της Μπατίλδης χτυ-
πούσε τώρα στον ίδιο ρυθμό με τη
δική του και οι δυο έρωτευμένοι περ-
νούσαν ώρες ολοκληρές μαζί, φτια-
νοντας όνειρα για το μέλλον...

Στο τέλος, αποφάσισαν να φανε-
ρώσουν το αισθημα τους.

Άλλ' ο πριγκίπας του Κοντέ βρή-
κε άταίριαστο αυτό το γάμο. Άπει-
λησε μάλιστα πως θα έστελνε το
γιοιο του στη Βαστίλλη.

Η Μπατίλδη πηγυε να πέση τότε
στα πόδια του.

— Με την άρνησί σας μάς κάνε-
τε και τους δυο δυστυχισμένους, εί-
πε. Έγω τουλάχιστον θα προτιμού-
σα να πεθάνω, παρα να παντρευθώ
έναν άλλον. Και ξερω πως και ο
Λουί θα έκανε το ίδιο...

Στο τέλος, ο ίδιος ο Λουδοβίκος
ο 15ος ανέλαβε να εξομαλυνή αυτή
την υποθεσί και κατάρωσε να απο-
σπάζει τη συγκατάθεσι του πριγκί-
πος.

Έτσι, οι γάμοι των δυο έρωτευ-
μένων έγιναν στις 24 Απριλίου
1770.

Άλλά, μόλις τελείωσε η γαμήλιος
τελετή, καέννας από τους δυο νεο-
νύμφους έπληγε στο πατρικό του σπι-
τι. Ο νεαρός σύζυγος έπρεπε να με-
γαλωσει και το συμβόλαιο του γα-
μου ώριζε πως η συμβίωσις με τη
γυναίκα του θ' άρχιζε μόλις συμπλή-
ρωνε τα δέκα οτώ, δηλαδή μετά
τέσσερα χρόνια.

Το διάστημα ήταν βέβαια πολύ
μεγάλο για δυο έρωτευμένους.

Άλλ' ο δούκας ντε Μπουρμπόν το
συντομέωε μ' άπροσδόκητο τρόπο.

Το άλλο βράδυ, σκαρφάλασε ως
το παρόθυρο της Μπατίλδης, με μία
άνεμοσκάλα.

— Είχα σκεφθή να σε κλέψω, αν
ο πατέρας μου δεν έδινε τη συγκα-
τάθεσί του γι' αυτό το γάμο, της
είπε. Γιατί δεν θα το κάμω τώρα
που είσαι νόμιμη σύζυγός μου;

Έδωσαν τότε τη σκάλα στα κάγ-
κελλα του κρεβατιού της πριγκί-
πισσας και η Μπατίλδη κατέβηκε
πρώτη.

Ο δούκας την άκολούθησε άμέ-
σως.

Στη γαμιά του δρόμου περίμενε
ένα κλειστό άμάξι. Οι δυο σύζυγοι
μπήκαν μέσα σ' αυτό και τα έξη
άλογα που το έσερναν άρχισαν να
τρέχουν σαν άστραπή στο δρόμο του
Σαιν Κλοδ.

Στο μέγαρο του δούκα της Ορ-
λεάνης άντελήφθηκαν την άπαγωγή
το πρωί. Άλλ' ούτε η οίκογένεια
της νύμφης, ούτε η οίκογένεια του
γαμπρού μπορούσαν να πούν πιά τί-
ποτε. Οι δυο νεόνυμφοι βρισκόταν
ο ένας στην άγκαλιά του άλλου
και άπολάμβαναν νομίμως τις ήδο-
νές της αγάπης.

ΕΝΑΣ ΓΑΜΠΡΟΣ ΜΕ ΦΟΥΣΤΑΝΙΑ...

Ο άνδρας που βλέπετε στην εικόνα
με ζακέτα, τυρμπάν και φουστάνια,
δεν είναι κανένας έκκεντρικός. Εί-
νε ένας Γαβανέζος, όνοματι Ί.Ι.
μασάνα, που παντρεύθηκε στο
Λονδίνο μία χαριτωμένη σύμπα-
τριώτισσά του. Ο γαμβρός διατήρη-
σε το έθνικο κοστούμι ως τον ση-
φάλο κι' από εκεί κι' άπάνω φέρε-
σε ένα λευκό πλαστρόν, ένα λευκό
γυλέκο και μία ζακέτα, σύμφωνα με
την άγγλική μόδα. Το θέαμα διε-
σκέδαζε πολύ τους Λονδρέζους.

ΣΕ ΤΙ ΧΡΗΣΙΜΕΥΕΙ Η ΑΤΟΜΙΚΗ ΕΝΕΡΓΕΙΑ...

Δυο Άγγλοι έμφανίζονται κάθε Κυριακή στους
δρόμους με την περιβολή που βλέπετε. Ο πρώτος
έχει στο στήθος του μία έπιγραφή που λέει: «Σε τι
χρησιμεύει η άτομική ένέργεια;» Και ο δεύτερος
κρατάει μία πινακίδα, με την άπάντησι: «Στο να
σκορπίσει το θάνατο!»

ΜΑΚΑΟ, τὸ Μόντε-Κάρλο ΤΗΣ ΑΝΑΤΟΛΗΣ

Τὸ πάθημα τοῦ βασιλέως τοῦ χαρτοπαγνίου

Ἐπειτα ἀπὸ πολλῶν μηνῶν ἀχμάλωσις, ὁ Φοῦ-Τακ-Γιάμ, ὁ γηραιὸς ἐβραϊστὴς τοῦ χαρτοπαγνίου, μπόρεσε νὰ ἐκναυρίσῃ στὸ Μακάο καὶ στίς χαρτοπαγνίτικες λέσχες τοῦ, ποὺ τὸν ἔκαμαν πλούσιον. Μόνο ποὺ τὴν ἔχει ἕνα αὐτὶ λιγυτέρου... Ὡστόσο κρατεῖ τὸ στόμα του κλειστὸ, σύμφωνα μὲ τὸν ὅρο ποὺ ἔδωσε πρὶν ἀπελευθερωθῇ. Δὲν φανερώνει σὲ κανένα ποιοτὶ τὸν εἶχαν ἀπαγάγει, ποὺ τὸν κρατοῦσαν, πόσα λῦτρα τοῦ πήραν...

Ἐλάχιστες λεπτομέρειες ἔχουν γίνῃ γνωστὲς γι' αὐτὴν ἀπαγωγή. Πρὸ πολλῶν μηνῶν, ὁ Φοῦ ἔκανε τὴν προσηύχου του σ' ἕνα παραλιακὸ βουδδιστικὸ ναό. Ὅπως συμβαίνει μὲ ἄλλους τοὺς πλουσίους στὴν Κίνα, τὸν φρουροῦσαν ἀρκετοὶ σωματοφύλακες, ἕνας μικρὸς στρατός. Κι' ὁ Φοῦ ἔλεγε αὐτοὺς ἐξαφανίσθηκαν, στὴν κρίσιμη στιγμή, γιατί εἶχαν προφανῶς δωροδοκηθῇ. Ἐμεῖς μόνον ὁ σωφὸρ τοῦ Φοῦ. Κι' ἔτσι μὴ συμφορὰ ἀπὸ 5.000 πειρατὲς μπόρεσε ν' ἀρπάξῃ αὐτὸν καὶ τὸν πλοῖστο κύριό του καὶ νὰ τοὺς μεταφέρει σὲ ἀγνωστὸ μέρος.

Ἀπ' τὴ στιγμή αὐτή, οἱ ἀπαγωγέες εἶχαν κερδίσει τὸ παγνίδι τους. Δὲν διέτρεχαν πιά κανένα κίνδυνο. Ἦσαν καλὰ ὅτι οἱ τέσσερες γιοιοὶ τοῦ Φοῦ δὲν ἐπρόκειτο ν' ἀποκαθύνον στίς κινεζικὲς ἀρχές — ποὺ, σὲ τέτοιες περιπτώσεις, δὲν ἐπεμβαίνουν καθόλου, ἢ τὸ πολύ παίζουν ρόλο ἀπλοῦ μεσολαβητοῦ — οὕτε καὶ στίς πορτογαλικές — γιατί τὸ Μακάο εἶναι πορτογαλικὴ ἀποικία — ποὺ δὲν ἐνοχλοῦν συνήθως τοὺς πειρατὰς στίς ἐπιχειρήσεις τους.

Οἱ Κινεζοὶ δὲν δείχνουν ποτέ βία στίς διαπραγματεύσεις τέτοιου εἶδους. Ἐπομένως πέρασε ἕνας ὀλόκληρος μῆνας, ὡς ὅπου ἕνας ἀπ' τοὺς γιοιούς τοῦ θύματος λάβῃ μὴ εἰδοποιήσῃ ἀπ' τοὺς πειρατὰς, ποὺ ζητοῦσαν, μὲ τὴν γραμμὴ καὶ διανθισμένη γλῶσσα τους, ἕνα «πικουλά» χρυσάρι ὡς πρῶτο, τὴν δόσι τὸν ἄνθρωπο τοῦ Φοῦ. Ἐνὰ «πικουλά» χρυσάρι ἱσοδυναμεῖ μὲ 62.000 ἀμερικανικὰ δολλάρια. Σὲ λίγες μέρες, ὁ Φοῦ, οἱ πειρατὰ ἔκριναν ἀσφαλῶς ὅτι εἶχαν φανῇ πολὺ ὀλιγαρκεία κι' ἀνέβασαν τίς ἀπαιτήσεις τους σὲ 6 «πικουλά», πάντως ὡς πρῶτο δόσι, γιὰ ν' ἀρξίσουν οἱ διαπραγματεύσεις.

Σὲ τέτοιες περιπτώσεις, τὰ παζάρια μεταξὺ πειρατῶν καὶ συγγενῶν τοῦ θύματος εἶναι ἕνα εἶδος παιγνιδίου ποὺ διαρκεῖ 6 μῆνες ὡς ἕνα ἔτος. Ὅταν δὲ στὸ τέλος ἀπελευθερῶνται — ὁ αἰχμάλωτος, τοῦ λείπει συχνὰ τὸ ἕνα αὐτί, ὁ Φοῦ, ποὺ γύρισε στὸ Μακάο ἐξαλαφρωμένος ἀπὸ ἕνα μεγάλον μέρος τῆς περιουσίας του, ἀφοῦ πρῶτα πληρώσε μὲ τὸ ἕνα αὐτί του κάποια δυστροπία τῶν γυιῶν του νὰ ὑποταχθῶν στίς ἀδείξεις τῶν πειρατῶν.

Ὅπως εἶπαμε καὶ πρὶν πάλιν τὸ «Μόντε-Κάρλο» τῆς Ἀνατολῆς — ἔτσι εἶχε ἐπινοασθῇ τὸ Μακάο — εἶναι μὴ μικρὴ πορτογαλικὴ ἀποικία μὲ 74.000 κατοίκους στίς ἀκτὲς τῆς Κίνας. Τὸ 1537, ἀποδιδάσθηκαν ἀρκετοὶ σωματοφύλακες, ἕνας μικρὸς στρατός. Κι' ὁ Φοῦ ἔλεγε αὐτοὺς ἐξαφανίσθηκαν, στὴν κρίσιμη στιγμή, γιατί εἶχαν προφανῶς δωροδοκηθῇ. Ἐμεῖς μόνον ὁ σωφὸρ τοῦ Φοῦ. Κι' ἔτσι μὴ συμφορὰ ἀπὸ 5.000 πειρατὲς μπόρεσε ν' ἀρπάξῃ αὐτὸν καὶ τὸν πλοῖστο κύριό του καὶ νὰ τοὺς μεταφέρει σὲ ἀγνωστὸ μέρος.

Ἀπ' τὴ στιγμή αὐτή, οἱ ἀπαγωγέες εἶχαν κερδίσει τὸ παγνίδι τους. Δὲν διέτρεχαν πιά κανένα κίνδυνο. Ἦσαν καλὰ ὅτι οἱ τέσσερες γιοιοὶ τοῦ Φοῦ δὲν ἐπρόκειτο ν' ἀποκαθύνον στίς κινεζικὲς ἀρχές — ποὺ, σὲ τέτοιες περιπτώσεις, δὲν ἐπεμβαίνουν καθόλου, ἢ τὸ πολύ παίζουν ρόλο ἀπλοῦ μεσολαβητοῦ — οὕτε καὶ στίς πορτογαλικές — γιατί τὸ Μακάο εἶναι πορτογαλικὴ ἀποικία — ποὺ δὲν ἐνοχλοῦν συνήθως τοὺς πειρατὰς στίς ἐπιχειρήσεις τους.

Οἱ Κινεζοὶ δὲν δείχνουν ποτέ βία στίς διαπραγματεύσεις τέτοιου εἶδους. Ἐπομένως πέρασε ἕνας ὀλόκληρος μῆνας, ὡς ὅπου ἕνας ἀπ' τοὺς γιοιούς τοῦ θύματος λάβῃ μὴ εἰδοποιήσῃ ἀπ' τοὺς πειρατὰς, ποὺ ζητοῦσαν, μὲ τὴν γραμμὴ καὶ διανθισμένη γλῶσσα τους, ἕνα «πικουλά» χρυσάρι ὡς πρῶτο, τὴν δόσι τὸν ἄνθρωπο τοῦ Φοῦ. Ἐνὰ «πικουλά» χρυσάρι ἱσοδυναμεῖ μὲ 62.000 ἀμερικανικὰ δολλάρια. Σὲ λίγες μέρες, ὁ Φοῦ, οἱ πειρατὰ ἔκριναν ἀσφαλῶς ὅτι εἶχαν φανῇ πολὺ ὀλιγαρκεία κι' ἀνέβασαν τίς ἀπαιτήσεις τους σὲ 6 «πικουλά», πάντως ὡς πρῶτο δόσι, γιὰ ν' ἀρξίσουν οἱ διαπραγματεύσεις.

Πορτογαλὶὰ νὰ τὰ βγάλλῃ πέρα μὲ τὴν ἰσχυρὴ Ἀγγλία. Προτίμησε νὰ κλείσῃ συμμαχία μαζὶ τῆς, μὲ τὴν ὁποία ἡ Ἀγγλία ἀνέλαμβανε νὰ προστατεύσῃ τὰ ὑπολείμματα τοῦ πορτογαλικοῦ ἀποικιακοῦ κράτους, καὶ μεταξὺ τῶν ἄλλων τὸ Μακάο. Γιὰ νὰ ζῇ ἡ πόλις αὕτῃ ἔπρεπε πάλιν νὰ βρῇ ἄλλους πόρους. Οἱ Ἰθαγενεῖς ριχθῆκαν στὸ πόλεμο — ἀλλὰ σὲ μικρὴ κλίμακα, γιατί τοὺς ἔλειπε ὁ πάγος γιὰ τὴ μεταφορά τῶν ψαριῶν. Ἄλλοι πάλιν δημιούργησαν μὴ «βιομηχανία» πυροτεχνημάτων, ποὺ ἐφοδιάζει ἀκόμη τὴν ὑπόλοιπὴ Κίνα.

Οἱ «ἐξυπνότεροι» ὅμως καὶ οἱ λιγότερο εὐνοειδῆτοι προτίμησαν νὰ ἐκμεταλλεῖσθον διὰ ἀνθρώπινα πάθη: τὴν ὁπιονία καὶ τὴν χαρτοπαγνίξια.

Σ' ἄλλους τοὺς ὁρίους τοῦ Μακάο, ὁ ἕναος βλέπει νὰ βράζῃ μέσα στίς γῦνες ἕνα εἶδος σκούρας λάσπης, σὰν σοκολάτα, ποὺ εἶναι ὅπου ἀπκατέργαστο. Ἀπ' αὐτὸ βγαίνει τελικὰ μὴ ζῶν, ἔτοιμον νὰ γίνῃ σὰν γάλα καὶ νὰ μὴ μέσα στίς πλῆτες τῶν ὀπιοκαπνιστῶν. Ὁ λὴ ἡ πόλις ἔχει τὴν χαρακτηριστικὴ μυρωδιά τοῦ ὀπιοῦ. Κι' οἱ πορτογαλικὲς ἀρχὲς κλείνουν τὰ μάτια σ' αὐτὴ τὴν ἀνῆθικὴ «βιομηχανία»...

Οἱ χαρτοπαγνίτικες λέσχες τοῦ Μακάο — ποὺ οἱ περισσότερες ἀνήκουν στὸ γέρο-Φοῦ — διαφέρουν τελείως ἀπὸ τίς ἐυρωπαϊκὲς καὶ ἰδίως ἐκείνες ὅπου παίζεται τὸ κινεζικὸ παιγνίδι «φάν-τάν». Σὲ μὴ μεγάλη ἰσογύνη αἰθούσας βρίσκονται τὰ τραπέζια τοῦ παιγνιδίου. Γύρω τους εἶναι μαζεμένοι οἱ κοινὸι παίκται, οἱ ἄνθρωποι μὲ τὰ μικρὰ οικονομικὰ μέσα. Οἱ πλούσιοι μένουσιν ἑνὰ δωμάτιον τοῦ ἐπάνω πατώματος, πίνουν τσάι, τρῶνε καρπούζι-σπορούς καὶ παρακολουθοῦν τὸ παιγνίδι ἀπὸ μὴ μεγάλη τρύπα τοῦ πατώματος. Ὅταν θέ-ξερνῇς ἔχτις ἕνα μεγάλο τεῖχος γύρω ἀπὸ τὴν ἐκταστὴν 12 τετραγωνικῶν μιλίων τῆς πορτογαλικῆς ἀποικίας καὶ τὴν ἀπομονώσῃ ἀπ' τὴν ὑπόλοιπὴ χώρα. Μὰ οἱ πονηροὶ πορτογαλὸι ἐξευμένισαν τὸν ἀντοκράτορα, προσφέροντάς του ἕνα μικρὸ ἔθσιο φόρο, ὡς ποὺ ἀργότερα τὸν ἔκοψαν κι' αὐτόν.

Καθὼς τὸ Μακάο ἦταν τὸ μοναδικὸ καλὸ λιμάνι τῶν κινεζικῶν ἀκτῶν, γνώρισε ἐπὶ αἰῶνες δόξα καὶ πλοῦτι. Οἱ Πορτογαλὸι ἀποικοὶ ἀποκόμισαν μεγάλες περιουσίες μὲ τὸ ἐμπόριο. Ἐπειτα ὁμως ἐφάνισθη ὁ ἀγγλικὸς ἀνταγωνισμός. Δημοιουργήθηκαν τὰ λιμάνια τῆς Σαγκάης καὶ τοῦ Χόνγκ-Κόνγκ, ποὺ τραῶνξαν ὅλη τὴν ἐμπορικὴ κίνησι. Καὶ τὸ Μακάο ἔπεσε σιγά-σιγά. Ἦταν ἀδύνατον στὴ μικρὴ

Οἱ... φουσκωμένοι ΚΟΛΥΜΒΗΤΑΙ

Ἡ παράδοξη μέθοδος ἐνὸς Γάλλου
γιατροῦ

—Τώρα κολυμπῶ σὰν ψάρι, μοῦ ἀνῆγγεκε θριαμβευτικὰ ἕνας φίλος μου. Καὶ μοῦ ἐξήγησε ὅτι, στὴν περίπτωσί του, ἡ συμβατικὴ αὐτὴ ἐκφρασις ταίριαζε ἀπόλυτα.

—Τὸ ψάρι, πρόσθεσε, πλεονεκτεῖ συνήθως ἀπ' τὸν ἄνθρωπο. Κολυμπᾷ εὐχως δυσκολία, χάρις στίς ἱνκτικές κύστες» τοῦ ποῦ τὸ κρατοῦν μετῶρο στὸ νερό, κι' ἔτσι διαθέτει ὅλη του τὴν προσπάθεια γιὰ νὰ προχωρῇ μόνον. Τὸ ἴδιο λοιπὸν συμβαίνει τώρα καὶ μ' ἐμένα. Ἐπιπλέω στὸ νερό, χωρὶς καμμία κίνησι, δίχως προσπάθεια, καί μπορῶ νὰ διαθεῶ ὅλες μου τίς δυνάμεις γιὰ ν' ἀναπτύξω ταχύτητα.

—Μὰ πῶς γίνεται αὐτὸ τὸ θαῦμα; ρώτησα μὲ κατάπληξι.

—Ἀπλοῦστα, ἕνας γιατρός μέ... φουσκώνει κάθε φορὰ μ' ἕνα λίτρο ὀξυγόνο! Τοῦ χραιομεῦς γιὰ τὰ πειράματά του. Τὸ ἀέριο αὐτὸ μέσα στὴν κοιλία μου δὲν μ' ἐνοχλεῖ καθόλου. Καὶ μὲ κρατεῖ στὴν ἐπιφάνεια, σὰν πρωτότυπο σωσίδιο...

Κατὰφερα τὸ φίλο μου γιὰ μὴ πῇ τὸ ὄνομα αὐτοῦ τοῦ γιατροῦ. Καὶ τὸν βρῆκα σὲ μὴ «ἴσιον», ὅπου ἔκανε γυμναστικὴ καὶ κολύμπι σὲ μερικὰ παιδαγωγικὰ κολυμβητῆρια. Δὲν φανόταν καθόλου διατεθειμένος γιὰ δημοσιογραφικὴ συνέντευξι. Ἐμπρὸς στὴν ἐπιμονή μου, ἀποφάσισε νὰ μιλήσῃ, ἀφοῦ ὁμως μοῦ ἀπαγόρευσε ν' ἀναφέρω τὸ ὄνομα του. Πρόκειται πάντως γιὰ ἕνα μεγάλο σπόρτομαν, ποὺ ἀσχολεῖται μὲ τὸ κολύμπι, τίς ὀρειβάσεις κι' ὅλα τὰ ἐπισημονικὰ ἀθλητικὰ ζητήματα.

—Κάνω ἀπλῶς ἕνα πείραμα πᾶν σὲ μερικὸς συντρόφους μου κολυμβητὰς, μοῦ εἶπε. Ἀπὸ μερικὲς βρομέρες τώρα, μελετῶ τὸ πρόβλημα τῆς ἀναπνοῆς τῶν κολυμβητῶν. Αὐτὴ λοιπὸν ἡ ἀναπνοὴ παρεμποδίζεται στὴν ὀριζοντίαν θέσι τους. Ἡ κοιλία τραδιεῖται τότε πρὸς τὰ μέσα, σφίγγεται, στραγγαλίζεται ἀπὸ τὸ ὕψος τῆς μέσης. Τὸ νερὸ ποὺ περιβάλλει τὸ σῶμα, ἀποτελεῖ ἕνα εἶδος κορσέ, ποὺ σπρώχνει τὰ ὀστέα τῆς κοιλίας πρὸς τοὺς πνευμονες. Ἐπομένως, πιεζόνται οἱ πνευμονες καὶ γίνεται δυσκολία ἡ ἀναπνοή, πρὸ πάντων στὸ «κράουλ», ποὺ εἶναι τὸ πραγματικὸ ἀθλητικὸ κολύμπι ταχύτητας. Ἀν ὁμως τὰ ἔντερα, ποὺ ἔχουν μήκος 6 - 7 μέτρων, εἶναι φουσκωμένα μ' ἕνα ἄεριο, σκληματίζουν ἕνα εἶδος ἀεροθαλάμους καὶ στήριζον τοὺς κοιλιακοὺς μῦς. Ἐπομένως, πρὸς τὸν κολυμβητὴν, ποὺ κολυμβᾷ μὲ τὴν ἀναπνοή, πρὸ πάντων στὸ «κράουλ», ποὺ εἶναι τὸ πραγματικὸ ἀθλητικὸ κολύμπι ταχύτητας. Ἀν ὁμως τὰ ἔντερα, ποὺ ἔχουν μήκος 6 - 7 μέτρων, εἶναι φουσκωμένα μ' ἕνα ἄεριο, σκληματίζουν ἕνα εἶδος ἀεροθαλάμους καὶ στήριζον τοὺς κοιλιακοὺς μῦς. Ἐπομένως, πρὸς τὸν κολυμβητὴν, ποὺ κολυμβᾷ μὲ τὴν ἀναπνοή, πρὸ πάντων στὸ «κράουλ», ποὺ εἶναι τὸ πραγματικὸ ἀθλητικὸ κολύμπι ταχύτητας. Ἀν ὁμως τὰ ἔντερα, ποὺ ἔχουν μήκος 6 - 7 μέτρων, εἶναι φουσκωμένα μ' ἕνα ἄεριο, σκληματίζουν ἕνα εἶδος ἀεροθαλάμους καὶ στήριζον τοὺς κοιλιακοὺς μῦς. Ἐπομένως, πρὸς τὸν κολυμβητὴν, ποὺ κολυμβᾷ μὲ τὴν ἀναπνοή, πρὸ πάντων στὸ «κράουλ», ποὺ εἶναι τὸ πραγματικὸ ἀθλητικὸ κολύμπι ταχύτητας. Ἀν ὁμως τὰ ἔντερα, ποὺ ἔχουν μήκος 6 - 7 μέτρων, εἶναι φουσκωμένα μ' ἕνα ἄεριο, σκληματίζουν ἕνα εἶδος ἀεροθαλάμους καὶ στήριζον τοὺς κοιλιακοὺς μῦς. Ἐπομένως, πρὸς τὸν κολυμβητὴν, ποὺ κολυμβᾷ μὲ τὴν ἀναπνοή, πρὸ πάντων στὸ «κράουλ», ποὺ εἶναι τὸ πραγματικὸ ἀθλητικὸ κολύμπι ταχύτητας. Ἀν ὁμως τὰ ἔντερα, ποὺ ἔχουν μήκος 6 - 7 μέτρων, εἶναι φουσκωμένα μ' ἕνα ἄεριο, σκληματίζουν ἕνα εἶδος ἀεροθαλάμους καὶ στήριζον τοὺς κοιλιακοὺς μῦς. Ἐπομένως, πρὸς τὸν κολυμβητὴν, ποὺ κολυμβᾷ μὲ τὴν ἀναπνοή, πρὸ πάντων στὸ «κράουλ», ποὺ εἶναι τὸ πραγματικὸ ἀθλητικὸ κολύμπι ταχύτητας. Ἀν ὁμως τὰ ἔντερα, ποὺ ἔχουν μήκος 6 - 7 μέτρων, εἶναι φουσκωμένα μ' ἕνα ἄεριο, σκληματίζουν ἕνα εἶδος ἀεροθαλάμους καὶ στήριζον τοὺς κοιλιακοὺς μῦς. Ἐπομένως, πρὸς τὸν κολυμβητὴν, ποὺ κολυμβᾷ μὲ τὴν ἀναπνοή, πρὸ πάντων στὸ «κράουλ», ποὺ εἶναι τὸ πραγματικὸ ἀθλητικὸ κολύμπι ταχύτητας. Ἀν ὁμως τὰ ἔντερα, ποὺ ἔχουν μήκος 6 - 7 μέτρων, εἶναι φουσκωμένα μ' ἕνα ἄεριο, σκληματίζουν ἕνα εἶδος ἀεροθαλάμους καὶ στήριζον τοὺς κοιλιακοὺς μῦς. Ἐπομένως, πρὸς τὸν κολυμβητὴν, ποὺ κολυμβᾷ μὲ τὴν ἀναπνοή, πρὸ πάντων στὸ «κράουλ», ποὺ εἶναι τὸ πραγματικὸ ἀθλητικὸ κολύμπι ταχύτητας. Ἀν ὁμως τὰ ἔντερα, ποὺ ἔχουν μήκος 6 - 7 μέτρων, εἶναι φουσκωμένα μ' ἕνα ἄεριο, σκληματίζουν ἕνα εἶδος ἀεροθαλάμους καὶ στήριζον τοὺς κοιλιακοὺς μῦς. Ἐπομένως, πρὸς τὸν κολυμβητὴν, ποὺ κολυμβᾷ μὲ τὴν ἀναπνοή, πρὸ πάντων στὸ «κράουλ», ποὺ εἶναι τὸ πραγματικὸ ἀθλητικὸ κολύμπι ταχύτητας. Ἀν ὁμως τὰ ἔντερα, ποὺ ἔχουν μήκος 6 - 7 μέτρων, εἶναι φουσκωμένα μ' ἕνα ἄεριο, σκληματίζουν ἕνα εἶδος ἀεροθαλάμους καὶ στήριζον τοὺς κοιλιακοὺς μῦς. Ἐπομένως, πρὸς τὸν κολυμβητὴν, ποὺ κολυμβᾷ μὲ τὴν ἀναπνοή, πρὸ πάντων στὸ «κράουλ», ποὺ εἶναι τὸ πραγματικὸ ἀθλητικὸ κολύμπι ταχύτητας. Ἀν ὁμως τὰ ἔντερα, ποὺ ἔχουν μήκος 6 - 7 μέτρων, εἶναι φουσκωμένα μ' ἕνα ἄεριο, σκληματίζουν ἕνα εἶδος ἀεροθαλάμους καὶ στήριζον τοὺς κοιλιακοὺς μῦς. Ἐπομένως, πρὸς τὸν κολυμβητὴν, ποὺ κολυμβᾷ μὲ τὴν ἀναπνοή, πρὸ πάντων στὸ «κράουλ», ποὺ εἶναι τὸ πραγματικὸ ἀθλητικὸ κολύμπι ταχύτητας. Ἀν ὁμως τὰ ἔντερα, ποὺ ἔχουν μήκος 6 - 7 μέτρων, εἶναι φουσκωμένα μ' ἕνα ἄεριο, σκληματίζουν ἕνα εἶδος ἀεροθαλάμους καὶ στήριζον τοὺς κοιλιακοὺς μῦς. Ἐπομένως, πρὸς τὸν κολυμβητὴν, ποὺ κολυμβᾷ μὲ τὴν ἀναπνοή, πρὸ πάντων στὸ «κράουλ», ποὺ εἶναι τὸ πραγματικὸ ἀθλητικὸ κολύμπι ταχύτητας. Ἀν ὁμως τὰ ἔντερα, ποὺ ἔχουν μήκος 6 - 7 μέτρων, εἶναι φουσκωμένα μ' ἕνα ἄεριο, σκληματίζουν ἕνα εἶδος ἀεροθαλάμους καὶ στήριζον τοὺς κοιλιακοὺς μῦς. Ἐπομένως, πρὸς τὸν κολυμβητὴν, ποὺ κολυμβᾷ μὲ τὴν ἀναπνοή, πρὸ πάντων στὸ «κράουλ», ποὺ εἶναι τὸ πραγματικὸ ἀθλητικὸ κολύμπι ταχύτητας. Ἀν ὁμως τὰ ἔντερα, ποὺ ἔχουν μήκος 6 - 7 μέτρων, εἶναι φουσκωμένα μ' ἕνα ἄεριο, σκληματίζουν ἕνα εἶδος ἀεροθαλάμους καὶ στήριζον τοὺς κοιλιακοὺς μῦς. Ἐπομένως, πρὸς τὸν κολυμβητὴν, ποὺ κολυμβᾷ μὲ τὴν ἀναπνοή, πρὸ πάντων στὸ «κράουλ», ποὺ εἶναι τὸ πραγματικὸ ἀθλητικὸ κολύμπι ταχύτητας. Ἀν ὁμως τὰ ἔντερα, ποὺ ἔχουν μήκος 6 - 7 μέτρων, εἶναι φουσκωμένα μ' ἕνα ἄεριο, σκληματίζουν ἕνα εἶδος ἀεροθαλάμους καὶ στήριζον τοὺς κοιλιακοὺς μῦς. Ἐπομένως, πρὸς τὸν κολυμβητὴν, ποὺ κολυμβᾷ μὲ τὴν ἀναπνοή, πρὸ πάντων στὸ «κράουλ», ποὺ εἶναι τὸ πραγματικὸ ἀθλητικὸ κολύμπι ταχύτητας. Ἀν ὁμως τὰ ἔντερα, ποὺ ἔχουν μήκος 6 - 7 μέτρων, εἶναι φουσκωμένα μ' ἕνα ἄεριο, σκληματίζουν ἕνα εἶδος ἀεροθαλάμους καὶ στήριζον τοὺς κοιλιακοὺς μῦς. Ἐπομένως, πρὸς τὸν κολυμβητὴν, ποὺ κολυμβᾷ μὲ τὴν ἀναπνοή, πρὸ πάντων στὸ «κράουλ», ποὺ εἶναι τὸ πραγματικὸ ἀθλητικὸ κολύμπι ταχύτητας. Ἀν ὁμως τὰ ἔντερα, ποὺ ἔχουν μήκος 6 - 7 μέτρων, εἶναι φουσκωμένα μ' ἕνα ἄεριο, σκληματίζουν ἕνα εἶδος ἀεροθαλάμους καὶ στήριζον τοὺς κοιλιακοὺς μῦς. Ἐπομένως, πρὸς τὸν κολυμβητὴν, ποὺ κολυμβᾷ μὲ τὴν ἀναπνοή, πρὸ πάντων στὸ «κράουλ», ποὺ εἶναι τὸ πραγματικὸ ἀθλητικὸ κολύμπι ταχύτητας. Ἀν ὁμως τὰ ἔντερα, ποὺ ἔχουν μήκος 6 - 7 μέτρων, εἶναι φουσκωμένα μ' ἕνα ἄεριο, σκληματίζουν ἕνα εἶδος ἀεροθαλάμους καὶ στήριζον τοὺς κοιλιακοὺς μῦς. Ἐπομένως, πρὸς τὸν κολυμβητὴν, ποὺ κολυμβᾷ μὲ τὴν ἀναπνοή, πρὸ πάντων στὸ «κράουλ», ποὺ εἶναι τὸ πραγματικὸ ἀθλητικὸ κολύμπι ταχύτητας. Ἀν ὁμως τὰ ἔντερα, ποὺ ἔχουν μήκος 6 - 7 μέτρων, εἶναι φουσκωμένα μ' ἕνα ἄεριο, σκληματίζουν ἕνα εἶδος ἀεροθαλάμους καὶ στήριζον τοὺς κοιλιακοὺς μῦς. Ἐπομένως, πρὸς τὸν κολυμβητὴν, ποὺ κολυμβᾷ μὲ τὴν ἀναπνοή, πρὸ πάντων στὸ «κράουλ», ποὺ εἶναι τὸ πραγματικὸ ἀθλητικὸ κολύμπι ταχύτητας. Ἀν ὁμως τὰ ἔντερα, ποὺ ἔχουν μήκος 6 - 7 μέτρων, εἶναι φουσκωμένα μ' ἕνα ἄεριο, σκληματίζουν ἕνα εἶδος ἀεροθαλάμους καὶ στήριζον τοὺς κοιλιακοὺς μῦς. Ἐπομένως, πρὸς τὸν κολυμβητὴν, ποὺ κολυμβᾷ μὲ τὴν ἀναπνοή, πρὸ πάντων στὸ «κράουλ», ποὺ εἶναι τὸ πραγματικὸ ἀθλητικὸ κολύμπι ταχύτητας. Ἀν ὁμως τὰ ἔντερα, ποὺ ἔχουν μήκος 6 - 7 μέτρων, εἶναι φουσκωμένα μ' ἕνα ἄεριο, σκληματίζουν ἕνα εἶδος ἀεροθαλάμους καὶ στήριζον τοὺς κοιλιακοὺς μῦς. Ἐπομένως, πρὸς τὸν κολυμβητὴν, ποὺ κολυμβᾷ μὲ τὴν ἀναπνοή, πρὸ πάντων στὸ «κράουλ», ποὺ εἶναι τὸ πραγματικὸ ἀθλητικὸ κολύμπι ταχύτητας. Ἀν ὁμως τὰ ἔντερα, ποὺ ἔχουν μήκος 6 - 7 μέτρων, εἶναι φουσκωμένα μ' ἕνα ἄεριο, σκληματίζουν ἕνα εἶδος ἀεροθαλάμους καὶ στήριζον τοὺς κοιλιακοὺς μῦς. Ἐπομένως, πρὸς τὸν κολυμβητὴν, ποὺ κολυμβᾷ μὲ τὴν ἀναπνοή, πρὸ πάντων στὸ «κράουλ», ποὺ εἶναι τὸ πραγματικὸ ἀθλητικὸ κολύμπι ταχύτητας. Ἀν ὁμως τὰ ἔντερα, ποὺ ἔχουν μήκος 6 - 7 μέτρων, εἶναι φουσκωμένα μ' ἕνα ἄεριο, σκληματίζουν ἕνα εἶδος ἀεροθαλάμους καὶ στήριζον τοὺς κοιλιακοὺς μῦς. Ἐπομένως, πρὸς τὸν κολυμβητὴν, ποὺ κολυμβᾷ μὲ τὴν ἀναπνοή, πρὸ πάντων στὸ «κράουλ», ποὺ εἶναι τὸ πραγματικὸ ἀθλητικὸ κολύμπι ταχύτητας. Ἀν ὁμως τὰ ἔντερα, ποὺ ἔχουν μήκος 6 - 7 μέτρων, εἶναι φουσκωμένα μ' ἕνα ἄεριο, σκληματίζουν ἕνα εἶδος ἀεροθαλάμους καὶ στήριζον τοὺς κοιλιακοὺς μῦς. Ἐπομένως, πρὸς τὸν κολυμβητὴν, ποὺ κολυμβᾷ μὲ τὴν ἀναπνοή, πρὸ πάντων στὸ «κράουλ», ποὺ εἶναι τὸ πραγματικὸ ἀθλητικὸ κολύμπι ταχύτητας. Ἀν ὁμως τὰ ἔντερα, ποὺ ἔχουν μήκος 6 - 7 μέτρων, εἶναι φουσκωμένα μ' ἕνα ἄεριο, σκληματίζουν ἕνα εἶδος ἀεροθαλάμους καὶ στήριζον τοὺς κοιλιακοὺς μῦς. Ἐπομένως, πρὸς τὸν κολυμβητὴν, ποὺ κολυμβᾷ μὲ τὴν ἀναπνοή, πρὸ πάντων στὸ «κράουλ», ποὺ εἶναι τὸ πραγματικὸ ἀθλητικὸ κολύμπι ταχύτητας. Ἀν ὁμως τὰ ἔντερα, ποὺ ἔχουν μήκος 6 - 7 μέτρων, εἶναι φουσκωμένα μ' ἕνα ἄεριο, σκληματίζουν ἕνα εἶδος ἀεροθαλάμους καὶ στήριζον τοὺς κοιλιακοὺς μῦς. Ἐπομένως, πρὸς τὸν κολυμβητὴν, ποὺ κολυμβᾷ μὲ τὴν ἀναπνοή, πρὸ πάντων στὸ «κράουλ», ποὺ εἶναι τὸ πραγματικὸ ἀθλητικὸ κολύμπι ταχύτητας. Ἀν ὁμως τὰ ἔντερα, ποὺ ἔχουν μήκος 6 - 7 μέτρων, εἶναι φουσκωμένα μ' ἕνα ἄεριο, σκληματίζουν ἕνα εἶδος ἀεροθαλάμους καὶ στήριζον τοὺς κοιλιακοὺς μῦς. Ἐπομένως, πρὸς τὸν κολυμβητὴν, ποὺ κολυμβᾷ μὲ τὴν ἀναπνοή, πρὸ πάντων στὸ «κράουλ», ποὺ εἶναι τὸ πραγματικὸ ἀθλητικὸ κολύμπι ταχύτητας. Ἀν ὁμως τὰ ἔντερα, ποὺ ἔχουν μήκος 6 - 7 μέτρων, εἶναι φουσκωμένα μ' ἕνα ἄεριο, σκληματίζουν ἕνα εἶδος ἀεροθαλάμους καὶ στήριζον τοὺς κοιλιακοὺς μῦς. Ἐπομένως, πρὸς τὸν κολυμβητὴν, ποὺ κολυμβᾷ μὲ τὴν ἀναπνοή, πρὸ πάντων στὸ «κράουλ», ποὺ εἶναι τὸ πραγματικὸ ἀθλητικὸ κολύμπι ταχύτητας. Ἀν ὁμως τὰ ἔντερα, ποὺ ἔχουν μήκος 6 - 7 μέτρων, εἶναι φουσκωμένα μ' ἕνα ἄεριο, σκληματίζουν ἕνα εἶδος ἀεροθαλάμους καὶ στήριζον τοὺς κοιλιακοὺς μῦς. Ἐπομένως, πρὸς τὸν κολυμβητὴν, ποὺ κολυμβᾷ μὲ τὴν ἀναπνοή, πρὸ πάντων στὸ «κράουλ», ποὺ εἶναι τὸ πραγματικὸ ἀθλητικὸ κολύμπι ταχύτητας. Ἀν ὁμως τὰ ἔντερα, ποὺ ἔχουν μήκος 6 - 7 μέτρων, εἶναι φουσκωμένα μ' ἕνα ἄεριο, σκληματίζουν ἕνα εἶδος ἀεροθαλάμους καὶ στήριζον τοὺς κοιλιακοὺς μῦς. Ἐπομένως, πρὸς τὸν κολυμβητὴν, ποὺ κολυμβᾷ μὲ τὴν ἀναπνοή, πρὸ πάντων στὸ «κράουλ», ποὺ εἶναι τὸ πραγματικὸ ἀθλητικὸ κολύμπι ταχύτητας. Ἀν ὁμως τὰ ἔντερα, ποὺ ἔχουν μήκος 6 - 7 μέτρων, εἶναι φουσκωμένα μ' ἕνα ἄεριο, σκληματίζουν ἕνα εἶδος ἀεροθαλάμους καὶ στήριζον τοὺς κοιλιακοὺς μῦς. Ἐπομένως, πρὸς τὸν κολυμβητὴν, ποὺ κολυμβᾷ μὲ τὴν ἀναπνοή, πρὸ πάντων στὸ «κράουλ», ποὺ εἶναι τὸ πραγματικὸ ἀθλητικὸ κολύμπι ταχύτητας. Ἀν ὁμως τὰ ἔντερα, ποὺ ἔχουν μήκος 6 - 7 μέτρων, εἶναι φουσκωμένα μ' ἕνα ἄεριο, σκληματίζουν ἕνα εἶδος ἀεροθαλάμους καὶ στήριζον τοὺς κοιλιακοὺς μῦς. Ἐπομένως, πρὸς τὸν κολυμβητὴν, ποὺ κολυμβᾷ μὲ τὴν ἀναπνοή, πρὸ πάντων στὸ «κράουλ», ποὺ εἶναι τὸ πραγματικὸ ἀθλητικὸ κολύμπι ταχύτητας. Ἀν ὁμως τὰ ἔντερα, ποὺ ἔχουν μήκος 6 - 7 μέτρων, εἶναι φουσκωμένα μ' ἕνα ἄεριο, σκληματίζουν ἕνα εἶδος ἀεροθαλάμους καὶ στήριζον τοὺς κοιλιακοὺς μῦς. Ἐπομένως, πρὸς τὸν κολυμβητὴν, ποὺ κολυμβᾷ μὲ τὴν ἀναπνοή, πρὸ πάντων στὸ «κράουλ», ποὺ εἶναι τὸ πραγματικὸ ἀθλητικὸ κολύμπι ταχύτητας. Ἀν ὁμως τὰ ἔντερα, ποὺ ἔ

ΕΠΙΣΤΗΜΗ & ΟΛΟΓΕΣ

Τι είναι ο πυρετός;

Η χρώση που έφθασε στους 43,3 βαθμούς

Οι γιατροί ενός νοσοκομείου του Μπρούκλιν έμειναν κατάγλυτοι με την περίπτωση μιας άρρωστης της μαθητευομένης νοσοκόμης Σοφίας Σοπάλα, που είχε επί 20 λεπτά της ώρας πυρετό 43,3 κι όμως διατηρήθηκε ζωντανή! Ονομάζεται μάλιστα ότι ο πυρετός της ήταν άκομη μεγαλύτερος, αλλά δεν μπορούσε να τον δείξει το θερμόμετρο, γιατί τελείωνε ως εκεί η βαθμολογία του!

Χάρη στην ειδική θεραπεία που εφημέριον οι γιατροί εισαγωγή παγωμένου νερού στο στομάχι μ' ένα σωλήνα, τεχνική ανανήψης και ενέσεις στρεπτοκίνητης - η μίς Σοπάλα σώθηκε. Μπορεί δε να καυχήται τώρα ότι κρατεί το ρεκόρ του υψηλού πυρετού!

Η εσωτερική θερμοκρασία του ανθρώπινου σώματος μπορεί συνήθως να κατεβεί ως τους 24 βαθμούς ή ν' ανεβεί ως τους 41,5 χωρίς να κινδυνεύσει ο οργανισμός. Ο κίνδυνος εμφανίζεται απ' τους 42 βαθμούς. Ώριμα μέρη του σώματος, όπως π.χ. ο κερατοειδής χιτών του ματιού, αρχίζουν τότε να ψήνυνται, σαν το άσπαστο του αυγού μέσα στο ζεστό νερό.

Η κανονική θερμοκρασία του σώματος δεν είναι η ίδια για όλους τους ανθρώπους. Κυμαίνεται από 36 ως 37,7 βαθμούς, με θερμότερη μέση στο στόμα. Σημειώστε ότι η θερμοκρασία αυτή είναι εξωτερική, μικρότερη δηλαδή απ' εκείνη που υπάρχει στο εσωτερικό του σώματος. Μέση σ' ένα 24ωρο, η θερμοκρασία ενός υγιούς ατόμου παρουσιάζει μεταβολές 1 περίπου βαθμού. Το πρωί είναι πιο χαμηλή και το απόγευμα φθάνει στο μεγαλύτερο σημείο της.

Όταν η θερμοκρασία ανεβεί πάνω απ' την κανονική, αρχίζει ο πυρετός, που συνοδεύεται από διάφορα συμπτώματα: Ο σφυγμός χτυπάει γρηγορώτερα - περίπου 18 παλμούς στο λεπτό παραπάνω για κάθε βαθμό. Η αναπνοή γίνεται ταχύτερη, καθώς κι η καύση μέσα στον οργανισμό. Τα συμπτώματα αυτά εξορτώνται ως τότε κι απ' την αιτία που προκαλέσει τον πυρετό. Στην πνευμονία π.χ. η επιτάχυνση της αναπνοής είναι μεγαλύτερη παρά σε πυρετό από άλλες αιτίες.

Οι γιατροί είχαν διαπιστώσει ήδη ότι ο άνθρωπος μπορεί να ζήσει ακόμη και σε θερμοκρασία 44 βαθμών, εφ' όσον όμως διαρκέσει για μικρό χρονικό διάστημα. Η περίπτωση της μίς Σοπάλα είναι καταπληκτική, γιατί ο πυρετός της διατηρήθηκε επί 20 λεπτά της ώρας.

Κάθε πυρετός δεν είναι ένδειξη αρρώστειας, όπως και κάθε αρρώστεια δεν συνοδεύεται πάντα από πυρετό.

Παρ' όλο το εξωτερικό κρύο ή ζέση, η θερμοκρασία του υγιούς σώματος διατηρείται σχεδόν σταθερή, χάρις σ' ένα σύστημα «θερμοστατικού» ελέγχου. Τα αισθητήρια όργανα του δέρματος είναι ικανά ν' αντιληφθούν αλλαγές θερμοκρασίας ενός χιλιοστού του βαθμού στο δευτερόλεπτο. Μεταδίδάζουν κατόπιν τις εντυπώσεις τους στο νωτιαίο μυελό και στον εγκέφαλο, που ρυθμίζουν την συγκέντρωση αίματος στο δέρμα. Όταν ανεβεί λοι-

πόν η εξωτερική θερμοκρασία, αρχίζουν να λειτουργούν οι λ. δρωτικοί αδένες, ο ιδρώς εξατμίζεται και ψύχει το σώμα. Στην αντίθετη περίπτωση, προκαλείται το ρίγος, που είναι μία κίνηση των μυών και συνεπώς το σώμα θερμαίνεται.

Στον πυρετό, λειτουργούν καταλλήλως οι δύο αυτοί μηχανισμοί. Διατηρείται δε πάντοτε ο έλεγχος ο οποίος δεν αφήνει ν' ανεβεί η θερμοκρασία πάνω από ένα ώριμο σημείο και να γίνει επικίνδυνη για τον οργανισμό.

Οι μυϊγες που έπουλύνουν τις πληγές

Ένας περίεργος τρόπος θεραπείας

Τελοςπάντων, οι χειρουργοί δεν διατάζουν να μεταχειρισθούν επιδέξιμα για τους άρρωστους των... Μεταξύ άλλων, χρησιμοποιούν τα άσπρα εκείνα σκουληκία που βγαίνουν απ' τ' αυτιά της μύγας, για τον τέλει καθαρισμό και τη γρήγορη επούλωση των πληγών! Δεν πρόκειται, σημειώσαν, για μέθοδο εντελώς καινούργια. Τον καιρό του Μανολέντος, ο στρατιωτικός χειρουργός Βαρόνης Λαρρέ είχε διαπιστώσει την εδωγική ενέργεια που είχαν στις μολυσμένες πληγές τα σκουληκία της λεγόμενης «μπλε μύγας».

Τα έντομα αυτά - λέει ο Λαρρέ - σχηματίζονται σε μερικές ώρες και μεγαλώνουν με τόση ταχύτητα, ώστε σε 24 ώρες αποκτούν τον πάχος ενός σωλήνα σπέρματος. Πολλοί στρατιώτες μας τρώμαζαν, βλέποντάς τα. Η πείρα όμως τους διδάξε ότι, όχι μόνον δεν έκαναν κακό στις πληγές τους αυτά τα σκουληκία, αλλά και υποβοηθούσαν το φυσικό έργο της επούλωσης, καταβροχθίζοντας τις σπασμένες σάρκες, χωρίς να πειράζουν καθόλου τις ζωντανές.

Επίσης, στον πόλεμο του 1914-1918, ο δόκτωρ Μπέρ παρατήρησε ότι πολλοί τραυματίες, που είχαν εγκαταλειφθεί αδόκητοι στο πεδίο της μάχης, έφτασαν σ' αμετάκλητη χειρουργία με τις πληγές τους γεμάτες από σκουληκία, κι όμως θεραπεύονταν ταχύτατα.

Τώρα λοιπόν χρησιμοποιούνται επίσημα και συστηματικά στην Αμερική και στη Γαλλία οι «χειρουργικές μύγες». Ανήκουν αποκλειστικά στο είδος «λουτούλια Σερικάτα», που δεν προκαλεί ποτέ αιμορραγίες. Τα σκουληκία τους παράγουν μία ειδική ουσία, με την οποία υγραίνουν το υ.ε.ν.ε.ρ.σ. ο.υ.ς. μόνον λούζεις της πληγής, για να τραφούν μ' αυτός.

Οι πολύτιμες μύγες, που χρησιμοποιούνται για την παραγωγή αυτών των σκουληκιών, κλείνονται σε κλουβιά από λεπτό δικτυώτο, σαν αυτά όπου φυλάττει με νερό και μέλι. Και γεννούν τ' αυγά τους πάνω σ' ένα κομμάτι, που βρίσκεται στο πάτωμα του κλουβιού. Κατόπιν τα αυγά συλλέγονται με μεγάλη επιμέλεια, διατηρούνται σε ψυγείο κι αποστεριώνονται, για να μην έχουν κανένα μικρόβιο.

Όταν βγουν τα σκουληκία, οι γιατροί τα μαζεύουν μέσα σε μία λεπτοτάτη μπρούντζινη «κρίσσο» και τ' αδειάζουν πάνω στην πληγή, αφού πρώτα την πλύνουν με φυσιολογικό όρεο. Κολούν γύρω απ' την πληγή λουρίδες λευκόπλάστη που στερεώνουν μ' αυτές ένα μικρό μεταλλικό κλουδάκι, που φυλάκίζει από κάτω τα σκουληκία. Κατόπιν ρίχνουν στο μέρος εκείνο ένα βυστό φως, επί 10-15 λεπτά της ώρας.

Τα σκουληκία φοβούνται εκ φύσεως το φως. Κρύβονται λοιπόν βαθιά στην πληγή, χώνονται στις

Δεν είναι ακόμη εξακριβωμένο απολύτως γιατί ο οργανισμός προκαλεί τον πυρετό. Φαίνεται πάντως πιθανώτερο ότι επιδιώκει μ' αυτό τον τρόπο να εξουδετερώσει τους εχθρούς του, δηλαδή τα μικρόβια. Ο πυρετός, ο πυρετός είναι ένα άμυντικό όπλο του οργανισμού, και γι' αυτό οι γιατροί σήμερα δεν προσπαθούν να τον ρίξουν, αλλά μόνο προσωρινώς, όταν υποφέρουν πολύ οι άρρωστοι.

Σε ώριμες περιπτώσεις μάλιστα, προκαλείται επιπλέον τεχνητός πυρετός 40-41 βαθμών, για να καταπολεμηθούν διάφορες μολύνσεις. Είναι η μέθοδος που ονομάζεται «πυρετοθεραπεία», αλλά που αρχικά να εγκαταλείπεται απ' ότου εφευρέθηκαν οι σουλφαμίδες και η πενικιλίνη.

Ι. ΓΚΑΛΤΣΤΟΝ

ρύνουν σε θερμοκρασία 110 βαθμών.

Ο κομμάς αυτός έχει την ιδιότητα να διαλύει τις νεκρές σάρκες των πληγών. Είναι δε απηλασμένος 100% από κάθε μικρόβιο. Με τη χρησιμοποίησή του, παύουν οι πόνοι, εξαφανίζεται η δυσσομία, χάνονται τα σπασμένα κρέατα κι αυξάνει η «το νικήτρια» των υγιών σαρκών, επομένως επέρχεται συντομότερα η επούλωση. Οι δοκιμές που έχουν γίνει μ' αυτό το ζουμί των σκουληκιών, έχουν δώσει ως τώρα λαμπρά αποτελέσματα.

ΠΙΕΡ ΝΤΕΒΩ

Τεχνητό νεφρό

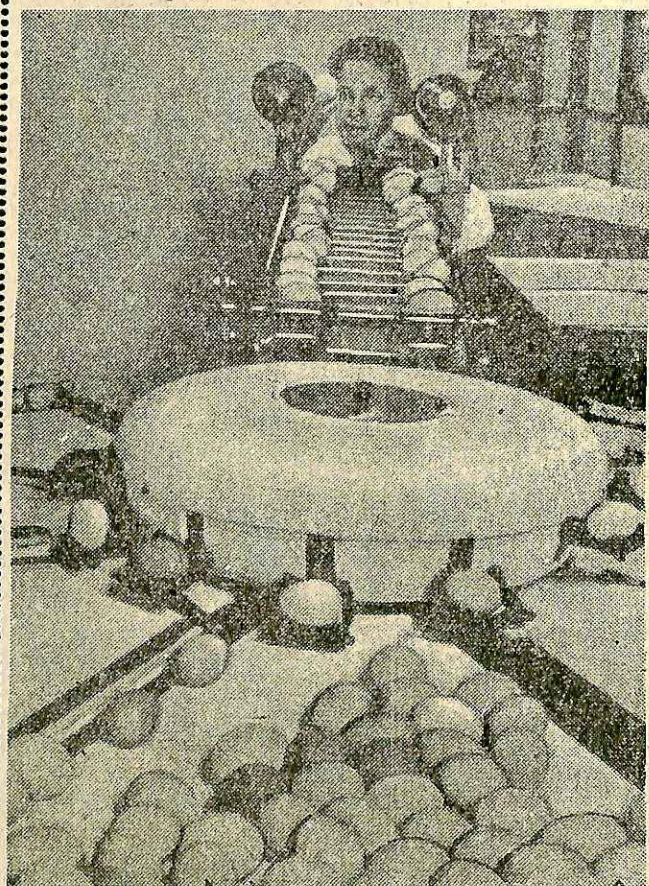
Ένας Αμερικανός γιατρός επινοήσε ένα εξωτερικό τεχνητό νεφρό, για άρρωστους που πάσχουν από ουραιμία. Η συσκευή αυτή απορροφά το αίμα μ' ένα είδος αντλίας και το απαλλάσσει απ' όλες τις τοξίνες και ακαθαρσίες του. Κάνει τη δουλειά αυτή 10 φορές σε 14 ώρες. Κι' έτσι ο άρρωστος διατηρείται ζωντανός, ως ότου αρχίσουν πάλι να λειτουργούν τα φυσικά νεφρά του.

Τα νέα ραδιοφωνα

Υπολογίζεται ότι, στο 1946, τα 90 μεγαλύτερα αμερικανικά εργοστάσια ραδιοφώνων θα παράγουν 21.130.000 δέκτες. Σε κάθε 1.000 απ' αυτούς τους δέκτες, οι 5 θα έχουν και τηλεόραση.

Η φοινική άγκυρα

Η άγκυρα της ζώνης ενός Γερμανού Ναζφ απέκολληθη τελευταίως ότι περιείχε ένα μικροσκοπικό αλλά ισχυρό ρεθόλδερ, με το οποίο μπορούσε ο κάτοχός του να πυροβολήσει δύο φορές σ' ένα δευτερόλεπτο, καθώς θα έπροσπαίετο ότι στερώντας καλλίτερο τη ζώνη του.

ΜΗΧΑΝΕΣ ΓΙ' ΑΥΓΑ

Αυτή η αγγλική μηχανή που βλέπετε στην εικόνα μας ξεχωρίζει κατά μέγεθος 5.400 αυγά την ώρα.

ΠΩΣ ΖΗ Ο «Ιρλανδός ΜΟΛΙΕΡΟΣ»

Μπέρναρ Σω, ο εἰρων
και κωμικός

Στις 26 Ιουλίου, εκλείσει τα 90 χρόνια του ο διάσημος χιουμοριστής Μπέρναρ Σω, ο επονομαζόμενος «Ιρλανδός Μολιέρος». Παρ' όλη τη μεγάλη ηλικία του, βρίσκεται ακόμη στο απόγειο της δράσης του, γιατί το μυαλό του διατηρεί όλη τη διαύγεια του και τη σπινθηρόδη εξυπνάδα του. Όπως πάντα τα χαρακτηριστικά γνωρίσματα του είναι η ειρωνεία του κι η κωμωδία του. Πρώτοι απ' όλους πέφτουν θύματα της ειρωνείας του οι ίδιοι οι συμπατριώτες του, που τον δοξάζουν και τον τιμούν.

Βλέπετε κάποτε έναν Άγγλο να γελάει... είπε ο ίδιος μια φορά. Τι του συνέβη; Απλουστάτα, είδε ένα έργο μου προ ενός έτους... κι' επί τέλους το κατάλαβε!

Ο Σω ζει σ' ένα μικρό σπίτι με ωραίο κήπο. Εργάζεται πολύ και πληρώνεται πάντοτε ηγεμονικά για τα έργα του. Όσο, ανάμεσα στις άλλες παραστάσεις του, συνθέτει να ληφ διαρκώς ότι δεν θέλει πια να γράφει, παρά μόνο για τον εαυτό του...

Σηκώνεται κάθε πρωί στις 6.30. Όταν το επιτόπιον ο καιρός, κάνει το γύρο του κήπου του με τις τίπιπλες του - τις οποίες αγόρασε προ 35 ετών στο Λονδίνο και τις φορεί ακόμη! Το άρεσε να φλυορή με τον κήπουρό του... όχι για τις τριανταφυλλίες και τα μοσχουπέζα, αλλά για τα τελευταία πολιτικά γεγονότα, για το ινδικό ζήτημα, για το δελτίο του ψωμιού!...

Απ' τις 10 ως το μεσημέρι, γράφει στο τραπέζι του. Μετά το φαγητό, παίρνει έναν υπνάκο. Κατά τις 5, ξαναρχίζει το γράψιμο. Χρησιμοποιεί πάντα τον ίδιο απλό κονδυλοφόρο. Έχει αρκετούς στυλόγραφους πάνω στο γραφείο του, αλλά τους θεωρεί κακά «εργαλεία» της δουλειάς του.

Έχει μερικές μανιέρες που έχουν γίνει πασίγνωστες σ' όλο τον κόσμο. Δεν χωνεύει π.χ. τα μακριά παντελόνια. Φορεί σχεδόν πάντα κοντά και πολύ εφάρμοστα «νικερμποκερ» (είδος κυλόττας). Τρελλανέται για τα πολύχρωμα πουλόβερ. Τελευταίως έκαμε την εμφάνισή του μ' ένα καπέλλο ζωμένο με μία χρυσιστή σαρπη, όπως συνήθιζε ακόμη στο Τράνσβαλ.

Δεν κανίζει ποτέ τσιγάρο ή πούρο. Μένει πιστός στο τσιπυόκι του. Πριν απ' τον πόλεμο, έφερνε επίθετες απ' την Τουρκία ένα ειδικό καπνό, ποικιλίας «κονταρ».

Τρώει πάντοτε με πολλή όρεξη και προτιμάει τα απλά φαγητά. Ίδιος δε το βροστό βινδίν. Ζη σάν αρκούδα! Διωνεί τους επισκέπτες του ακόμη και τους δημοσιογράφους. Δεν δέχεται προσκλήσεις. Όταν κάποτε η λαίδη Ράντολφ Τωρταίλ τον παρότρυνε επίμονα να δεχθεί να φάν στο σπίτι της, της απάντησε:

Μα τί σας έκαμ; Γιατί αυτή η επίθεσι σας κατ' των γνωστών συνθηδίων μου;...

Δεν έρω τίς συνθηδίες σας, του είπε τότε η λαίδη, πεισιμνημένη. Ελπίζω όμως να μην είναι τόσο άποιες σαν τη συμπεριφορά σας! Δεν πιστεύει καθόλου στην ευτυχία, ούτε στη μέλλουσα ζωή ούτε στον έρωτα. Έχει τη μοναχία να χτυπάει κάθε προκατάληψη, κάθε στερεοτυπικό κοινωνικό αξίωμα. Τελευταίως ή μαχητικότητα του βρήκε ένα

καινούργιο ζεσάσμα! Στις αρχές Ιουλίου, τάβαλε με το συγγράφη Ουέλς, που είχε γράψει σ' ένα συνταρακτικό άρθρο του τη φράση: «Έχω όλες τις αποδείξεις ότι η βασιλική οικογένεια της Αγγλίας, χρηματοδότησε τη φασιστική κίνηση του Μόσλεβ (του αρχηγού των Άγγλων φασιστών, του Χίτλερ της Μεγ. Βρετανίας)». Ο Σω ανέλαβε τότε την υποστήριξη της βασιλικής οικογένειας και χαρακτήρισε τον Ουέλς ως «αναρκετικό». (Παρ' όλη τα 80 χρόνια του - είπε - μένει πάντα για μένα ένας «νέος»). Είναι, αφεαίως, μεγάλος συγγραφέας, αλλά πολύ κακός πολιτικός. Ο καυγας αυτός διά των έφημερίδων τελείωσε με τον πιο άπρόοπτο τρόπο: με το θάνατο του Ουέλς.

Κάποτε, ο Σω έβαλε τον παλιό καμαριέρη του - που εκτελούσε και χρέη γραμματέως του - να απαντήσει στο έγγραφο ερωτηματολογίου που του είχε υποβάλει κάποιος επαρχιώτης δημοσιογράφος.

Δώσε τις απαντήσεις που πρέπει... του είπε όριστα. Ο καμαριέρης - γραμματέας συμμορφώθηκε πιστά. Να λοιπόν μερικές απ' τις ερωτηματολογίες που δημοσιεύθηκαν την άλλη μέρα στην έφημερίδα:

«1) Ποιά ώρα σηκώνεστε το πρωί; Στις 5, αφού πρώτα τσασκω με το ξυπνητήρι μου, γιατί δεν έννοει να πάρ' ένα τέταρτο πιο κάθε νύχτα.

«2) Τι κάνετε, όταν σηκωθείτε; Κάπου - κάπου ξυρίζομαι, έπειτα πλένομαι, ντυνομαι και πηγαίνω να γυαλίω όλα τα παπούτσια. Κάθε μέρα σχεδόν, η μαγειρίσα με βρίζει, γιατί βρίσκει ότι δεν είναι καλονυλισμένα τα δικά της.

«3) Πως παίρνετε το πρωινό πρόγευμά σας; Πηγαίνω στην κουζίνα, κι' αφού τσιππώ το μάγουλο της μαγειρίσας, τη ρωτάω: «Είν' έτοιμος ο καφές;».

«4) Που προγευματίζετε; Στο γραφείο, αφού πρώτα το ξεσκονίσω κι' αδειάσω το καλοβί των άχρηστων χαρτιών.

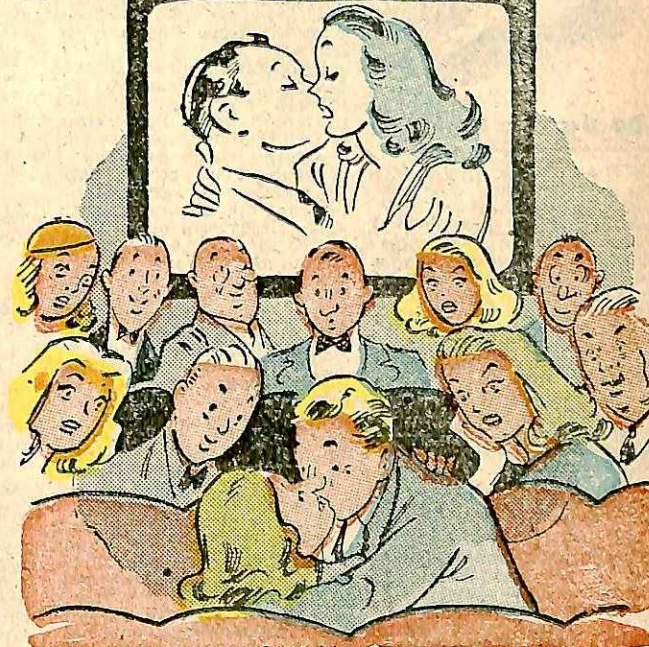
«5) Που κάνετε τον περίπατό σας; Έχω έξοδο μόνο την Κυριακή. Κάνω τότε τον περιπατό μου στον Τάιμς, μαζί μ' ένα φίλο μου βαρκάρη.

«6) Τι κάνετε απ' τις 11 ως το μεσημέρι; Βρίσκομαι συνήθως στην κουζίνα και καθαρίζω πατάτες... Ο καμαριέρης έχει δώσει απαντήσεις, που αφορούσαν... τη δική του ζωή! Κι' ο Σω πείσιως απεριγρίπτα, γιατί γέλασε εις βάρος του ολοκληρωτή Άγγλου...

Ο τάφος του Κάιν

Στο Ουόλφ-Μπαμπ, κοντά στην Ταχεράν, υπάρχει ένα τελαίο μασωλίου, που πιστεύεται ότι είναι ο τάφος του Κάιν. Υψηλά τείχη το προστατεύουν από παντού, έτσι που μοιάζει σαν φρούριο. Σύμφωνα με ένα παλιό έθιμο, κανείς δεν μπορεί να περάσει τους ανθρώπους που καταφύγουν στον περίβολό του. Γι' αυτό, ο τάφος του Κάιν έχει καταστήσει καταφύγιο των αδελφοκτόνων. Ένας απ' αυτούς πέθανε τελευταία σε ηλικία 81 έτους. Ζούσε εκεί μέσα από 34 χρόνια, από την εποχή δηλαδή που σκότωσε το μεγαλύτερο αδελφό του. Η οικογένειά του του πήγαινε κάθε μέρα το φαγητό του. Αλλά σ' όλο αυτό το διάστημα δεν είχε κάνει ούτε ένα βήμα έξω από τον περίβολο του μασωλίου. Το αξιοσημείωτο είναι ότι τα περσικά δικαστήρια τον είχαν καταδικάσει από καιρό σε θάνατο. Αλλά η απόφασις δεν εξετελέσθη, γιατί οι αρχές σέβονται το παλιό αυτό έθιμο και δεν επιχειρούν ποτέ να συλλάβουν έναν άνθρωπο που έχει καταφύγει μέσα στον περίβολο του τάφου του Κάιν.

ΓΕΛΩΤΟΘΕΡΑΠΕΙΑ

Η θυσία της Μαίρης

«Η Μαίρη πήρε τη μικρότερη αδελφή της, την Αύγη, στην αγκαλιά της και κρυβόμενος τον πόνο της, πνίγοντας τους λυγμούς της της είπε τρυφερά: «στοργικά, σαν άλλη μητέρα...»

Μην κλαίς, Αύγη. Σφόγγισε τα δακρύα σου, αδελφούλα μου. Ο Τάκης θα γίνει δικός σου.

Δικός μου, Μαίρη...

«Η Αύγη κάρφωσε τα άθωγα λαντά της στα μαύρα, μελαγχολικά μάτια της αδελφής της κατάπληκτη γεμάτη απορία.

Δικός μου;... Ξαναρώ-
πασε.

Ναι, Αύγη μου, δικός σου.

Και σύ, Μαίρη; Τι θα γίνει εσύ, αδελφούλα μου; Γιατί κι' εσύ τον αγαπάς, το ξέρω καλά.

Δεν τον αγαπώ εγώ, Μαίρη. Τη λέω ψέματα. Το ξέρω καλά. Βλέπω στο πρόσωπό σου τον πόνο και την απελπισία σου. Η φωνή σου τρέμει. Μαίρη.

«Ακουμπή το κεφάλι μου στο στήθος σου κι' άκουω τους δυνατούς χτύπους της καρδιάς σου. Τον αγαπάς, τον αγαπάς πολύ. Μα... κι' εγώ, άλλοιμονό μου, τον αγαπώ... Σε εμένα τι θα γίνουμε, φώτισε μας, Παναγία Παρθένα!...

«Η φωνή της Μαίρης άντηχσε τώρα σοβαρά, αποφασιστική, σκληρή οξεία: «Μην λες άνομιες, κορίτσι. Οταν είσαι πειστή, δεν τον αγαπώ το νέο αυτό. Επαίζω μαζί του. Άντα, μωρό καίτοι... Είμαι μωρό λοιπόν τη φωτογραφία σου.

«Η Αύγη έλαμψε από χαρά. Γέλασε το τριανταφυλένιο πρόσωπό της. Άστραψαν τα γαλανά της μάτια, γεμάτα φως, χαρά κι' άγολλαίοι.

Μαίρη, αδελφούλα μου, πόσο είσαι καλή!... Αφ'όσον με να σε φιλήσω, να σε φιλήσω, αδελφούλα μου...»

«Η ιστορία αυτή είχε άρ-
χίσει πολύ πεζά.
Οι δύο αδελφές διάβασαν
μία μέρα σ' ένα περιόδικό,
με μικρή κυκλοφορία και
πολλές λυρικές άνομιες
στα περιεχόμενά της, την
παρακάτω άγγελία:

«Νεαρός άξιωματικός του
Ναυτικού που περνά την περι-
σσότερη ζωή του στη θάλασσα
ζητάει γλυκιά παρηγορία στην
άλληλογραφία με μία άδελ-
φή σοβαρή, σεμνή, από καλή
οικογένεια, άφροντας στη Μοί-
ρα τη συνέχεια και το τέλος
της νυμφειάς αυτής κ.τ.λ.»

Οι δύο αδελφές γέλασαν
στην άρχη.

Του γράφουμε να γελά-
σουμε; πρότεινε κατόπιν η
Αύγη.

«Η Μαίρη δίστασε. Μα ό
διαταγή της κράτησε λίγη
ώρα μοναχή.

«Άς του γράψουμε, είπε.

έκλεινε πώς έκλεινε για
πάντα τον τάφο της πρώ-
της και τελευταίας αγάπης
της ζωής της.

Μετά ένα μήνα, η Αύγη,
γνώρισε ένα βράδυ τον ά-
γαπημένο της σ' ένα ζαχα-
ροπλαστείο που είχαν δώσει
ραντεβού και γύρισε σπίτι
καταρούμενη.

Μαίρη μου, τον λα-
τρεύω! Είναι ένας άγγελος!
Θα τον γνωρίσεις και θα με
δικαιολογήσεις.

Πόνεσε η καρδιά της ά-
τυχης της Μαίρης, σπασά-
χθηκε. Μα δεν φανέρωσε
και πάλι το σπαραγμό της.

«Επείδη το ρόλο της με
γενναϊότητα, με μία δύνα-
μη υπεράνθρωπη της την ή-
μέρα που ό Τάκης μπήκε,
με τη συγκατάθεσή του πα-
τέρα της, ως άρροδυνιαστι-
κός της Αύγης στο σπίτι,
ως την ημέρα πούγινε ό
νάμος της αδελφής της.

Ποτέ γυναίκα δεν υπόφε-
ρε τόσο, ποτέ καρδιά κο-
πέλλας δεν συντρίφθηκε
και δεν μάτωσε ως αυτό
το σημείο...

Μετά τό νόμο τους, ό
Τάκης, πήρε τη γυναίκα
τον στή μακρινή πατρίδα
του. Εκεί έλαβε μία μέρα
η Αύγη τό θλιβερό γράμμα
της Μαίρης:

«Αδελφούλα μου,
Σου γράφω από την Τη-
νο. Μην άπορήσεις. Βορέ-
θηκα τη ζωή και τις χαρές
της. Πόθησα τη μοναξιά. Κι'
ήρθα και κλειστικά εδώ
στο γυναικείο μοναστήρι.
Μην κλαίς, Αύγη. Θεική γα-
λήνη έχει απλωθεί στην
καρδιά μου. Είμαι πειστή ή
αδελφή Μελανία. Θα προ-
σεύχομαι πάντα στο Θεό
για την ευτυχία σας, αδελ-
φούλα μου. Σου στέλνω τό
τελευταίο ένθύμιο από έ-
κείνη που ήταν ως χθές ή
αδελφή σου Μαίρη...

Σε φιλώ γλυκά
Μελανία».

Μέσα στο φάκελλο ήταν
κλεισμένη μία τούφα άπ' τό
καστανά μαλλιά της Μαί-
ρης, που της τό είχαν κό-
ψει τό ίδιο πρωί. Το τελευ-
ταίο ένθύμιο.

Πλοΐα «άτομοκίνητα»
«Εχουν άρχισει στην Ά-
μερική συστημιακές έρευ-
νες και πειράματα για την
εφαρμογή της ατομικής έν-
εργείας στην κίνηση των
πολεμικών πλοίων. Προβλε-
πεται ότι ή ίδια έκκατάστα-
σις που θα κινή τό πλοίο,
θα παρέχει επίσης υλική για
την κατασκευή ατομικών
βομβών. Εχει υπολογισθεί
θεωρητικά ότι, με την έ-
νέργεια που περιέχουν τό
άτομα ενός ποτηριού νερού,
θα μπορούσαν ένο μεγάλο
πλοίο να διαπλεύσει τον
Ατλαντικό. Δεν έχει όμως
βρεθεί μέχρι της στιγμής ό
τρόπος της παραγωγής α-
τομικής ένεργείας από άλ-
λο χημικό στοιχείο, εκτός
του ουρανίου. Ένα κιλό
καθαρό ουράνιο παράγει
περί τίς 50.000 κιλοβατώρα
κρημοποιούμενου ένεργεί-
ας. Η εφαρμογή του στην
κίνηση των πλοίων θα τους
δώσει μεγάλη αυτόνομία
ζωής δεν θα χρειάζονται
τίς ν' ανεφοδιασθούν κάθε
τόσο με καύσιμο ύλη. Επί-
σης θα εξοικονομηθεί ό πο-
λύτιμος χώρος, που χραι-
νοποιείται συνήθως για την
εναποθήκευση του καύσου-
ρου ή του πετρελαίου. Ό
σο για τό κόστος, θάνα τό
ίδιο περίπου με την κίνηση
διά πετρελαίου.

Κάτι που ενδιαφέρει ΟΛΕΣ ΤΙΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Πώς θα ντύνεσθε γρήγορα

Τό κυριότερο ελάττωμα της γυναίκας
είναι ή άνομοσία της στο ντύσιμο. Άλλοί-
μονο αν ένας πόντος της έχει φύγει από
την κάλσα, αν τό κραγιόν του ρουχό δεν
βρίσκεται στη θέση του, αν μία ζώνη ή ένα
μαντήλι έχει παραπέσει. Η θύελλα ξε-
σπάει τότε... Γι' αυτό, οι δύο σύζυγοι
δεν κατορθώνουν ποτέ σχεδόν να βγούν μαζί
έξω, χωρίς να φιλονεικήσουν προτίτερα. Άλ-
λά κι' οι γυναίκες που δεν είναι παντρεμέ-
νες φθάνουν κι' αυτές πάντα μ' άρκετη κα-
θυστερήσι στο ραντεβού των...

Γιά όλ' αυτά φταίει άναμφισβήτητα ή
γυναίκα. Οι ψυχολόγοι λένε πώς δεν έχει
συναίσθησι της ώρας. Τό βέβαιο πάντως
είναι ότι δεν ξέρει πώς πρέπει να την χρη-
σιμοποιήσει και ότι «πνίγεται» όταν πρό-
κειται να ντυθεί, γιατί της λείπει ή τάξις
και κάποια πολύ μικρή προνοητικότητα.

Ακολουθήστε, λοιπόν, τίς παρακάτω πο-
λύ απλές συμβουλές που σας δίνει ή κυ-
ρία Πωλές Λυζιέ και που θα σας κάνουν
να μην άργήτε ποτέ στο ντύσιμο σας και
να φθάσετε στα ρεκόρ που σημειώνουμε πιο
κάτω:

1. Συνήθιστε να βάθετε όλα τά πράγματα
σας, από τό πιο άπλο άντικείμενο της του-
αλέτας σας ως τό πιο βαρύτερο φορέμα
σας σε μία ώριμένη θέση, που πρέπει να
είναι πάντοτε ή ίδια.

2. Δεν άρκεί να είναι κάθε πράγμα στη
θέσι του, αλλά πρέπει να είναι επίσης χρη-
σιμοποιήσιμο στη στιγμή. Μ' άλλα λόγια,
δεν πρέπει να είναι ό κάτοχος σας άκαθάρτος ή
τό φορέμα σας άσπιδρωτό. Δεν πρέπει επί-
σης να περιμένετε την τελευταία στιγμή
για να έλθτε ότι ή πουνιέρα σας δεν έ-
χει πούδρα ή ότι τό κραγιόν σας έχει έ-
ξαντληθεί.

3. Είναι πολύ κακή και άντισυνθητική ή
συνήθεια που έχουν πολλές γυναίκες να μην
γυμνάζονται παρά μόνο όταν πρόκειται να
βγούν έξω. Μία γυναίκα που σέβεται τον
εαυτό της πρέπει να είναι πάντα γυμνισμένη.
Τό καλύτερο είναι να γυμνάζεται μόλις ση-
κώνεται από τό κρεβάτι της. Έτσι, όταν
θα πρόκειται να βγίητε έξω, θα χρειασθεί
μόνο να διορθώσετε τα μαλλιά σας.

4. Μη νευριάζετε όταν πρόκειται να ντυ-
θίτε. Η νευρικότης ίσοδυναμεί με καθυστέ-
ρησι.

5. Η πρώτη σας δουλειά, όταν θα πρό-
κειται να ντυθείτε, είναι να συγκεντρώσετε
όλόνυρα σας όλα τά άντικείμενα που θα
σας χρειασθούν, χωρίς να παραλείψετε ού-
τε ένα.

Και τώρα άρχιστε τό ντύσιμο σας.
Σέ 30' μπορείτε να ντυθείτε, να κάμψτε
την τουαλέτα σας και να φτιάξετε τά νύ-
χια σας.

Να πώς θα χρησιμοποιήσετε αυτή τη
μια ώρα:

Προετοιμασία και συγκέντρωση
των φορεμάτων κτλ. που θα φο-
ρέσετε 2 λεπτά

Ξεμακιγιάρισμα 2
Βούρτσισμα δοντιών 1 λεπτό

Μανικιούρ 10 λεπτά

Στέγνωμα νυχιών, άνάπαυσις 5
Μακιγιάρισμα 5
Διόρθωσις μαλλιών 1 λεπτό

Ντύσιμο (φορέμα, παπούτσια, 3 λεπτά
μαντή, άρωμα) 1 λεπτό

Χέλιη 30 λεπτά

Σύνολον 20 λεπτά

Σέ 20' μπορείτε να ντυθείτε και να κά-
μψτε την τουαλέτα σας (χωρίς να φτιά-
ξετε τά νύχια σας):

Προετοιμασία και συγκέντρωσις
φορεμάτων κτλ.—Πλύσιμο χε-
ριών 2 λεπτά

Ξεμακιγιάρισμα 2
Βούρτσισμα δοντιών 1 λεπτό

Ανάπαυσις 5 λεπτά

Μανικιούρ 4 λεπτά

Χτένισμα 1 λεπτό

Ντύσιμο 4 λεπτά

Χτένισμα 1 λεπτό

Πρόχειρο μακιγιάζ (κρέμα, που-
δρα, ματσοτίνορα) 2 λεπτά

Χέλιη 1 λεπτό

Σύνολον 15 λεπτά

ΤΑ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΑ ΤΡΑΣΤ

Ωπλίσαν τη Γερμανία

Τά συντριπτικά συμπεράσματα
μιάς έρευνής

Ποιός άπλισε τη Γερμανία για να
αιματοκυλίσει τον κόσμο;

Η έπιτροπή της άμερικανικής Γε-
ρουσίας, που συνεστήθη έπειτα από
πρωτοβουλία του γερούσιαστού Πέπ-
τερ, υπέβαλε πριν από λίγο καιρό
την έκθεσή της, που αποτελεί ένα
δριμύτατο κατηγορητήριο εναντίον
των άμερικανικών «τράστ» και πολ-
λών έξεχουσών προσωπικοτήτων των
Ηνωμένων Πολιτειών, στρατηγών,
ναυάρχων, ύπουργών κλπ. Άποκα-
λύπεται πραγματικά άπ' αυτή την
έκθεση ότι οι Άμερικανοί μεγαλοβιο-
μηχανοί όχι μόνον επανέωπλίσαν
τη Γερμανία, αλλά ότι επίσης καθυ-
στέρσαν σκόπιμα τον έξοπλισμό
της πατρίδος των, πράγμα που έ-
ξηγει γιατί η Άμερική βρέθηκε έντε-
λώς σχεδόν άπαρασκευή στις άρχες
του πολέμου.

Ένα άλλο κεφάλαιο αυτής της
έκθέσεως ρίχνει έξ άλλου την εϋθύ-
νη για τον πόλεμο μεταξύ της Κο-
λομβίας και του Περού και μεταξύ
της Βολιβίας και της Παραγουάης
στους Άμερικανούς μεγαλοβιομηχα-
νους και πάλι.

Η έκθεσις άναφέρει επίσης τίς
σημαντικές προμήθειες που πήραν δι-
αφόρα σημαίνοντα πρόσωπα για να
ένισχύσουν τά άμερικανικά κάρτελ
στην προσπάθειά τους, Άνάμεσα σ'
αυτά τά πρόσωπα είναι ό ναύσα-
ρχος Χόες και ό συνταγματάρχης
Στράνγκ, που κατηγορούνται ότι
εργάστηκαν εναντίον των συμφερόν-
των της πατρίδος των.

Μία από τίς μεθόδους ένισχύσεως
των πολεμικών παρασκευών της Γε-
ρμανίας ήταν ή ίδρυσις εταιριών σε
διάφορα μικρά κράτη, όπως στην
Όλλανδία, στη Σουηδία, στην Έλ-
βετία, που μεταπωλούσαν κατόπιν
στους Γερμανούς τά πολεμοφόδια
που αγοράζαν από τους Άμερικα-
νούς. Μόνον στην Όλλανδία υπήρ-
χαν έξη παρόμοιες εταιρίες, που έ-
παιξαν τό ρόλο μεσάζοντος μεταξύ
του «κάρτελ» της άμερικανικής πο-
λεμικής βιομηχανίας και του Έπι-
τελείου του γερμανικού στρατού.

Με τον τρόπο αυτό, ή μεγάλη ά-
εροπορική γερμανική εταιρία «Γιούν-
κερ» κατώρθωσε να προμηθεύεται
τους έλικας και τους κινητήρας, που
ήσαν άπαραίτητοι στα γερμανικά
αεροπλάνα, από την Άμερική, με-

Τό πάθημα δύο άστυνομικών

Μία έξυπνη φάρσα

Ένθ δύο πόλισμαν του Σικάγου
βρισκόντουσαν στον άστυνομικό
σταθμό του Μπένφορντ Πάρκ, εί-
δοθηθήκαν τηλεφωνικά ότι ένας
κλειόμενος άστυνομικός «Έτσαν ά-
μέσως επί τόπου και βρήκαν ένα ά-
στυνομικό, μ' έναν άγνωστο στο βό-
λεόν, ό οποίος τους δήλωσε ότι δεν
ήξερε τίποτε για τό τηλεφώνημα και
τους άπάντησε κατόπιν μήπως τυχόν
είχαν στο δικό τους άστυνομικό ένα
«γυρύλλο», για ν' αλλάξει ένα τρυπ-
μένο λάστιχο του. Οι πόλισμαν τον
βρήκαν πρόθυμο. Καθώς γύριζαν
κατόπιν στο σταθμό, έτυχε να διη-
γώνθον όλη την ιστορία στον υπά-
λληλο της κοντινότερης άντίλας Βεν-
λίνς. Κι' εκείνος τους πληροφόρησε
ότι τους είχε κάμει τό τηλεφώνημα
άπ' τό δικό του τηλεφώνον ό άνθρο-
πος που είχαν βοηθήσει! Καταλα-
βαίνετε τώρα τί θα πάθι αυτός ό
φάρσα; Αν τύχη να ξαναπαίξω στα
χέρια των άστυνομικών!...

Σέ 15' μπορείτε να ντυθείτε
και να κάμψτε ένα πρόχειρο μακιγιά-
ζ (χωρίς να φτιάξετε τά νύχια σας):

Προετοιμασία και συγκέντρωσις
φορεμάτων κτλ.—Πλύσιμο χε-
ριών 2 λεπτά

Ξεμακιγιάρισμα 2
Βούρτσισμα δοντιών 1 λεπτό

Ανάπαυσις 5 λεπτά

Μανικιούρ 4 λεπτά

Χτένισμα 1 λεπτό

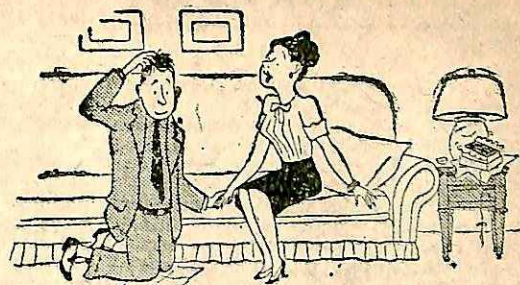
Ντύσιμο 4 λεπτά

Χτένισμα 1 λεπτό

Πρόχειρο μακιγιάζ (κρέμα, που-
δρα, ματσοτίνορα) 2 λεπτά

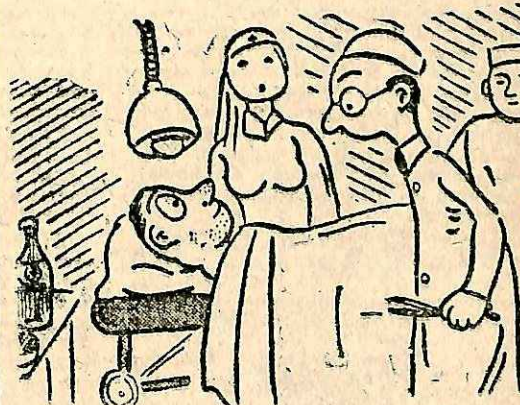
Χέλιη 1 λεπτό

Σύνολον 15 λεπτά

PEKOP AOFHIMAAS

—Έλα, Γιαννάκη, θυμήσου λοιπόν τί ήθελες
να μου πής!...

—Με συγχωρέτε, αλλά πρέπει να προλαφρώσετε
την ένχείρησι. Ξέρετε... Είναι από εκείνες που δεν
πετυχαίνουν πάντα!

—Τραυματίσες τρεις άστυφύλακες και έσπα-
σες τά μούτρα δύο άλλων!

—Κύρ άστυνόμνε, βρέθηκα σε μία στιγμή... ά-
δυναμίας!...

ΖΗΛΕΙΑ

—Άγιστάς, για έλα από δω!

ΤΖΟΝ ΧΑΡΡΙΣ

ΔΗΛΩΣΙΣ

«Ο «Θησαυρός» λόγω της με-
γάλης κυκλοφορίας του θα έκτο-
πύται στο έξες εις περιστροφί-
κόν πιεστήριο. Κατόπιν τούτου
θα είναι εις θέσιν να παρουσιά-
ζονται ένθωμος σελίδες και
να έπιμεληθεί περισσότερο την
καλλιτεχνικήν του εμφάνισιν.

Οί δύο αντίπαλοι ΤΗΣ ΔΙΑΣΚΕΨΕΩΣ

Μπέρνς και Μολότωφ

Μπορούμε να πούμε, ότι η Διάσκεψη της Ειρήνης δεν είχε κατά βάση, παρά μια απόφασιςτική μονομαχία δυο αντιπάλων: του Μπέρνς και του Μολότωφ. Κι' οι δυο υπερασπίζονται τις θέσεις τους σπιθαμή προς σπιθαμή, αποφασισμένοι να μην υποχωρήσουν. Ός ποιά σημείο όμως θα φτάσει η αδιλλαξία τους, έδ' όσον μάλιστα αυτή τη φορά δεν πρόκειται να χωρίσουν πριν καταλήξουν σε απόφασιςτικό συμπέρασμα:

Είναι δυο τύποι έντελώς διαφορετικοί μεταξύ τους: Ο Μπέρνς άδύνατος και μικροκαμωμένος, αποφασιστικός, άθρως της πρωτοβουλίας, ο Μολότωφ εύστροφος, νεώτερος κατά 10 χρόνια, στρογγυλοπρόσωπος και γελαστός — τούλάχιτον όταν οι δουλείες του πηγαινοίαν καλά... — μεθοδικός κι' εύνοειδης στην έδρασις του, αλλά χωρίς φαντασία κι' άνίκανος ν' αναλάβει εύθιμες, άπλως έκτελεστικές διαταγών.

Ο Μπέρνς κατάγεται από Ιρλανδική οικογένεια της Αμερικής. Γεννήθηκε στο Τσάρλεστον. Η μητέρα του ήταν μουδίστρια. Καί τα πρώτα παιγνίδια του μικρού Τζίμμι ήταν άλλες από κουρέλια και καραγκιόδες ντυμένοι με πολύχρωμες μεταξώτες λουρίδες.

Όταν πήγαινε στο σχολείο, βιαζόταν το βράδυ να γυμνάζει στο σπίτι του, γιατί η υπέρτα του του άνεθετε να παραδώσει στις πελάτισσές της τα φορέματα που τους είχε ράψει. Καθώς κατέβαινε τη σκάλα, του φώναζε:

— Μην ξεχάσεις πρό πάντων, όταν θα σ' άνοιξουν, να πής «Καλημέρα, κυρία και να βγάλης τ' ό κατέλλο σου»...

Ο Τζίμμι ήταν τότε 7 έτών, κι' όμως έβαινε ήδη τα πρώτα μαθήματα διπλωματίας...

Στά 15 χρόνια του, είχε γίνει ένας κομψός νέος, που ένδιαφερόταν ίδιως για την τουαλέττα του. Έργαζόταν σ' ένα δικηγορικό γραφείο, όπου έφτανε κάθε πρωί πρώτος, από τις 8, για να σκουπίσει τα δωμάτια! Το βράδυ παρακολουθούσε μαθήματα στενογραφίας. Έτσι υπέροσε να γίνει άργότερα γοαυματέας δικαστηρίου.

Κατόπιν έπηρε διπλωμα νομικής κι' άρχισε να δικηγορεί. Συγχρόνως όμως, του άρεσε ιδιαίτερος η δημοσιογραφία. Έκανε μερικές έρευνες για μια τοπική έφημερίδα. Από συντάκτης της, έγινε γρήγορα διευθυντής της. Είχε όμως πολύ μεγαλύτερες φιλοδοξίες.

Σε ηλικία 28 έτών, παντρεύτηκε την Μώντ Μπού. Θυμόταν τότε τις κομψές κυρίες, που τους πήγαινε άλλοτε τα φορέματά, κι' έλεγε στη γυναίκα του:

— Θέλω να τους μιιάσεις, Μώντ!

Δέν θ' άργούσε δέ να πραγματοποιήσει αυτό το όνειρό του, γιατί είχε έπιδοθη στη πολιτική. Η σύζυγος του τον άκολουθούσε στις προεκλογικές περιόδους του. Το 1911, η Νότιος Καρολίνα τον έστειλε άντιπρόσωπο της στο Κογκρέσο. Από κει πέρασε στη Γερουσία, και κατόπιν στο Άνώτατο Δικαστήριο. Το 1942, ο Ρούζβελτ του άνέθεσε την οικονομική έπιστολάτεια. Κι' ο Γρούμαν τον έκανε Υπουργό των Έξωτερικών.

Ο αντίπαλός του Μιχαήλοβιτς Σκριάντ του Καζάν, γιός πλούσιου έμπορου του αιώνας μας. Μία φορά τη βδομάδα όταν τελείωνε το μάθημά του, πήγαινε ν' ατς υπολοβεδικής όργανώσεως, έργατες ως έπί το πλείστον. Ένα χειμωναίικ σχολείο του. Κι' οι συμμαθητές του έυαν ότι είχε συλληφθ' άπ' την τσαρική αστυνομία κι' είχε έκτοπισθ' στη Βολόνινα.

Όταν γύρισε άπ' εκεί, συνδέθηκε φιλικά μ' έναν Κουκάσιο, 15 χρόνια μεγαλύτερό του, που τον είχαν διώξει κι' αυτόν άπ' την Ιερατική σχολή όπου σπούδαζε, γιατί είχε ίδρύσει και διηύθυνε μία έπαναστατι-

κή ομάδα. Μαζί μ' αυτόν τον Ίωσήφ Βησσαρίον Ντουγκασβίλι, ο Σκριάντιν έξεδωσε την έφημερίδα «Πράβδα». Είνε γνωστή η σταδιοδρομία της έφημερίδος αυτής... αλλά και του Ντουγκασβίλι, που έχει γίνει σήμερα ο κύριος των τυχών της Ρωσίας, με το όνομα Ίωσήφ Στάλιν.

Όστόσο, παράλληλα προς τις κοινωνικές θεωρίες του, ο Σκριάντιν δέν έχουσε και τον έρωτα. Η έκλεκτή του ήταν οικότοφος σ' ένα παρθεναγωγείο. Δέν έβγαίνε έξω, παρά μία φορά τη βδομάδα, και τότε δέ στη γραμμή, με τις άσπρες σακάλες της... Ένα βράδυ λοιπόν, ο θεομύδομος έρωτευμένος πήδησε τον μαντρότοχο του παρθεναγωγείου. Δυστυχώς, τον έπιασε έπ' αυτόφωρόν η διευθύντρια, έγινε σκάνδαλο και τον έδιωξαν άπ' το πανεπιστήμιο, όπου όμως τον ξαναδέχθηκαν σε μερικούς μήνες.

Το 1915, ήταν 25 έτών. Η μυστική πολιτική δράσις του έγινε αίτια να τον στείλουν στα όρυγεία σιδηρόου της Ιρκούτσκις. Έκεί, κατέστρωσε ένα σχέδιο δραπέτευσως, μαζί με μερικούς άλλους καταδίκους.

Πράγματι, κατάφεραν ν' αποδράσουν, άφου σκότωσαν δυο δεσμοφύλακες, και να καταφύγουν στο έξωτερικό. Ο Μολότωφ πήγε τότε στο Λονδίνο. Σε λίγο καιρό όμως ξαναγύρισε στην Πετρούπολι κι' έλαβε ένεργό μέρος στην έπαναστασι.

Ο Λένιν τον έκαμε Έπίτροπο του Λαού. Το 1930, έγινε ύπουργός του Στάλιν. Έχει το προσόν να μιλάει άρτια και να διαθέτει πάντα ένα πλήθος έπιχειρημάτων για τις απόψεις του.

Ζη άπλά σ' ένα σπιτάκι 5 δωματίων, κοντά στο Κρεμλίνο, μαζί με τη γυναίκα του και τις δυο κόρες του — που η μία είναι βεστή, Όταν βρισκεται στη Μόσχα, πηγαινει κάθε πρωί, στις 9, με τα πόδια: στο Υπουργείο Έξωτερικών, καθώς και στο Κρεμλίνο, για να συζήτηση έπί μερικά λεπτά με το Στάλιν.

Η γυναίκα του Παυλίνα Κάρπ, είναι μία άρτια και πλούσια Έβραία άπ' την Οδησσό, κομψή, κοσμική, έξυπνη. Έχει βρει πεδίο δράσεως στη διοργάνωση της βιομηχανίας καλλυντικών της Σοβιετικής Ρωσίας. Έχει λαοσάρει μεθυστικά άρώματα με έλκυστικές όνομασίες. Δέχεται στα σαλόνια της τις μεγαλύτερες προσωπικότητες. Στο σπίτι της έγιναν οι ρωσσογεματικές διπλωματικές διαπραγματεύσεις, που κατέληξαν στην πρόσκαιρη συμμαχία Στάλιν — Χίτλερ.

Ο άδελφός της, κ. Μολότωφ ζή στις Ήνωμ. Πολιτείες. Είνε ο έκατομμυριούχος Σάμ Κάρπ. Έχει πλουτίσει με το έμποριο όπλων και μ' άλλες έπιχειρήσεις. Δηλώνει δέ πάντα ότι δέν έχει αυτός καμιά σχέση με τον κομμουνισμό, έπειδή έτυχε να παντρευτεί η άδελφή του το Μολότωφ.

Πώς βλασκώθηκε ο Λένιν

Ήταν μυστήριο ως τώρα πώς είχε βλασκωθ' ο νεκρός του Λένιν. Τελευταίως, λοιπόν, άπεκάλυψε το μυστικό ο περίφημος Αυστριακός παθολόγος Χέρβικ Χαμπερλ, που είχε σπουδάσει στη Μόσχα κι' ήταν στενός φίλος των Βολασαυτών.

Όταν πέθανε ο Λένιν, το 1924, έγινε έκρωσις, για να διαφενθούν οι όψεις, ότι ο θάνατός του ώφέλιετο σε συφιλίδα ή σε ηληληρίασι. Αλλά, με τη νεκροψία, κόπησαν τα άγγεία που μεταφέρουν συνήως σ' όλο το σώμα τα ύγρα της ταιριχέσεως. Έπρεπε λοιπόν να έπινοηθ' και να έσκαμθ' η μία καινούργια τεχνική, για τη διατήρηση του νεκρού. Το έργο αυτό άνετέθη στον καθηγητή Βορούτιωφ, που χρησιμοποίησε ήδη κάτι λεπτότατες βελόνες ένέρινου, για να δείχνει στους φοιτητές του τη λειτουργία των αίμοφόρων άγγείων. Με τις βελόνες λοιπόν αυτές, ο Βορούτιωφ είσήγαγε μία διάλυσι Βολασματικών υοσιών σ' όλο το σώμα του Λένιν, τρυπώντας κοντά κοντά το δέρμα του, όπως γίνεται για το λτιγματισμό. Η λεπτή αυτή και κουραστική εργασία διήρκεσε ένα όλόκληρο μήνα. Κατόπιν, ένας βοηθός του καθηγητού έπισκεπτόταν κάθε μήνα τη μούμια του Λένιν, έπί πολλά χρόνια, για να εξακριβώσει σε ποιά κατάσταση βρισκόταν κι' άν τυχόν χρειαζόταν καινούργιες ένέσεις.

Δραματικό δήρυμα

Αμέσως μόλις έδοποιήθηκε τηλεγραφικά ότι ο γιός του ήταν σοβαρά άρρωστος, ο Στανίσλας Τανόσκυ γύρισε άεροπορικώς στην Πράγα κι' έτρεξε

στο σπίτι του. Φώναζε τη γυναίκα του Λόρα, με άγωνία. Δέν βρήκε όμως στο σπίτι, παρά μόνο τη γριά υπηρέτρια. Όλοι οι άλλοι είχαν πάει στο νοσοκομείο.

— Στο νοσοκομείο; Τόσο σοβαρό είναι λοιπόν η κατάσταση; ρώτησε μ' άγωνία.

Η υπηρέτρια κούνησε θλιμμένα το κεφάλι της κι' έξηγησε ότι ο μικρός Βίλχελμ είχε μεταφερθ' στο νοσοκομείο για να έγχειρισθ' έπείγοντως.

Σε δέκα λεπτά, ο Στανίσλας βρισκόταν εκεί. Ο πόνος του σφίγγει την καρδιά. Ο Βίλχελμ του κινδύνευε!...

Έξαφνα έβγαλε μία φωνή πνιγμένη και πέρασε το χέρι του πάνω άπ' το μέτωπό του.

— Ο πρώτος γιατρός του νοσοκομείου είναι ο Άνδρέας Ρένες!... τραύλισε. Θεέ μου! Έλπίζω να μην τον έγχειρίσει αυτός!...

Ζήτησε πληροφορίες κι' έμαθε ότι το παιδί του βρισκόταν στο θάλαμο 22. Όταν όμως μπήκε σ' αυτό το θάλαμο, τον βρήκε άδειό. Του έξηγησαν ότι ο Βίλχελμ είχε μεταφερθ' πρό όλγων λεπτών στο χειρουργείο. Έτρεξε άμέσως προς τ' εκεί.

— Ξέρετε ποιος έγχειρίζει σήμερα; ρώτησε μία περαστική νοσοκόμο.

— Ο γιατρός Ρένες.

Ο Στανίσλας ένιωσε να παγώνει το αίμα του... Όλα πληρώνονται στη ζωή! Ο χειρουργός Άνδρέας Ρένες ήταν έχθρος του. Πρό 20 έτών, ο Στανίσλας του είχε πάρει την άρραβωνιαστική του, την είχε παντρευτεί κρυφά. Ο Άνδρέας τον είχε καλέσει σε μονομαχία κι' αυτός τον είχε σπείσει στο πόσσωπο. Ήταν ένα σκάνδαλο, τον καιρό εκείνο...

Και τώρα ο Άνδρέας κρατούσε στα χέρια του τη ζωή του παιδιού του!... Όχι, όχι, έπρεπε να τον έμποδίση! Στον προθάλαμο του χειρουργείου, βρήκε τη γυναίκα του και την κόρη του. Ήταν κι' οι δυο χλωμές, με τα μάτια κόκκινα άπ' το κλάμμα. Η πόρτα της αίθουσας των έγχειρήσεων ήταν η πρώτη δεξιά.

— Ποιος έγχειρίζει. Λόρα; ρώτησε μ' άγωνία ο Στανίσλας.

— Ο Άνδρέας Ρένες.

— Όχι, όχι!... Αυτός με μισεί! Θα σκοτώσει το παιδί μου!...

Ο Στανίσλας είχε χάσει τα χέρια του

στά μαλλιά του και κύτταζε γύρω σαν χαμένος.

— Τόν είδες, Λόρα; μουρμούρισε. Σ' άναγνώρισε;... Τι σου είπε;

— Τίποτε. Μου χαμογέλασε μόνο...

Ο Στανίσλας έμεινε βυθισμένος σε όδυνηρές σκέψεις. Έπειτα έέσπασε πάλι ο πόνος κι' ο τρόμος του.

— Θα τον σκοτώση! φώναξε! Και δέν θα μπορώ κανείς να τον κατηγορήση!...

Όμως προς την πόρτα, έξω φρενών, την άνοιξε και μπήκε σαν άνεμοστρόβιλος.

— Στάσου, Άνδρέα! φώναξε. Δέν θέλω!...

Όλα εκεί μέσα ήταν κάτασπρα: γιατροί, νοσοκόμοι, τοίχοι, τραπέζια, λάμπες... Ο Βίλχελμ ήταν έαπλωμένος στο χειρουργικό τραπέζι, άκίνητος, σκεπασμένος μ' ένα σεντόνι. Ο Άνδρέας έσκυβε από πάνω του.

— Δέν θέλω!... Δέν θέλω!... τραύλισε ο πατέρας.

— Βγάλτε έξω αυτόν τον άνηρωπο! πρόφερε ο χειρουργός, χωρίς ν' άνασκηπή το κεφάλι του.

Οι βοηθοί του κι' οι νοσοκόμοι άρπαξαν το Στανίσλα, τον έσπρωξαν έξω, στο διάδρομο, κι' έκλεισαν πίσω του την πόρτα, ενώ εκείνος ούρλιαζε!

— Πρόσεξε, Άνδρέα! Άν μου τον σκοτώσει, θα σκοτώσω κι' εγώ εσένα!...

Η έγχειρίσις πέτυχε. Τη νύχτα όμως ο Βίλχελμ έπαθε μία δυνατή αίμορραγία, που τον έφερε σε άπελπιστική κατάσταση. Οι δικοί του είδοποιήσαν τηλεφωνικά κι' έταρξαν στο νοσοκομείο. Ο Στανίσλας έφτασε πρώτος, σαν τρελλός, χωρίς να περιμένη τη γυναίκα του. Έσπρωξε μακριά τους νοσοκόμους που ζητούσαν να τον καταπαύουν, κι' άνέβηκε τρέχοντας τη σκάλα. Τα μάτια του γυάλιζαν από μία λάμψη παραφροσύνης.

— Ο Άνδρέας τον σκότωσε! μονολογούσε. Δέν είν' αλήθεια πώς πήγε καλά η έγχειρίσις... Βίλχελμ, άγχορι μου! Σε σκότωσε ο κακούργος για να έκδικήθ' τον πατέρα σου!...

Μία νοσοκόμος τον σταμάτησε έμπρός στην πόρτα του θαλάμου 22.

— Μα θέλω να ιδώ το παιδί μου! Πέστε μου τι κάνει!... φώναξε.

Η νοσοκόμος του έκαμε νόημα να μιλή σιγώτερα.

— Είναι σοβαρά; τη ρώτησε με λαχτάρα. Έκείνη κούνησε κατασφαιτικά το κεφάλι της.

— Πεθαίνει; Βόγγησε ο Στανίσλας, φέροντας τα χέρια του στην καρδιά του.

Η νοσοκόμος δέν άπάντησε. Τόν έπιασε μόνο άπ' το μπράτσο και του συνέστησε:

— Μη κάνετε θόρυβο... Ησυχάστε!

Την κάλεσαν κατόπιν μέσα στο δωμάτιο. Σε λίγες στιγμές, ξαναβγήκε κι' έφυγε τρέχοντας. Η ταραχή της αυτή μίλούσε εύγλωττα για το Στανίσλα: Το παιδί του είχε πεθάνει!...

Καθώς πλησίαζε τρεκλίζοντας στην πόρτα, την είδε ν' άνοιξη έξαφνα. Και παρουσιάσθηκε στο κατώφλι ο Άνδρέας Ρένες.

— Άνδρέα!... τραύλισε πνιγμένα ο Στανίσλας.

Ο γιατρός είχε μερικά ίχνη αίματος πάνω στην άσπρη μπλούζα του. Ξανάκλεισε την πόρτα κι' άκούμπησε πάνω της βαριά. Ήταν χλωμός, σαν πεθαμένος... Ο Στέφανος κατάλαβε. Ο έχθρος του φοβόταν... φοβόταν την έκδικήσι του, γιατί είχε δολο-

φονήσει το παιδί του!... Δέν μπορούσε να σταθ' στα πόδια του άπ' τον τρούμο, τα γόνατά του λύνιζαν!...

— Δολοφόνη! μουρμούρισε ο Στανίσλας.

Δέν κατάλαβε πιά τίποτε άλλο. Ένοιωσε μόνον ότι το χέρι του πήγαινε μόνο του στην πίσω τσέπη του. Τράβηξε το πιστόλι του... Έπειτα άκούσθηκε ένας πυροβολισμός κι' ο χειρουργός σωριάσθηκε κάτω, έμπρός στα πόδια του Στανίσλα!

— Έκδικήθηκα, Βίλχελμ!... μουρμούρισε εκείνος.

Διασκέλιζε κατόπιν το άψυχο σώμα του Άνδρέα και μπήκε στο δωμάτιο... Ο Βίλχελμ, άνασκαμένος λίγο στο κρεβάτι του, τον κύτταζε με μάτια γουρλωμένα...

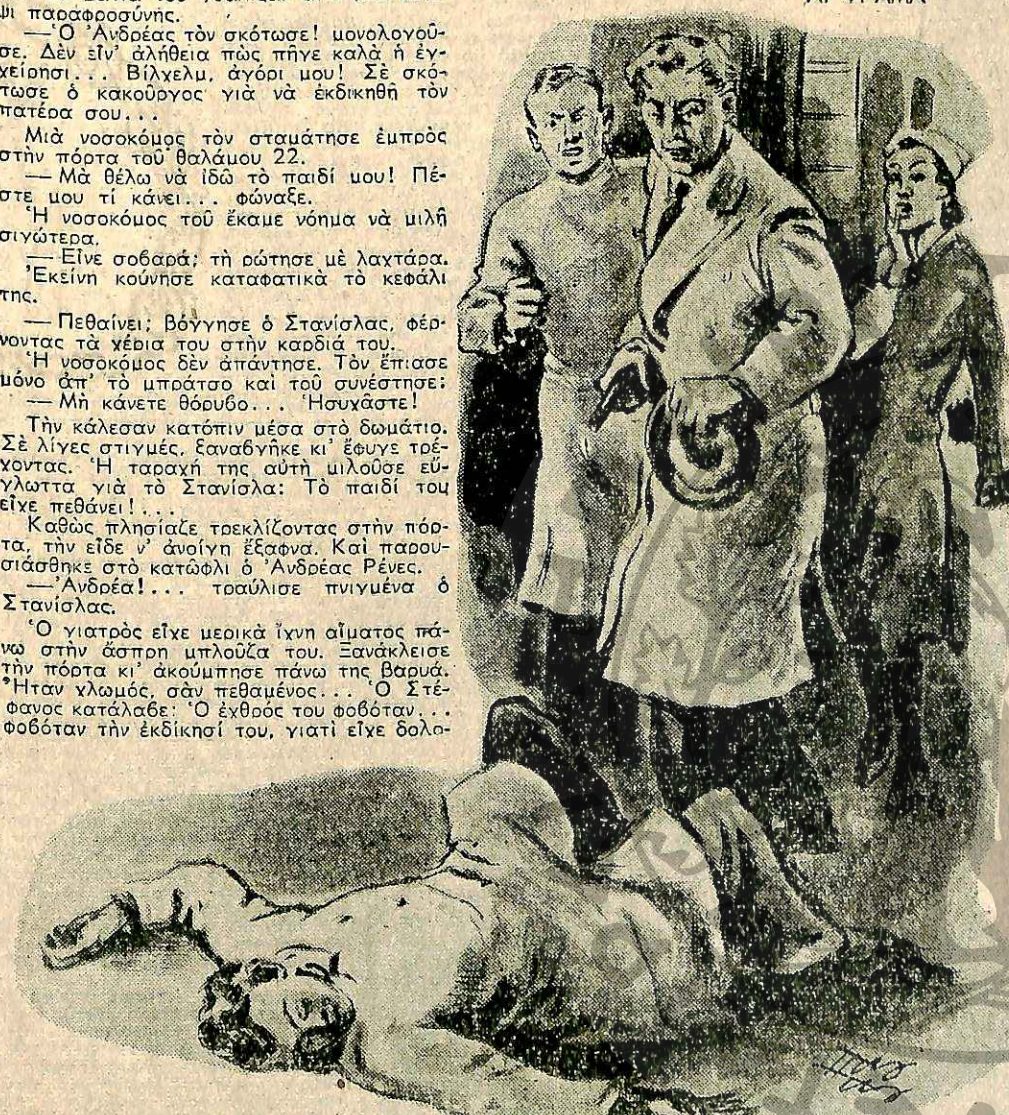
— Ήταν ζωντανός!

— Τι συνέβη, μπαμπά;... τραύλισε.

Κι' έπιασε προς τα πίσω λιπόθυμος. Κοντά του βρισκόταν μία συσκευή μεταγίνσεως αίματος. Ο Άνδρέας δέν μπόρεσε να ιδη τίποτε άλλο, γιατί οι βοηθοί, οι νοσοκόμοι, όλοι είχαν ριχτεί πάνω του, τον κρατούσαν σφιχτά, τον έσπρωχναν έξω, τον γτυπούσαν... Μέσα όμως στη γενική αυτή άναστάτωση, πρόλαβε ν' άκούση κάποιον πούλυε:

— Είνε ο πατέρας του παιδιού!... Σκότωσε το δόκτορα Ρένες... Θα τρελλάθηκε, φαίνεται!... Ο δόκτωρ είχε δώσει το αίμα του για να σώση το παιδί... πέντε ούγγιες αίμα... κι' είχε έξαντληθ', ο καύμενος... Είχε βγ' άπ' το δωμάτιο κατάχλωμος, έξασθενημένος, μη μπορώντας να σταθ' στα πόδια του... Μα γιατί τον σκότωσε αυτός ο άνηρωπος;... Πρέπει νάχουν σαλώσει τα λογικά του!

Ο Στανίσλας λιποθύμησε — όχι όμως προτού καταλάβει με άνειπωτη φόκη ότι είχε σκοτώσει το σωτήρα του παιδιού του! Α. ΦΡΑΜΑ

Συζυγικά δράματα ΣΤΟΥΣ ΕΣΚΙΜΩΟΥΣ

Η δίκη της «μειραίας»
Μικλεγιούτ

Η δραματική αυτή ιστορία είχε για περιβάλλον τις τις παγωμένες άρκτικές έρημιές. Κι' άπέδειξε, για μία άκόμη φορά, ότι δέν είνε άνίκανες οι καρδιές των Έσκιμών να συγκλονισθούν από τα διαίτερα πάθη...

Ησώιδα της ήταν η Μικλεγιούτ, μία νέα Έσκιμωά 22 έτών. Η γυναίκα αυτή ζούσε εύτυχισμένη, ως την ημέρα που ο άντρας της, ο κυνηγός φοκών Έκάλλα, άπεφάσισε να την ανταλλάξη... με τη σύζυγο ενός συντρόφου του. Δέν είνε άσυνήθιστες τέτοιες ανταλλαγές μεταξύ των Έσκιμών.

Αυτό συνέβη το 1942, στο Τόμ-Μπού, πολύ βορειότερα άπ' το τελευταίο όριο όπου υπάρχουν άκόμη δέντρα, στη χειρόνησο δηλαδή του Μπούτια, στην όποία οι έπιστήμονες τοποθετούν το μανητικό πόλο.

Για μεγαλύτερη άτυχία της Μικλεγιούτ, ο καινούργιος σύζυγός της, ο Κουλιγιούτ, ήταν κακότροπος, βάναυσος κι' έπί πλέον κακός κυνηγός. Πώς να την άδικήση λοιπόν κανείς, αν άποφάσιζε έπιτέλους να την έγκαταλείψη; Έκείνος όμως την άναζητήσε, τη βρήκε και την πήρε πίσω δια της βίας. Η ζωή της έγινε από τότε άκόμη πιο άφόρητη. Καί, μία νύχτα του Ιουνίου του 1942, έέσπασε η τσαγωδιά.

Δυο Έσκιμώοι πήγαν την ημέρα αυτή να ποστεινουν στον Κουλιγιούτ να τους συντροφέησιν στο κυνήγι. Έκείνος άνήνηκε, προτιμώντας να κοιμηθ'.

Τόν μάλωσε άραγε τότε η έργατική Μικλεγιούτ για την τήρη τευτελιά του; Η του παραπονεμένη για τις άπιστίες του; Κανείς δέν ξέρει... Όπωσδήποτε, προς το βράδυ, έπιασε ένας πυροβολισμός. Κι' οι γείτονες πούτρεξαν άμέσως, βρήκαν τον Κουλιγιούτ σκοτωμένο και τη γυναίκα του να κλαίει.

Οι είδησεις άργούν να διαδοθούν σ' αυτά τα μέρη. Όστόσο, έπειτα από καιρό, έγινε γνωστός ο θόνος κι' ο άστυνομικός Ντελίκ έβησσε στον τόπο του δράματος διατρέχοντας 1.200 χιλιόμετρα με το έλκυθρο! Στο έργο του τον βοήθησε η ίδια η Μικλεγιούτ και τα δυο της παιδιά. Η κατηγορούμενη μ' έχοντας πιά σύζυγο για να τη συντηρή, ζούσε άπ' τη φιλανθρωπία των συμπατριωτών της — γιατί οι Έσκιμώοι δέν άφήνουν ποτέ κανένα άδόθητον.

Τέλος, στις 3, Σεπτεμβρίου 1945, έγινε η δίκη έπί τόπου. Διαλέχθηκε με κλήρο έξη ένορκοι άπ' τους έπιβάτες του πλοίου «Νασκοπι», της ύππεσσίας άνεφοδίσμου των άρκτικών περιούτων.

— Σκότωσε τον Κουλιγιούτ, γιατί με είχε φοβερίσει αυτός πούτος πώς θα με σκότωνε, ώμολόγησε κλαίγοντας η Μικλεγιούτ.

Η δίκη διήρκεσε 4 ώρες. Τέλος, η κατηγορούμενη κρινήθηκε ένοχος άνθρωποκτονίας μ' έλαφροντικά. Οι ένορκοι έπικαλέσθηκαν με την άπόφασί τους την έπιτεκία του δικαστηρίου. Κι' έτσι η Μικλεγιούτ καταδικάσθηκε σε ένος έτους φυλάκιση.

Δέν υπάρχουν όμως φυλακές στις παγωμένες έκτάσεις του Βορρά, ούτε και είνε πρακτικός δυνατή η μεταφορά των καταδίκων προς το Νότο. Γι' αυτό λοιπόν, η Μικλεγιούτ και τα δυο της παιδιά έμειναν ως τις 4 του άετειού Σεπτεμβρίου στην καλύβα ένος Έσκιμώου, που όνομάσθηκε άπ' το δικαστήριο «δεσμοφύλακας» γι' αυτή την περίπτωση! Η νέα γυναίκα πέρασε τις ημέρες της ράβοντας, διορθώνοντας ποδιές, κάνοντας διάφορες μικροδουλείες... Καί, τώρα που η «φυλάκιση» της έληξε κι' άνέκτησε την έλευθερία της, πρόκειται ίσως να ξαναπαντρευθ' ή, γιατί, όπως βεβαιώνουν όσοι την είδαν, έχει μία πικάντικη ώμορφιά...

ΠΑΡΙΣΙ, Μόντε - Κάρλο Κάννες Ντωβίλ, Μπροντγουάιν...
Όλα αυτά ανήκουν πια στο παρελθόν. Το διεθνές κέντρο των γλεντιζέδων είναι τώρα η Χαβάνα, η πρωτεύουσα της Κούβας, το «μαργαριτάρι των Αντιλλών», όπως την αποκάλεσαν οι Αμερικανοί δημοσιογράφοι.

Εδώ το γλέντι διαρκεί από το ένα πρωί ως το άλλο. Άρκει να έχετε λίγο κουράγιο και αρκετά χρήματα, για νάχετε την ψευδοίσιο που μεταφερθήκατε στον παράδεισο.

Από τις έφτα το βράδυ, το κέντρο της Χαβάνας μοιάζει σαν ένα πελώριο πυροτέχνημα, όπου η ποικιλία των χρωματισμών συναγωνίζεται την πρωτοτυπία των σχεδίων και των συνδυασμών, φανταστικές. Τετρακόσια νυχτερινά κέντρα, «νάιτ κλάμπ», αυλάκωνουν τον αστροφώτιστο ουρανό με τους προβολείς των. Η ονομασία του καθενός ακτινοβολεί αρκετά μέτρα πάνω από το κεφάλι σας, σαν να κρέμεται στο κενόν. Σ' ένα γύρισμα του προβολέα, το φως με την ονομασία του κέντρου έρχεται μπροστά στα πόδια σας, πάνω στον ασφαλτοστρωμένο δρόμο κι έχετε τότε την εντύπωση πως περπατάτε πάνω σε μία φωτεινή και πολύχρωμη θάλασσα.

Τα μάτια θαμπώνουν μέσα στο όργιο του φωτός και το μυαλό σαστιζει μέσα στο πανδαμόνιο των ηχών, της μουσικής, των τραγουδιών, που σας πολιορκούν από παντού.

Η μόδα απαιτεί για τις γυναίκες που έρχονται εδώ να φορούν φτερά στρουθοκαμηλού στο κεφάλι. Το θέσφα - όπως καταλαβαίνεται - είναι ωραιότατο και κάνει εκείνες που φορούν αυτά τα φτερά να μοιάζουν σαν εξωτικά πουλιά.

Τα νυχτερινά αυτά κέντρα είναι το βασίλειο των παιδι χαρτί, μένων «ταξί - γκερλς». Η γλυκεία συντροφιά που σας κρατούν, λιώνεται με το λεπτό. Και κάθε χορός τους κάνει το ταξίμετρο να γυρίζει με διπλάσια ταχύτητα. «Αν θέλετε ν' αγκαζάρετε ένα «ταξί - γκερλ» για όλη τη βραδιά θα πληρώσετε ένα ποσό που είναι περίπου το δεκαπλάσιο εκείνου που θα δίνετε για να έχετε δέκα «ταξί - γκερλς» από μία ώρα το καθένα.

Ώστόσο, οι διαφορές με τους ξένους ιδίως πελάτες είναι πολύ συχνές. Και γι' αυτό, η αστυνομία της Χαβάνας κατήγγειλε ένα μικτό σωμα από άνδρες και γυναίκες αστυνομικούς, που ο ρόλος τους είναι να λύση αυτές τις διαφορές επί τόπου και να προλαμβάνουν τα σκάνδαλα.

Οι άνδρες και οι γυναίκες που αποτελούν αυτό το εί. δικό σωμα είναι η προσωποποίηση της ευγενείας. Το ντυσίμό τους είναι άψογο. Οι άνδρες μοιάζουν με τους πρωταγωνιστές των ερωτικών ταινιών του Χόλλυγουντ και οι γυναίκες με παρισινά μαννεκέν.

Τα «ταξί - γκερλς» καταδικάζονται κάποτε σε σοβαρώτατο πρόστιμο, αν συμβεί να έχουν αδικία. Άλλοτε πάλι ο πελάτης παίρνει ένα μάθημα από μία γοητευτική αστυνομίσσα, που του εξηγεί τους κανόνι. σμούς, τα τιμολόγια, τις απαιτούμενες διατυπώσεις... Στο τέλος, ο πελάτης πληρώνει αδιαμαρτύρητα το πρόστιμο και μένει ενθουσιασμένος. «Ισως μάλιστα νοιώθει την επιθυμία να παραβιάσει πάλιν τον κανονισμό για να έχει την ευχέριστη να άκουση ένα παρόμοιο μάθημα από δύο κοράλλινα χείλη ωραιότατης αστυνομίσσας που ξέρουν να κάνουν τον ορθό θάνατο της βασιλίσσας της Χαβάνας είναι η «Μελοτοκοζίκας». Αυτό το όνομα σημαίνει «Μικρό ροδάκινο» κι' εκείνη που φωνάζουν έτσι είναι η περίφημη χορεύτρια Όλγα Σουίντερ. Είναι πραγματικά ένα λουλουδί της Κούβας, με τα νειάτα της, την όμορφη της και την απαράμιλλη τέχνη της.

Στα πόδια της σωρεύονται κάθε βράδυ δολοκλήρες περιουσίες. Κι' η «Μελοτοκοζίκας» παίρνει απληστό τα τρέκ και τα διαμαντικά που της προσφέρουν. Άλλα πολύ λίγα κρατάει για τον εαυτό. ΜΕ τα χρήματα αυτά συντηρεί διάφορα φιλανθρωπικά ιδρύματα, σχολές χορού για τα άπορα κορίτσια, πρύ θέλουν να επιδοθούν στην τέχνη.

Η Χαβάνα είναι περήφανη επίσης για τους «μπάρμαν» της. Είναι αναμφισβήτητα καλ' τέχνες στο είδος των. Η εφευρετικότητα των είναι ανεξάντλητη και οι συνδυασμοί των αλκοολογικών. Ο σκοπός των είναι να σας κάνουν να πίνετε διαρκώς χωρίς να μεθάτε και να ξαναζωντανεύουν το κέφι και τις δυνατόειες σας, τη στιγμή που είσαστε έτοιμος να σωριασθήτε κάτω από την κούρσα και την άπνεια. Ξέρουν να φτάνουν στην ιδιοίτερα «κοκταίλ» για κάθε ώρα και για κάθε πελάτη ακριβώς, γιατί το έμπειρο μετ' τους ξέρει να ξεχωρίζει αμέσως την ανάγκη του καθενός, το κέφι τα νούστα του...

Το καλύτερο δημοσύρημα τους είναι η «κουβανή σαμπάνια», που αεριζόρεται συνήθως μετά τις δύο το πρωί. Την φτάνουν από λευονάδα κοκά, κολά και ρούμι. Είναι διπλάσι το ποτό και τονωτικό φάρμακο μαζί. Πίνοντας την υπολείτε να είσαστε βεβαίως ότι θα «κρατήσετε» ως το πρωί. Κι' όταν θα φύνετε, θα έχετε το μυαλό σας ξεκάθαρο, το στομάχι σας ελαφρό κι' όλο το κέφι για να συνεχίσετε το επόμενο βράδυ το γλέντι σας.

Δεν λείπουν καποτε και τα ερωτικά δέματα στα περίφημα αυτά «νάιτ κλάμπ». Και το παύσις είναι φυσικό προκειμένου περι κέντρων στα οποία ο Έρως κι' ο Βέκος έχουν το βασίλειό τους, κέντρων έμφροφίας και γλεντιού κέντρων ερωτικής τοέλας, παρφορδών, κοσιπάλης όργιου.

Από τις ωραιότερες χορεύτριες ενός τέτοιου κέντρου ήταν και μία μικρή Χαβάνα.

Ζα το «Λουλουδί του Παραδείσου» όπως την έλεγαν οι θαυμαστές της.

Χαβανέζοι και Εύρωπαίοι ήταν ζετρελλαμένοι μαζί της. Δυό νέοι είχαν αυτοκτονήσει κάτω από τα παράθυρά της, όπου κάθε νύχτα άναστενάζον παθητικά οι κιθάρες και σκόρπιζαν γλυκειές μελωδίες τα έντοπια μουσικά όργανα.

Μά το «Λουλουδί του Παραδείσου» είχε χαρίσει την καρδιά του σ' ένα νερό Άγγλο αεροπόρο. Τον αγαπούσε τρελλά, παράφορα.

Όταν ο αγαπημένος της γύριζε στη Χαβάνα, έπειτα από ά. πουσία μερικών μηνών ή ώραία χόρευε πειά. Πετούσε, φτερού. υα και το φειδίσιο κορμί δέν χόρευε πειά. Πετούσε, φτερού. γίζε, σκόρπιζε ανατριχίλες, έκανε τους θαμώνες του κέντρου που εργάζονταν να την παρακολουθούν με απεριόρητη λατρεία υ' έκτασι και να παραληρούν από θαύμασμο.

Φάνετι όμως ότι μεταξύ των θαυμαστών της ώραίας χορεύτριας ήταν και κάποιος σωμα. τριώτης της, τρελλός από έρωτα μαζί της, τρελλός από ζήλεια. Και μία νύχτα, ο νέος σ. τος παραφύλαξε τον ευτυχισμένο αεροπόρο και βύθισε τη «να βάνια» του, το κομπερό μαχαίρι του, στο στήθος του!

Ο αγαπημένος της χορεύτριας σω. ριάστηκε κάτω νεκρός. Τον βρήκαν ζυτηγμένον στο αίμο του το πρωί της άλλης μέρας, με το μαχαίρι χωμένο στο στήθος του και τον έθαψαν στο νεκροταφείο της πόλεως.

Το «Λουλουδί του Παραδείσου» έχασε απ' την ημέρα αυτή όλο του το κέφι, όλη του τη διάθεση για χορό. Κάθε πρωί έτρεχε από νεκροταφείο και σκόρπιζε νυπιά, μυρωμένα λουλουδία στον τάφο του μόνου ανθρώπου που είχε αγαπήσει.

Συνκρόνως όμως αναζητούσε το δράστη του φόνου, σκόρπι. ζοντας μεγάλ' πόρα για να το κατορθώση. Κι' όταν έμαθε ποιός ήταν ο δολοφόνος του κλαού της, μία νύχτα, συνοδευόμενη από μερικούς έμπιστους της έδωσε φωτιά στο σπίτι του και τον έκαψε σαν παντικό στο φακά!

Το άλλο ποτή τη βρήκαν νεκρή πάνω στον τάφο του αγαπημέ. νου της. Είχε πάρει κάποιο δραστικό δηλητήριο, με τον πόνο να τον συναντήση στους ούρανους, αφού ικανοποίησε τη σκληρή της έκ. δικη.

Τραγικό επίσης υπήρξε το τέλος μιας άλλης νεαρής χορεύτριας. Η κοπέλλα αυτή εμφανιζόταν πάντα στη σκηνή σαν πολύχρωμη πεταλούδα ή σαν άγγελος υ' άσπρα φτερά. Οι χοροί της ήταν κάτι αφάνταστο, κάτι το ασύλληπτο, το όνει. ρώδες.

Όταν μάλιστα έκανε την εμφάνισή της ως άγγελος δέν θα μπορούσε να συγκριθούν μαζί της ούτε τα χερουδία του Παραδείσου. Οι θαυμαστές της έμεναν υ' ανοικτό το στόμα και της έστελ. ναν βαρύτιμες ανθοδέσμες και πλούσια δώρα.

Λόγω της μικρής ηλικίας της κανείς από τους θαυμαστές της δέν είχε τολμήσει να έρωτοτροπήση μαζί της. Όλοι την αποκαλού. σαν: «Η μικρή αδελφούλα μας», τούγγελούδι σας.

Η χορεύτρια λοιπόν αυτή έρωτεύθηκε ξαφνικά ένα νεαρό επί. ρης συμπατριώτη της, ένα Χαβανέζο εξωτικής ευμορφίας. Κι' ένα βράδυ, όταν τελείωσε ο χορός της του πέταξε το φλογερό τριαν. τάφυλλο που είχε στο στήθος της.

Έτσι άρχισε το ειδύλλιο τους. Ένας έρωτας τρελλός, παράφο. ρος όνειρεμένος. Όλη η Χαβάνα καμάρωνε το ταίριαστό ζευγάρι. Μά είχε άσστη η γυναίκα κερδιά, άσστη κι' η καρδιά των... άγγέλων ακόμα. Έτσι, έπειτα από αρκετό χρονικό διάστημα «το «Χερουδίο» της Χαβάνας συγκινήθηκε απ' την εμορφιά ενός άλλου, συμπατριώτη της.

Όταν ο προδομένος φίλος της βεβαιώθηκε για την άπιστία της τρελλόθηκε σχεδόν από τη λύσσα του. Παραφύλαξε τη χορεύ. τρια και της έριξε στο πρόσωπο βιτριόλι. Άτυχη μικρούλα!... Το ώραίο πρόσωπο του «Άγγελου της Χαβάνας» παρουσιάζ. θηκε. Τυφλώθηκε σχεδόν. Έχασε τη θέσι της στο κέντρο που χό. ρευε. Και καπνίτησε, μετά μερικά χρόνια αυτή η πεντάμορφη, το καμώρι της Χαβάνας, ο άγγελος με τα λευκά φτερά να ζητ. ια, νεύη τα βράδια για να ζήσει.

Ξέρουν - αλλοίμονο - τόσο εύκολα οι άνθρωποι τα ινδά. ια τους! Μα και ο προδομένος φίλος της, ο αίτιος αυτής της συμφο. ρας, είχε όκ. ιρό τέλος Παρεφρόνησε απ' την απελπισία του, έπεσε στο οδυμένο κρατήρα ενός ήφαιστειοειδούς και βρήκε ήκτο θάνατο!... ΖΕΑΡΑ ΓΚΑΡΝΙΕ

Η περίφημος χορεύτρια «Μελοτοκοζίκας» είναι η «Βασίλισσα» της εύθυμης νυχτερινής ζωής στη Χαβάνα.

Ἡ μεγαλειότης ἀπὸ τῆς δύο κόρες τῆς κομπούρας ντὲ Ροσεμώρ, ἡ ὥρασι 'Ελιάνα, πρὸς ἀνταπόδοσιν τοῦ πρώτ' ἐκείνου περὶ πτόσ' ἔσπευσε, βρισκείται ἐξάσσανα εὐτό δασος ἐμπρός τοῦ Μπαλεζὶ ντὲ Σενοζάν, τὸν ὁποῖο ἔχει ῥιζεῖ κατῷ τὸ ἀσπινασμένον ἀλογόν του. Ὁ Σενοζάν εἶνε ἀναίσθητος. Αἷμα τρέχει ἀπὸ τοῦ τραύματος τοῦ κεφαλῶν του. Ἡ 'Ελιάνα σπινκεῖται, φροντίζει νὰ μεταφέρει ἐξ ὧ τοῦ τραυματίας εἰς τὸ χωρίον Ἀνεσού καὶ παρακολοῦθει μ' ἐνδιαφέρον τὴν θεραπεία του. Στὸ λίγο αὐτὸ διάστημα ὁ Σενοζάν γιντοῦται ἀπ' τὴν ὁμορφίαν τῆς 'Ελιάνας. Συλλογίζεται πρὸ πᾶν τὴν ἐξαιρετικὴν τύχην καὶ ἴπταν γι' αὐτὸν τὸν πᾶμ-πρωτο καὶ πᾶμλουτὴν αὐτῇ ἀρχοντοπούλῃ. Ἐντελῶς ὕψους πλέον, τῆς ἀναγγέλλει, πρὸς ἀνταπόδοσιν τοῦ ἐνδιαφέροντος, ὅτι τῇ. Ἡ νέα φύνει νὰ χωριστοῦν γιὰ πάν-αναι τὸν ἐρωτᾷ καὶ καὶ τοῦ φανερώ-σταρεῖται ὅτι τὴν ἀγαπᾷ ἐπίσης καὶ χωρὶς ἑτέρου τῆς, ἐπιστομῶς, τὴν 'Ελιάνα. Ἡ κόμπος-καται, τὴν Σενοζάν δὲν ἀπελπί-ζηλῶναι, τὴν στυγνὴν μάχησιν καὶ τὰ νέα τοῦ πρὸς καται, ὅτι τὴν ἀκολούθησεν ἔστω καὶ ἂν κέχοντο σχεδὸν γεννιέται, σὲ μὲν ἡ ἀν-ποσοποιοῦμενος τὸν τρέλλο ἀπὸ ἐρωτᾶ πα-αδούρης τὴν δόξα 'Ελιάνα σὲ μοιραῖ-αυτοῦ τῆς, τὴν κάνει δικήν του. Κατόπιν αὐ-τοῦ στᾶναι στὴν ὑπὲρ τῆς ἑνα ἀνώνυ-μο γράμμα καὶ τὴν καλεῖ μαζί με τοὺς φίλους τῆς, πρὸ φιλοξενεῖ στὸν πύργον ὅπου πρὸκειται νὰ δασος τοῦ Μεν-αὶ τὴν ἀναμνησθῇ τὸν «θα διασκεδάσῃς, καλεσμένη σου» καὶ δᾶτε καὶ οἱ καὶ οἱ δᾶτος ὅτι ἡ κόμπος ἀντικρύζοντας τὴν τὸν φίλους τῆς, θ' ἀναγκασθῇ νὰ τὸν ἡλπίσας προέκτα. Τοῦ χυδαῖο, τὸ ἀνθρώποι-ἀνδρὸν αὐτοῦ γράμμα ἡφῆται τυχαίως τῆς ἡλπίσας τῆς 'Ελιάνας, ἡ ὁποία μαντεύει τὴν κομπούρα καὶ νομίζει τὴν καρδίαν τῆς νὰ τρέβῃ ὅπου ἀφῆναι νὰ ξεσπᾷσαν ὅλη τῆς ἀφῆναι καὶ τὸ δυνά. Ὁ Σενοζάν προσπα-αὶ φύν. Τοῦ καταφέρει νὰ τὴν ἐμποδίσ-να μετὰ τὸ μαστίνιον τῆς σὲ πρόσωπον αὐ-αφῆναι ἐξέσπλιν, τρέλλῃ ἀπὸ πόνον καὶ ἀ-αφῆναι.

γιατί, ἐπὶ
 ρὲ μάγκες
 ★
 Μοῦ ἔχει σ
 καὶ μὴν τυ
 τὴν προσε
 γιατί δὲν
 λόγῳ ἢ ἀνα
 χαρμάνης

Μοῦ ἔχει στρίψει πιά
(ἡ θι-
καὶ μὴν τυχόν ἔσθῃ-
την προσευχὴ μου
(κάνω.
γιατὶ δὲν θέλω, ρέ
(παιδιά,
λόγω ἡ ἀναπαράσιδ
καρμάνης νὰ πεθά-
(νῶ!...
Ο ΘΕΑΤΕΡΟΝ!

ος, όπως κι' εγώ... και γιατί μου άρε-
σατε...

Η φλογερή άνδρα της άγγιζε το πρό-
σωπό του και η λάμψη των ματιών της
τον άναστατώνε.

— Λύδια! φώναξε. Είσαστε τρελλή και
κοντεύετε να τρελλάνετε και μένα!...

— Τόσο το καλύτερο! ψιθύρισε η νέα
πέφτοντας στην άγκαλιά του. Άς περάσω-
με μια νύχτα ευτυχισμένη, αγαπημένε
μου...

Ο Σάιν Κριστόλ μάταια προσπάθησε να
την απομακρύνει από κοντά του. Και, στο
τέλος, ζαλισμένος, άναστατωμένος, μεθυ-
σιμένος απ' την όμορφιά της, κόλλησε τα
χείλη του στα δικά της.

...Έπειτα από αρκετή ώρα, η πόρτα του
μπουντουάρ άνοιξε ξαφνικά.

Η κόμηση ντε Ροσεμώρ, νοιώθοντας
τύψεις στη συνειδήσή της, είχαν αισθανθή
την ανάγκη να πέση στα πόδια της κό-
ρης της, για να της ζητήσει να την συχα-
ρέσει και να ξεχάσει το δυσάρεστο περι-
στατικό της μοιραίας εκείνης βραδιάς.

Άλλα, μόλις πέρασε το κατώφλι, αντί-
κρισε ένα θέαμα, που έκανε να παγώσει
το αίμα μέσα στις φλέβες της. Η Λύδια,
με άναστατωμένα τα ρούχα και γυμνό το
στήθος της, κοιμόταν με το κεφάλι της ά-
κουμπισμένο στο μπράτσο του Σάιν-Κρι-
στόλ.

Η κόμηση έβγαλε μια πνιγμένη φωνή
και σωριάστηκε λιποθυμή.

Την άλλη μέρα, έγιναν οι γάμοι της Λύ-
διας με το μαρκήσιο ντε Σάντα-Ρέμ.

Η κόμηση ντε Ροσεμώρ ήταν τόσο αρ-
ρωστή, που δεν μπόρεσε να παραστή στην
τελετή.

Άλλα δεν θέλησε με κανένα τρόπο να
αναβληθεί η ημερομηνία του γάμου έξ αι-
τίας της. Έτσι, όλοι είχαν αναγκασθή να
υποταχθούν στη θέλησή της.

Η σειρά της

Μετά το γάμο της, η Λύδια άκολούθη-
σε το σύζυγό της ως τη Γκόα, άλλ' έπει-
τα από μια σύντομη διαμονή εκεί, βιάστη-
κε να ξαναγυρίσει στο Παρίσι, βρίσκοντας
πώς το κλίμα των Ινδιών ήταν ακατάλλη-
λο για την ύγεια της.

Η ζωή της κυλούσε τώρα μέσα σ' ατέ-
λειωτες διασκεδάσεις και οι δεξιότητες που
έδινε κάθε τόσο στο μέγαρό της, της δόδο
Βαλνυάρ, συγκέντρωναν τον έκλεκτοτερο
κόσμο στα σαλόνια της.

Ένα βράδυ, μερικοί από τους προσκε-
κλημένους της, τραβηγμένοι λίγο παράμε-
ρα, συζητούσαν.

— Λοιπόν, Υβόν, ρώτησε ένας απ' αυ-
τούς το νεαρό υποκόμητα ντε Κερόλάν, πώς
σου φαίνεται η οικοδόσποινα;

— Η μαρκησία ντε Σάντα Ρέμ, απάντη-
σε ο υποκόμος, είναι η νοσητικώτερη γυ-
ναίκα που έχω ιδεί στη ζωή μου και, μά
την αλήθεια, μπορεί να τρελλάνη και τον
πιο ψυχραιμό άνθρωπο του κόσμου. Μά μου
φαίνεται πως εκείνος που θα την αγαπού-
σε, θα έκανε καλύτερα να φύγη όσο μπο-
ρεί πιο μακριά απ' αυτή τη σειρά, για-
τί δεν θα είχε καμιά έλπιδα να κερδίσει
ποτέ την καρδιά της...

— Μπα! Έκαμε ο συνομιλητής του. Για
ποιο λόγο; Θα πρέπει ναχή κιόλας βαρε-
θή τον άνδρα της και έτσι δεν θα είναι δύ-
σκολο ν' αγαπήσει έναν άλλον.

— Ένας τρίτος άναμείχθηκε στη συζήτησι.
— Δεν ακούσατε, λοιπόν, άρχισε, εκείνα
που ψιθυρίζονται για τους έρωτες της μαρ-
κησίας με...

Ο υποκόμης ντε Κερόλάν δεν μπόρεσε
να μάθει περισσότερα. Γιατί εκείνη τη στι-
γη, η όρχηστρα άρχισε να παίζει ένα βάλε
και έπρεπε να τρέξει κοντά στη μαρκησία,
που του το είχε υποσχεθή.

Σε λίγο, άνακατεύθηκαν και οι δύο με
τά άλλα ζευγάρια των χορευτών.

Όταν τελείωσε ο χορός, ο Κερόλάν θέ-
λησε να ξαναφέρει τη ντάμα του στη θέση
της. Άλλ' η Λύδια του έδειξε ένα μικρό
ραλονάκι πλαί στην αίθουσα του χορού.

— Είμαι πολύ κουρασμένη, του έπτε.

Άς πάμε να καθήσουμε εκεί... Θέλετε;...

Θα φλαρρίσωμε λίγο, ενώ οι άλλοι θα χο-
ρεύουν...

Ο Κερόλάν αίσθανόταν μια μικρή ζάλη,
καθώς βάδιζε πίσω από τη σειρά της. Την

φοβότανε λοιπόν τόσο πολύ, η είχαν άρχί-
σει κιόλας να έπηρεάζεται από την πα-
ράξενη γοητεία της;

— Θα μιλήσουμε για το θέατρο, έξα-
κολούθησε η Λύδια, ενώ καθόνταν και οι
δύο σ' ένα χαμηλό ντιβάνι. Νά, έξαφνα,
για τη δεσποινίδα Λίνα Ρεμύ, που η χθε-
σινή πρεμιέρα της στις «Βαριετέ» ήταν υπέ-
ροχη...

Οι σχέσεις της Λίνας Ρεμύ με τον Υ-
βόν ντε Κερόλάν, δεν άποτελούσαν μυστι-
κό, για κανένα, από αρκετό καιρό τώρα.

Ο υποκόμης άναρωτιόταν για ποιο λόγο
τάχα η συνομιλήτριά του είχε διαλέξει αυ-
τό το θέμα. Μια θανάσιμη ώχρότητα, είχαν
άπλώθι πάνω στο πρόσωπό του.

— Την αγαπάτε πάντα με το ίδιο πά-
θος; τον ρώτησε έξαφνα η μαρκησία.

— Ναι, απάντησε ο υποκόμης, κατεβά-
ζοντας τα μάτια, σαν αυτή η όμολογία να
του έκανε κόπο.

— Κι' εκείνη σας αγαπάει επίσης;

— Δεν άμφεβάλλα ποτέ για την αγάπη
της, απάντησε ο Κερόλάν.

Η μαρκησία άναότανε. Έπειτα, τι-
νάχθηκε επάνω και άπομακρύνθηκε χωρίς
να πη τίποτε άλλο.

— Άλλ' ο Κερόλάν δεν ήταν πια ο ίδιος
όπως και πριν. Από τη στιγμή εκείνη, δεν
έπαυσε να άναζητή παντού με το βλέμμα
της τη μαρκησία, σαν να περίμενε από τα
χείλη της μια λέξη, που θα του έδινε τη
ζωή ή το θάνατο.

Και τη λέξη αυτή την άκουσε, καθώς
έσκυβε για να της φιλήσει το χέρι, την
ώρα που την άποχαιρετούσε, για να φύγη.

— Αύριο δεν θα βγώ, του ψιθύρισε. Έ-
λάτε κατά τις πέντε, αν αυτό σας εύχα-
ριστή, για να συνεχίσωμε τη συζήτησή
μας...

— Οπότε, ο Κερόλάν δεν πήγε στο ραντε-
βού της άλλης ημέρας. Ένας άόριστος φό-
βος τον έδιωχνε μακριά απ' αυτή τη γυ-
ναίκα, μ' όλο που ένοιωσε πως τίποτε πια
δεν θα μπόρουσε ν' άναπληρώσει το κενό
που είχε άνοιχθή, ξαφνικά, μέσα στην καρ-
διά του.

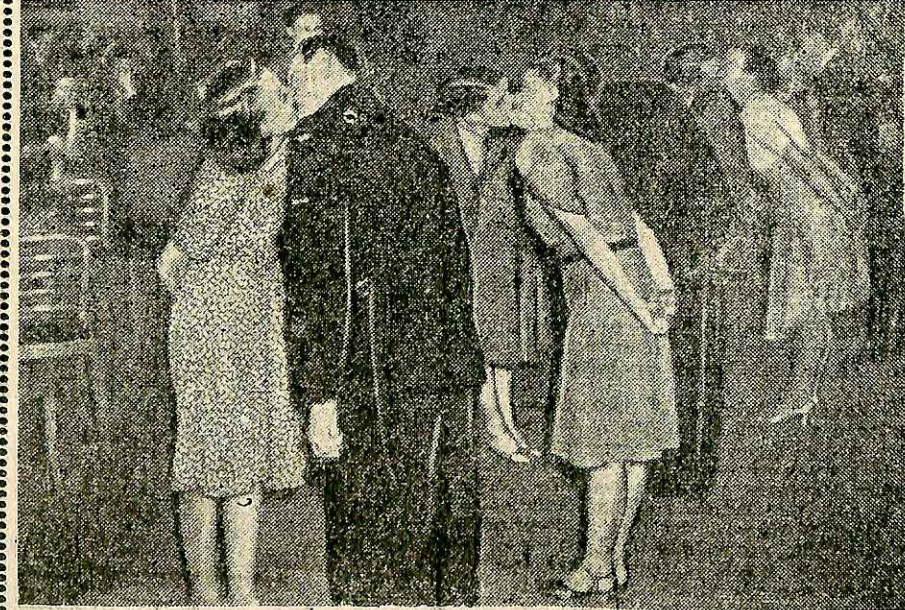
Έτσι άφου προσπαθήσει άδικα για με-
ρικές ημέρες να την ξεχάσει, έτρεξε ένα ά-
πόγευμα στο μέγαρό της και έπεσε στα
πόδια της.

— Δεν μπορώ να ζήσω χωρίς έσάς, της
είπε. Έκάμα τα πάντα για να σας ξεχά-
σω... Μά δεν το κατώρθωσα...

— Ήμουν βέβαιη γι' αυτό και σας πε-
ρίμενα, απάντησε η Λύδια.

Έτσι άρχισε το ειδύλλιο τους...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια

ΕΝΑΣ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟΣ ΧΟΡΟΣ

Στο Λονδίνο λανσαρίσθηκε τελευταία ένας καινούργιος χορός, που έχει την έξη
πρωτοτυπία: Σε κάθε βήμα το ζευγάρι σταματά και φιλείται. Η έπιτυχία του είναι
άφάνταστη. Όταν έρχεται η ώρα του κλεισίματος των κέντρων, τα γκαρσόνια κα-
ταβάλλουν ήρωικές προσπάθειες για να άναγκάσουν τους χορευτές και τις χορεύ-
τριες να φύγουν...

Το συγκινητικό ειδύλλιο ΤΟΥ ΣΟΥΣΝΙΓΚ

Μέσα στ' στρατόπεδα συγκεντρώσεως
και τις ναζιστικές φυλακές

Το πιο όμορφο και πιο συγκινητικό έ-
ρωτικό ειδύλλιο, που έγραψε κατά το δι-
άστημα των μαύρων ετών της ναζιστικής
τυραννίας, είναι άναμφισβήτητο του Άυστρι-
ακού καγκελάριου Κούρτ Σούσνιγκ και της
πριγκηπίσσης Βέρας Φούγκερ.

Πολύ λίγοι άνθρωποι γνωρίζουν στις λε-
πτομέρειές του αυτό το ειδύλλιο, που ξε-
τυλίχθηκε μέσα στα φοβερά κελλάια των
γερμανικών φυλακών, ενώ ο θάνατος κρεμό-
ταν κάθε ώρα και κάθε στιγμή πάνω από
το κεφάλι των δύο έρωτευμένων, που, στο
άναμεταξύ, είχαν γίνει σύζυγοι.

Ο καγκελάριος Σούσνιγκ είχε γνωρίσει
την πριγκηπίσσα Φούγκερ σε μια φιλα-
θρωπική έορτη. Κι' από την πρώτη στιγμή
ένοιωσε μια μεγάλη αγάπη για τη γυναι-
κα αυτή με τα ξανθά μαλλιά, τα φωτεινά
μάτια και το τόσο γοητευτικό χαμόγελο.

Μά ως που η πριγκηπίσσα να πάρη το
διαζύγιό της και να άκυρωθή ο πρώτος γά-
μος της από τη Ρώμη, τα γερμανικά στρα-
τεύματα έμφανίσθηκαν στις πύλες της άυσ-
τριακής πρωτεύουσας.

Πιστός στο καθήκον του, ο Σούσνιγκ
δεν θέλησε να φύγη, όπως τον συμβούλευαν
οι φίλοι του και ήταν συνεπώς από τους
πρώτους που ώδηγήθηκαν στις φυλακές.

Του κάκου η κόμηση Βέρα Κζερνίν —
που είχε άποκτήσει τώρα το πατρικό της
όνομα έπειτα από το διαζύγιό της με τον
πρίγκηπα Φούγκερ — προσπαθούσε να τον
ιδεί. Οι άνδρες της Γκεσταπώ που φρουρού-
σαν τον Σούσνιγκ ήσαν άνένδοτοι.

Στο τέλος, η Βέρα κατέφυγε στον άρχι-
επίσκοπο της Βιέννης, που άνέλαβε να δι-
αδιδάσκει στο Σούσνιγκ ένα σημείωμά της
με τον έφημέριο, που έπισκεπτόταν τον καγ-
κελάριο στη φυλακή.

«Αγαπημένε μου, έγραφε η νεαρή γυ-
ναίκα, δεν μ' άφήνουν να έλθω κοντά σου.
Στείλε ένα πληρεξούσιο σ' ένα φίλο σου
για να γίνουν οι γάμοι μας. Έλπίζω ότι
δεν θα άρνηθούν στη νόμιμη σύζυγό σου
το δικαίωμα να σε έπισκεφθή».

Έτσι και έγινε.

Ο Σούσνιγκ έστειλε ένα πληρεξούσιο σ'
ένα φίλο του και ένα χειμωνιάτικο βράδυ ο

άρχιεπίσκοπος της Βιέννης εύλόγησε το
γάμο του με τη Βέρα Κζερνίν.

Την άλλη μέρα, η κυρία Σούσνιγκ έτρε-
ξε στη φυλακή.

— Είμαι η νόμιμη σύζυγος του Κούρτ
Φόν Σούσνιγκ, είπε στον άξιωματικό της
Γκεσταπώ, που βρισκόταν επί κεφαλής των
δεσμοφυλάκων.

— Και τί έπιθυμείτε;

— Να συμμερισθώ την τύχη του άνδρός
μου. Δώστε μου μια μικρή θέσι κοντά του.

— Άδύνατον!

— Αφήστε με τουλάχιστον να τον ιδώ.

— Άδύνατον!

Στο τέλος, έπειτα από πολλές παρακλή-
σεις, η κυρία Σούσνιγκ κατώρθωσε να της
επιτρέψουν να βλέπη τον άνδρα της μια
φορά την εβδομάδα επί είκοσι λεπτά μόνον
και με την άπαράσιτη παρουσία ενός δε-
σμοφυλάκου.

Έτσι, πέρασαν δυο όλόκληρα χρόνια.

Στο άναμεταξύ, ο Σούσνιγκ είχε τόσο
πολύ καταβληθή, που μόλις μπόρουσε να
σταθεί στα πόδια του.

Ξαφνικά, οι γερμανικές άρχες άποφάσι-
σαν να μεταφέρουν τον Σούσνιγκ στο Μό-
ναχο.

Η Βέρα παρακάλεσε, έκλαψε και, στο
τέλος, έπειτα από άφάνταστους έξουτελι-
σμούς και ταπεινώσεις, έπέτυχε την άδεια
να συνοδεύσει τον άνδρα της.

Έτσι, οι δύο σύζυγοι έκαμαν το θλιβε-
ρό ταξίδι του γάμου, των ως το Μόναχο,
όπου τους έκλεισαν σ' ένα μικρό δωμάτιο
του παλαιού μεσαιωνικού φρουρίου των Βι-
τελμαχ.

Ήταν η πρώτη φορά που έμειναν μαζί...
Η καλωσύνη της Βέρας και το αιώσιο
χαμόγελο που ύπνηγε στα χείλη της είχε
μαλακώσει σιγά-σιγά τις άγριες ψυχές
των δεσμοφυλάκων και, με τον καιρό, η
ζωή του ζεύγους είχαν άρχισι να γίνεται
κάπως ύποφοστη.

Άλλά, μερικούς μήνες άργότερα, τους
μετέφεραν στο στρατόπεδο του Όρανιεν-
πούργκ, όπου η Βέρα έφερε στον κόσμο
ένα κοριτσάκι.

Και το μαρτύριό τους συνεχίσθηκε τέσ-
σερα χρόνια ακόμα από φυλακή σε φυλακή.
άνάμεσα στις κακουχίες και τις στερήσεις
και με τη διαρκή άπειλή του θανάτου.

Το 1945, η οικογένεια Σούσνιγκ βρισκό-
ταν στο στρατόπεδο του Νταχάου.

Από εκεί τους πήραν μια μέρα, μερι-
κές βδομάδες πριν από την κατάρρευσι, για
να τους μεταφέρουν στο Τυρόλο.

Στο δρόμο, οι Γερμανοί φρουροί σκότω-
σαν τους περισσότερους από κείνους που
άποτελούσαν τη θλιβερή αυτή συνοδεία των
θυμάτων της ναζιστικής θηριωδίας.

Ο Σούσνιγκ, η Βέρα και το μικρό κο-
ριτσάκι τους κατώρθωσαν ώστόσο, να γλυ-
τώσουν από το θάνατο.

Και, μια μέρα, μερικοί Άμερικανοί
στρατιώτες έτρεξαν ν' άνοίξουν την πόρτα
της φυλακής τους.

Ήσαν έλευθεροι.

Ο Σούσνιγκ, άφου έμεινε λίγο καιρό
στην πατρίδα του, έφυγε κατόπιν, μαζί
με την οικογένειά του, για τη Ρώμη, όπου
έξακολουθεί να μένη πάντοτε.

Είπε σήμερα 46 χρόνων. Άλλά τα μαλ-
λιά του είναι κατάλευκα και οι φίλοι του
μόλις υπορούν να τον άναγνωρίσουν.

Για την πολιτική, δεν αισθάνεται πια
κανένα ενδιαφέρον. Όλη του η προσοχή
έχει στραφή στη γυναίκα του και στο παι-
δί του. Και, με την ψυχή γεμάτη από ευ-
γνωμοσύνη για την άφοσίωσι και την αύ-
τοθυσία της Βέρας, γράφει σήμερα τη συγ-
κινητική ιστορία του έρωτός των...

ΚΛΑΙΡΗ ΝΤΟΜΙΝΙΚ

Αυτόκινητο από γυαλί

Ένα νέο αυτόκίνητο, που σχεδιάσθηκε
και κατασκευάσθηκε στην Άμερική, έχει
κατασκευασμένη όλoκληρη την καροσσει-
ρά από μονοκόμματο υίγμα γυάλινης κλω-
στής και πλαστικής ούσιας, το λεγόμενον
«φιμπεργκλάς». Το υλικό αυτό είναι 5 φο-
ρές άνθεκτικώτερο απ' τις άτσάλινες λα-
μαίνες και πολύ ελαφρότερο. Το πάχος
του ποικίλλει στα διάφορα μέρη του αυτό-
κινήτου από 1,5 έως 12,5 χιλιοστά. Στη
σκέπη θάβει τα 50 χιλιοστά. Οι σούστες
είναι κι' αυτές απ' το ίδιο υλικό και λειτουρ-
γούν με πεπιεσμένο άέρα.

Η ξένη βιογραφία

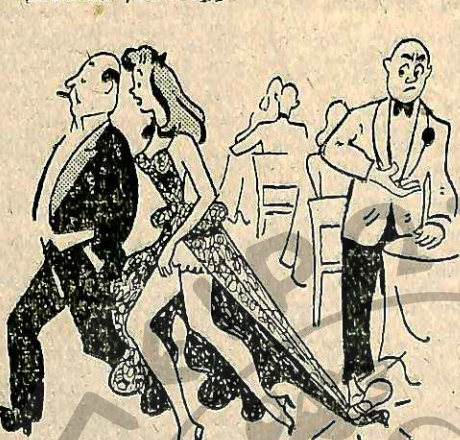
ΟΠΤΙΚΑ

ΟΠΤΙΚΑ ΕΙΔΗ

— Υποθέτω ότι έχετε άνάγκη από
μυωπικά γυαλιά...

— Αλογάκι μου! Γύρνα πίσω!

— Μου φαίνεται πως έδωσες λίγο
πουρμπουάρ του γκαρσόνιού!...

Ο ΥΠΟΧΡΕΩΤΙΚΟΣ ΓΕΙΤΟΝΑΣ

— Δεσποινίς Μαίρη...
Στο τηλέφωνο!...

— Μου φαίνεται πως έδωσες λίγο
πουρμπουάρ του γκαρσόνιού!...

ΤΑ ΜΗΛΑ

— Άμαλία, έχεις άνάγκη από βιταμίνες!
Σου άφησα τα φλούδια...

Θρύλοι να' παραδόσεις

ΤΟ ΞΑΝΘΟ ΧΕΡΟΥΒΕΙΜ

Ένα από τα πιο άγρια και πιο φρικαστικά έρωτικά δράματα του Μεσοιωνος είναι και η τραγωδία του «Ξανθού Χερουβείμ» μία τραγωδία τρυφερού έρωτος, ακληρής ζήλειας και σκοτεινής εκδίκησης. Η αίματηρή αυτή ιστορία διαδραματίστηκε το 1638 στη Φλωρεντία.

Ο Τζιάκομο Σαλβιάτι, δούε του Σάν Τζουλιάνο, νέος άμορφος και πλούσιος ευτατορίδης παντρεύτηκε την άνοιξη του 1625 την Βερνίκια Τούμπο Μπλασιόνα, μία άσχημη, κακιά, φλυαρή και εκδίκητική άριστοκόρα. Τίσα που άνηκε σε μία άπο τις πιο παλιές και πιο μεγάλες οικογένειες της Φλωρεντίας. Ο νέος αυτός ήταν ένα συμφορομένο, λονικό συνοικέσιο, ένας άπο τους νέους αυτούς που γίνονται για να συνδεθούν δυο άριστοκρατικές οικογένειες. Κι' όπως καταλαβαίνετε, κανείς ούτε ο Τζιάκομο άγαπούσε την γυναίκα του, ούτε η Βερνίκια ένοιωσε για αυτόν κανένα τρυφερό σίστημα. Έπειδή όμως ήταν γυναίκα του, τον ζήλευε τρομερά και του δπιουούσε χωρίς κομιά άφορμή άγριες σκηνές.

Ο Σαλβιάτι, λοιπόν, με την καρδιά βαθεία πληγωμένη, ζήτησε να παρηγορηθεί στην άνοκλία μιας άλλης γυναίκας κι' άγάπησε μ' ένα τρελλό και παράφορο πάθος την πεντάμορφη κόρη ενός βαφέως του Μπράτζι, την Μαρία Κατερίνα Κανάτοι που σε ηλικία είκοσιέντε χρόνων είχε παντρευτεί ένα νερό Φλωρεντινό ευγενή, τον Ίουστινο Κανάτοι.

Η Μαρία Κατερίνα ήταν το στόλισμα και το καμάρι της Φλωρεντίας και γι' αυτό το όλος ο κόσμος την λάτρεινε και την άποκαλούσε «Το ξανθό Χερουβείμ» (μας). Και η Μαρία Κατερίνα δεν μπορούσε να ζήσει με τον νερό και ζήλιαρή αυξήνó της, κι' έτσι ύστερα από δυο χρόνια μαρτυρικής ζωής άποτραβήχτηκε σ' ένα έξοκικό σπίτι με την υιοαδική συντροφιά μιας γρηάς υπέρτης της. Έκει πέρο γνώρισε μία μέρο τον νερό δούκα του Σάν Τζουλιάνο και τον άγάπησε κι' αυτή μ' ένα τρελλό έρωτα.

Ο Τζιάκομο παρόλας το τε το παλάτι, του και την Βερνίκια και πήγε να ζήσει μόνος του σ' ένα παλλό πυρνώ του Μοντεγκκόντι, όπου δεχόταν κάθε τόσο τις έπισκεψεις του άγαπημένου του «Ξανθού Χερουβείμ».

Η Βερνίκια έξω φρενών

για την έγκατάλειψη αυτή, έτρεξε ένα βράδυ κοντά στο έξοκικό σπίτι της Μαρίας Κατερίνας και την άρα που έκείνη γυρίζει από τον πυρνώ του Μοντεγκκόντι της φώνεζε με λύσσα: «Αν άγαπάτε την ζωή σας, άπορνηθήτε την άγκαλιά του Τζιάκομο Σαλβιάτι!»

Η Μαρία Κατερίνα κατάλαβε άμέσως ποιά ήταν η άγνοση που την φοβέριζε και τρομοκρατημένη, κρύπτηκε μέσο στο σπίτι της, δεν έπαψε όμως ν' άγαπώ τον Τζιάκομο.

Η Βερνίκια τότε κατέφυγε στο δηλητήριο. Δωροδόκισε την γρηά υπέρητρο της Μαρίας Κατερίνας για την δηλητηρίαση. Το «Ξανθό Χερουβείμ» σάθηκε όμως ως έκ θούματος.

Η γυναίκα του Σαλβιάτι κατέστρωσε τότε ένα άλλο σχέδιο. Κάλεσε τους δυο γιους του Κανάτοι από τον πρώτο του γάμο, τον Φραντζέσκο και τον Βορσά, λοαίο και τους είπε:

«Η μητριά σας, η Μαρία Κατερίνα, ντροπιάζει το σπίτι σας και τ' όνομά σας. Τι περιμένετε λοιπόν; Αν ξεκαθαρίσετε την άπιστη και άνηθικη αυτή γυναίκα θα σας βοηθήσω ν' άνεβείτε στο μεγαλύτερο άξιώματα της Πολιτείας».

Ο Φραντζέσκο Κανάτοι δεν θέλησε με κανένα τρόπο να γίνει φονιάς. Δεν βάστασε η καρδιά του να σκοτώσει το «Ξανθό Χερουβείμ». Μα ο Βαρθολομαίος, ο άδελφος του δειχτική πράθυμα να γίνει όργανο της Βερνίκας. Ήταν έρωτευμένος με την μητριά του, άλλ' η Μαρία Κατερίνα, άπ' την πρώτη στιγμή του έδωσε καθαρά να καταλάβει πως η άγάπη του την άγινε άσυγκίνητη.

Ο Βαρθολομαίος λοιπόν κατέστρωσε εν συνεργασία με την σατανική Βερνίκια το σχέδιο της εκδίκησης. «Θέλω συντρόφους, της είπε.

«Θα έχω τρεις άνθρώπους, τους καλύτερους σπιούνους μου! — Συμφωνώ!... Έκαμε ο Βαρθολομαίος... Πότε λοιπόν θά...

«Στο τέλος του χρόνου... Τα μεσάνυχτα ακριβώς. Και λέγοντας αυτά η Βερνίκια ζέσπασε σ' ένα σκληρό γέλιο. Πετοξε κατόπιν στο Βαρθολομαίο ένα πουνγι γερμάο χρυσά νομίσματα κι' έφυγε.

Στις 31 Δεκεμβρίου 1638

ΓΝΩΡΙΖΕΤΕ ΟΤΙ...

... Στην Τσεχοσλοβακία θά λειτουργήσουν προεχώς το πρώτο έργοστάσιο κατασκευής τεχνητού κρέατος. Πρόκειται για μία ζυμη που περιέχει όλο τα θρεπτικά συστατικά του κρέατος και ονομάζεται «προτάβιτ».

... Τα νύχια του ανθρώπου αλλάζουν έκαστον έβδομήντα φορές σε διάστημα 75 ετών. — Αν κανείς μπορούσε να διατηρήσει το νύχι του δείκτου του το νύχι αυτό μέσο σε 60 χρόνια θά είχε μήκος περίπου δυο μέτρων.

... Ένας Γερμανός στρατηγός έπρότεινε κατά τον τελευταίο πόλεμο να κοπιμοποιηθούν οι μέλισσες ως...

... Οι μέλισσες έχουν έξαιρετικά άνεπτυγμένο το ένστικτο του προσανατολισμού και της έπιστροφής στην κυψέλη τους όσο ακυρά κι' άν βρίσκονται.

... Ο Γερμανός στρατηγός έπρότεινε να διαβιβάζονται με τις μέλισσες διάφερές πληροφορίες με το συνθηματικό βάψιμο των φτερών τους.

τεσσερες ακίες γλύστρησαν άθόρυβα ως το σπίτι της Μαρίας Κατερίνας. Σε λίγο χτυπούσαν την έξοκιά της.

— Ποιάς είναι; ρώτησε η υπέρητρο.

— Ο Βαρθολομαίος, άκούστικε μία φωνή.

Η υπέρητρο του άνοιξε χωρίς να ύποψιαστé το παροικικό. Τότε όμως οι τρεις σπιούνοι της Βερνίκας έτρεξαν στην είσοδο έφραξαν το στόμα της υπέρτης και την σκότωσαν με τα μαχαίρια τους. Ύστερα, με τον Βαρθολομαίο έπί κεφαλής, ώρμησαν μέσα στην κρεβάτοκάμαρα της Μαρίας Κατερίνας.

Έκείνη τινάχτηκε μισόγυμνη άπ' το κρεβάτι της κι' άρχισε να ξεφωνίζει: — Μή με σκοτώσετε! Έλεος!...

«Έχω μία άλλη ζωή μέσο μου. Θα φέρω ένα παιδί στον κόσμο!»

Μα ο Βαρθολομαίος, τρίζοντας τα δόντια του άπ' τη λύσσα της εκδίκησης, γιατί κατάλαβε πως το παιδί ήταν του Σαλβιάτι, της κάρφωσε το σπείθι του στην καρδιά κι' ύστερα, σάν άμιος της έκοψε το κεφάλι, τή έριξε σ' ένα ασκί και τή έδωσε στους συνενόχους του για να τή πάνε της Βερνίκας. Προγγουμένως όμως πέταξε με την βοήθεια τους, το σκέφαλο πάνω του «Ξανθού Χερουβείμ» και το άσυμφυρτο πτώμα της υπέρτης στο βάθρα νερά του Άρνα.

Την Πρωτοχρονιά του 1639 ο Τζιάκομο Σαλβιάτι έλαβε άπ' την γυναίκα του, την Βερνίκια ένα θουαίο δώρο. Ένας υπέρτης της τού έφερε ένα βαθύ άσπρινό δίσκο μ' ένα σωρό μετξάτα άσπρινόρουχα, με πολύτιμα κεντήματα.

Ο Σαλβιάτι έμεινε κατενθουσιασμένος από το άνέλιπτο αυτό δώρο της γυναίκας του κι' άρχισε να ξετρεφάει ένα ένα τα κεντήματα εκείνα μετξάτα.

Έξαφνα όμως άφησε ένα ούρλιασμα πόνου κι' έκανε ένα βήμα προς τα πίσω. Μεσα στον άσπρινό δίσκο και κάτω άπ' τα μετξάτα άσπρινόρουχα βρισκόταν το κομμένο κεφάλι του «Ξανθού Χερουβείμ»!

Ο Σαλβιάτι τρελλός άπ' την άπελπισία του τράβηξε τότε το ξίφος του και χωρίς να ζήσει τή κάνει κατακού. μάλιστα μ' αυτό τον ύπνρητή της Βερνίκας που στεκόταν μπροστά του, ύστερα πήδησε πάνω στο άλογό του και ώρμησε προς το σπίτι της γυναίκας του. Μα η Βερνίκια, γνωρίζοντας τή την περίμενε είχε φύγει άπ' τη Φλωρεντία για να κρυφτεί.

Ο Τζιάκομο Σαλβιάτι μπόρεσε ωστόσο να μάθει άπό μία υπέρητρο ότι δολοφονός του «Ξανθού Χερουβείμ» ήταν ο Βαρθολομαίος Κανάτοι.

Ο δολοφόνος συνελήφθη άμέσως προτού προφθάσει να φύγει κι' αυτός και ώδνηθήκε στην πλατεία του Άγιου Απολλινάριου για να όμολογήσει τή έγκλημό του και τους συνενόχους του. Έπειτα και οι τρεις, ρες φονιάδες άποκεφαλή, σπκον στην κεντρική πλατεία της Φλωρεντίας μπροστά σ' ένα άπειράριθμο πλθος που έκλαιγε τον άδικο θάνατο του πεντάμορφου «Ξανθού Χερουβείμ».

Όσο για τον Τζιάκομο Σαλβιάτι, αυτός άποτραβήχτηκε και πάλι στον πυρνώ του, όπου πέθανε άπ' τη λύπη του ύστερα από μερικούς μήνες.

ΠΡΟΣΠΕΡ ΜΕΡΙΜΕ

ΤΑ ΕΓΚΑΥΜΑΤΑ

θεραπεύονται με ψυξι

Η νέα μέθοδος δυο Άμερικανών γιγτρών

Η παλιά, κλασσική μέθοδος θεραπείας των σοδαρών έγκαυμάτων ήταν να καθαριστεί τó μέρος έκείνο, ν' άφαιρεθούν οι κατεστραμμένοι ιστοί του, νά άλειφθεί με αντισηπτικό φάρμακο κι' έπειτα νά διατηρηθεί δολόκληρο τó σώμα ζεστό, για νά μην έκδηλωθούν πνευμονία ή χαρακτηριστικά συμπτώματα δηλητηρίασης κι' έλαττωματικής κυκλοφορίας του αίματος.

Τώρα όμως δυο Άμερικανοί γιγτροί, οι δόκτορες Κρόσμαν και Άλλεν, άρχισαν νά έφαρμάκουν την καινούργια έπαναστατική μέθοδο της ψύξεως. Για τó σκοπό αυτό μπορεί βέβαια νά χρησιμοποιηθεί πάγος ή παγωμένο νερό. Πολύ πρακτικώτερο είναι ένα «ψυκτικό κάλυμμα», έφευρεσις των δυο Άμερικανών, που λειτουργεί με ηλεκτρισμό. Μ' αυτό, μπορεί νά διατηρηθεί έντελώς σταθερή θερμοκρασία γύρω άπ' τó σημείο τού έγκαύματος.

Η κανονική θερμοκρασία τού σώματος είναι 36,8-37 βαθμοί. Στην άρχή λοιπόν της θεραπείας, τó «ψυκτικό σκέπασμα» ρυθμίζεται στους 4-5 βαθμούς. Η ψύξις αυτή διαρκεί έπί 35 λεπτά. Σταματάει τελείως τόν πόνο και έλαττώνει τó πρήξιμο. Έπειτα η θερμοκρασία άνεβαίνει στους 15-20 βαθμούς και διατηρείται έκεί έπί ένα χρονικό διάστημα μεγαλύτερο ή μικρότερο, άναλόγως της περιπτώσεως, δηλαδή από 5 έως 11 βδομάδες.

Με την νέα μέθοδο δεν καθαρίζεται πιά τó έγκαυμα, ούτε άφαιρούνται οι κατεστραμμένοι ιστοί, ούτε χρησιμοποιούνται αντισηπτικά, έκτός από μία γάλα ποτισμένη μ' ένα πηχτό πετρελαιογόο μίγμα. Άμέσως κατόπιν, τó έγκαυμα σκεπάζεται με πάγο ή με τó «ψυκτικό κάλυμμα». Η ψύξις είναι τοπική, ώστε να μη προκαλέσει επικήδυνη αντίδραση στη θερμοκρασία δολόκληρου τού σώματος. Έχει άποδειχθεί ότι ο άνθρωπος μπορεί νά ζήσει ακόμη και σε θερμοκρασία 24 βαθμών. Σπάνια όμως χρειάζεται τόσο έντονη ψύξις δολόκληρου τού σώματος σε περιπτώσεις έγκαυμάτων.

Κατά τους έφευρετές, η ψύξις βοηθεί γενικά τó σώμα να καταπολεμήσει τις αυτοτοξινώσεις του. Ένας χειρουργός της Ν. Υόρκης είχε σώσει ήδη μ' αυτόν τον τρόπο τó πόδι ενός κοριτσιού, που φαινόταν καταδικασμένο νά κοπεί γιατί είχε μολυνθεί ή άφθρωσις τού γόνατος. Τό είχε άφίσει δηλαδή έπί 89 ήμέρες μέσα στον πάγο, κι' έτσι η μόλυνσις είχε ύποχωρήσει.

Στην περίπτωση των έγκαυμάτων, τó σπκότη παράγει δηλητηριώδεις ουσίες, άποτέλεσμα έλλείψεως όξυγόνου στο αίμα. Η ψύξις λοιπόν βοηθεί ώστε νά διατηρηθεί τó αίμα άσκετη ποσότητα όξυγόνου, κι' έτσι άποφεύγονται τά επικήδυνα συμπτώματα που άναφέρουμε στην άρχή.

Η νέα μέθοδος συνιστάται ποδ πάντων για έγκαύματα από δέξα ή άλλες νημικές ουσίες, καθώς και για δαγκωμάτιες δηλητηριώδων φιδιών.

Οι δόκτορες Κρόσμαν και Άλλεν βεβαίουν ότι πολλά θύματα σοδαρών έγκαυμάτων δεν θά είχαν τεθάνει, άν είχαν ύποδεχθεί στην θεραπεία της ψύξεως. Τό γεγονός δέ είναι ότι με τή μέθοδο τους έχουν ήδη σώσει πολλούς ανθρώπους.

Κάποιος θυρωρός της Ν. Υόρκης π. χ. βρέθηκε περικυκλωμένος άπ' τις φλογές μιας έκρήξεως γκαζιού. Τό πρόσωπό του πρίσθηκε τόσο, ώστε δεν μπορούσε πιά ν' άνοίξει τά μάτια του. Έπειτα όμως από 1 ώρας ψύξις, τó πρήξιμο κι' οι πόνοι είχαν ύποχωρήσει. Κι' ο θυρωρός νιατρεύτηκε πολύ γρηγορώτερο άπ' ό τι περίμεναν οι νιατροί.

Η ίδια μέθοδος έφαρμόστηκε μ' έπιτυχία από τον Άστρολό γιγτρο Π. Γκάρντινερ, στην περίπτωση ενός έρνάτου ποίσεσε μέσα σ' ένα καζάνι με βραστή μέλασσα. Ο γιγτρος έφυγε νάσαι παρών στο άτύχημα. Άρπαξε άμέσως τó θύμα και τόρριξε μέσα σ' ένα νεπαίο με κατάψυχο νερό. Αυτό τού έσωσε τή ζωή.

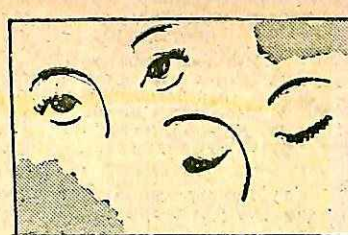
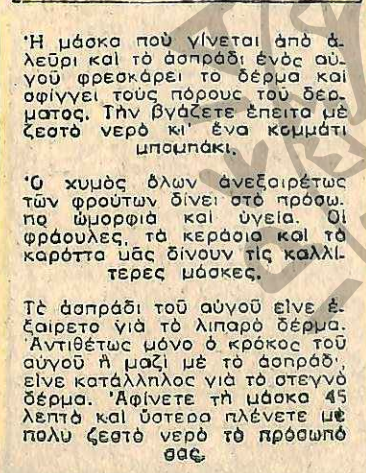
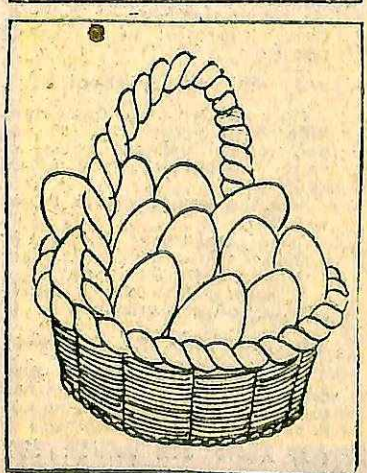
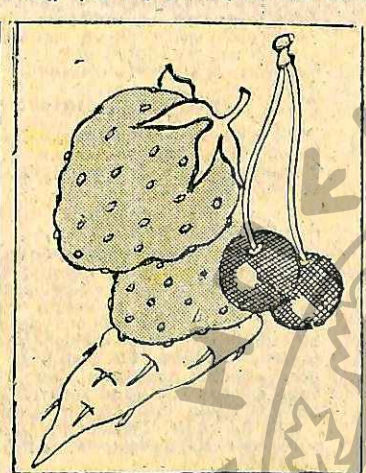
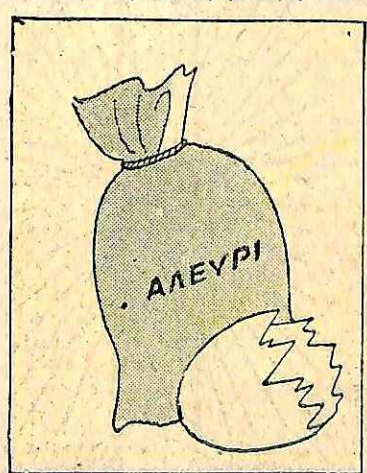
Είναι ήδη πολυάριθμες οι περιπτώσεις, στις όποιες βαθυστούνησε ή μέθοδος των Κρόσμαν και Άλλεν. Κάθε τόσο δέ σημειώνονται κι' άλλες θεραπείες έγκαυμάτων με τó «ψυκτικό κάλυμμα».

Έτσι λοιπόν άποδεικνύεται ότι έχουν δικηο οι άνθρωποι τού λαού, που χρησιμοποιούν συνήθως έξ ένστικτού κουό νερό για νά μετριάσουν τους πόνους τού καψίματος.

Βελούδινα Μάτια

Κάθε πρωί, ύστερ' από τή γυμναστική τού σώματος, κάνετε και λίγη γυμναστική στα μάτια σας, όπως σας δείχνουμε πάρο πάνω στις έξη εικόνες μας, για νά διατηρήσετε τήν ωμορφά τους. Έξ άλλου τó καλλίτερο φρεσκάρισμα τού προσώπου γίνεται με τις γνωστές μάσκες καλλοηής, για τις όποιες οι πιο κατάλληλες άλοιφές είναι αυτές που άναφέρουμε πιο κάτω.

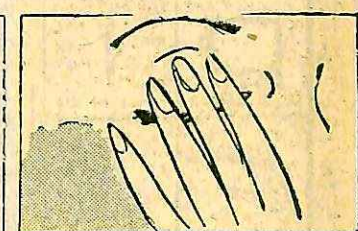
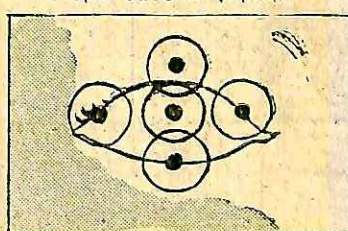
Δέκα ή δώδεκα φορές σπκώστε τά μάτια προς τόν ουρανό και χαμηλώστε τα προς τó έδαφος.

Άφψτε τά μάτια νά γλυστρήσουν δεξιά κι' άριστερά, άλλά αυτή τή φορά με κλειστά βλέφαρα.

Χωρίς νά κουνήσετε τó κεφάλι, άψψτε τά νά γλυστρήσουν προς τά δεξιά και προς τά άριστερά δώδεκα φορές.

Άσκηστε νά κλείνετε και ν' άνοίγετε τά μάτια σας άργά, όπως οι γάτες, άργά, όπως οι γάτες.

Στριφογυρίστε τά μάτια σας προς τά τέσσερα σημεία τού άριζόντος «σάν μπιλλίες».

Χτυπήστε έλαφρά τά βλέφαρα μερικές φορές για νά ζωρψέτε τήν κυκλοφορία τού αίματος.

Μάσκες τού ερροβίου

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

Πρωτότυπο εικονογραφημένο σταυρόλεξο

Η εικόνα του κάθε τετραγώνου του σκακιού μας θα σας βοηθήσει να βρείτε μια λέξη. Προσοχή όμως, γιατί πρέπει να είναι η σωστή λέξη, δηλαδή αυτή που χρειάζεται για τη λύση.

1	2	3	4	5
		295		
2			Παύλος	
	1		$\frac{15}{3} = 5$	
5	A	+	$\frac{582}{301} = 1.933...$	

σι. Κι' εδώ ακριβώς έγκειται όλη η δυσκολία. Στην πρώτη εικόνα, παραδείγματος χάριν, θα έχετε να διαλέξετε μεταξύ των εξής τεσσάρων λέξεων: πλοίο, καράβι, βοπόρι, ατμόπλοιο.

Κατόπιν με τ' αρχικά των σωστών λέξεων θα σχηματίσετε σε κάθε οριζόντιο και κάθε κάθετο γραμμή από μια λέξη με

πέντε γράμματα. Αυτές δε οι λέξεις ομαίνονται.

- ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ
- 1) Μία των δωδεκανήσων.
 - 2) Ρήμα το οποίο κλινώνουν συχνά τα έρωτευμένα χείλη.
 - 3) Διοικητική αρχή.
 - 4) Απαράλλακτη.
 - 5) Ο θεραπευτής.
- ΚΑΘΕΤΩΣ
- 1) Δοχεία χρησιμοποιούμενα για την μεταφορά υγρών.

2) Όμας ανδρών πολεμικού πλοίου σε ειδική υπηρεσία στην ξηρά.

3) Έλληνικό νησί περίφημο σ' όλο τον κόσμο για τα κρασιά του.

4) Αναφορική αντωνυμία (πρ.).

5) Εγγύτως κάποιον από μεγάλο κίνδυνο.

Γ. ΜΙΚΕΛΕΤΗΣ

2) Όμας ανδρών πολεμικού πλοίου σε ειδική υπηρεσία στην ξηρά.

3) Έλληνικό νησί περίφημο σ' όλο τον κόσμο για τα κρασιά του.

4) Αναφορική αντωνυμία (πρ.).

5) Εγγύτως κάποιον από μεγάλο κίνδυνο.

Γ. ΜΙΚΕΛΕΤΗΣ

2) Όμας ανδρών πολεμικού πλοίου σε ειδική υπηρεσία στην ξηρά.

3) Έλληνικό νησί περίφημο σ' όλο τον κόσμο για τα κρασιά του.

4) Αναφορική αντωνυμία (πρ.).

5) Εγγύτως κάποιον από μεγάλο κίνδυνο.

Γ. ΜΙΚΕΛΕΤΗΣ

2) Όμας ανδρών πολεμικού πλοίου σε ειδική υπηρεσία στην ξηρά.

3) Έλληνικό νησί περίφημο σ' όλο τον κόσμο για τα κρασιά του.

4) Αναφορική αντωνυμία (πρ.).

5) Εγγύτως κάποιον από μεγάλο κίνδυνο.

Γ. ΜΙΚΕΛΕΤΗΣ

2) Όμας ανδρών πολεμικού πλοίου σε ειδική υπηρεσία στην ξηρά.

3) Έλληνικό νησί περίφημο σ' όλο τον κόσμο για τα κρασιά του.

4) Αναφορική αντωνυμία (πρ.).

5) Εγγύτως κάποιον από μεγάλο κίνδυνο.

Γ. ΜΙΚΕΛΕΤΗΣ

2) Όμας ανδρών πολεμικού πλοίου σε ειδική υπηρεσία στην ξηρά.

3) Έλληνικό νησί περίφημο σ' όλο τον κόσμο για τα κρασιά του.

4) Αναφορική αντωνυμία (πρ.).

5) Εγγύτως κάποιον από μεγάλο κίνδυνο.

Γ. ΜΙΚΕΛΕΤΗΣ

2) Όμας ανδρών πολεμικού πλοίου σε ειδική υπηρεσία στην ξηρά.

3) Έλληνικό νησί περίφημο σ' όλο τον κόσμο για τα κρασιά του.

4) Αναφορική αντωνυμία (πρ.).

5) Εγγύτως κάποιον από μεγάλο κίνδυνο.

Γ. ΜΙΚΕΛΕΤΗΣ

2) Όμας ανδρών πολεμικού πλοίου σε ειδική υπηρεσία στην ξηρά.

3) Έλληνικό νησί περίφημο σ' όλο τον κόσμο για τα κρασιά του.

4) Αναφορική αντωνυμία (πρ.).

5) Εγγύτως κάποιον από μεγάλο κίνδυνο.

Γ. ΜΙΚΕΛΕΤΗΣ

2) Όμας ανδρών πολεμικού πλοίου σε ειδική υπηρεσία στην ξηρά.

3) Έλληνικό νησί περίφημο σ' όλο τον κόσμο για τα κρασιά του.

4) Αναφορική αντωνυμία (πρ.).

5) Εγγύτως κάποιον από μεγάλο κίνδυνο.

Πόσο τοίς 100;

Πόσα τοίς 100 του 50 είναι το 30; Πρέπει ν' απαντήσετε σε 10 δευτερόλεπτα, χωρίς να μεταχειρισθείτε χαρτί και μολύβι.

Το ταξίδι του τρένου

Η όμιλη ανάγκασε ένα τρένο να ελαττώσει τόσο την ταχύτητά του, ώστε να κάνει τη μισή διαδρομή του σε χρονικό διάστημα διπλάσιο απ' το συνηθισμένο. Πόση ταχύτητα πρέπει ν' αναπτύξει στο δεύτερο ήμισυ της διαδρομής, ώστε να την κάνει ολόκληρη στη συνηθισμένη ώρα;

Με πόση δύναμη;

Αν 5 άνθρωποι τραβούν τη μία άκρη ενός σχοινιού με δύναμη μισού ίππου καθένας, και 5 άλλοι τραβούν την άλλη άκρη προς την αντίθετη διεύθυνση με την ίδια δύναμη, το σχοινί τεντώνεται με συνολική δύναμη 2½ ή 5 ίππων;

Η ταχύτης του αεροπλάνου

Ένα αεροπλάνο, που κάνει μία πτήση 400 χιλιομέτρων, αναπτύσσει στα πρώτα 100 χιλιόμετρα ταχύτητα 100 χιλιομέτρων την ώρα, στα επόμενα 100 ταχύτητα 200 χιλιομέτρων, στα άλλα 100 ταχύτητα 300 χιλιομέτρων και στα τελευταία 100 ταχύτητα 400 χιλιομέτρων. Ποιά είναι η μέση ταχύτης του αεροπλάνου για το σύνολο της διαδρομής;

Τα δένδρα

Ένας κτηματίας φύτεψε δέντρα σε δύο λουρίδες γης, μήκους 5.000 μέτρων. Οι κορμοί των δέντρων απέχουν 5 μέτρα ο ένας απ' τον άλλον. Η μία λουρίδα γης βρίσκεται σε έδαφος πεδινό κι' η άλλη στην πλαγιά ενός λόφου. Έχουν κι' οι δύο τον ίδιο αριθμό δέντρων;

Παράδεξο

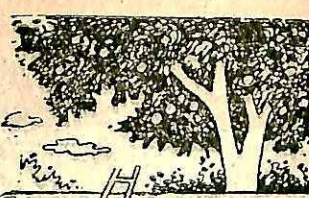
Ας υποθέσουμε ότι το κρεβάτι σας απέχει απ' το διακόπτη του ηλεκτρικού 4 μέτρα. Πώς μπορείτε να αβύσετε το ηλεκτρικό φως και να πέσετε έπειτα στο κρεβάτι σας, προτού σκοτεινιάσει το δωμάτιο;

Μία άσυνήθιστη διαίρεσις

Το μηδέν, διαιρούμενο διά του 1, δίνει πηλίκον μηδέν. Το 1 διαιρούμενο διά του μηδέν τί πηλίκον δίνει;

Τα δύο τρέινα

Ο διευθυντής μιας σιδηροδρομικής εταιρείας σκόπευε να προσθέσει στον κανονισμό ένα άρθρο, κατά το οποίο, όταν θα συναντώντο δύο τρέινα σε μία διασταύρωση σιδηροδρομικών γραμμών, θα σταματούσαν και θα περίμενε καθένας τους ως ότου περάσει πρώτα το άλλο. Ένας υπάλληλος όμως υπέδειξε, στο διευθυντή ότι αυτό θα ήταν ανεφάρμοστο. Για ποιο λόγο;

Μαγική εικών

Ο μικρός φίλος μας θέλει να κόψει κρυφά ένα μήλο, αλλά ο περιθαλρμένος είναι κάπου κρυμμένος, έτοιμος να τον κυνηγήσει. Τον βλέπετε εκεί; Για προσπαθήστε να βρείτε πού είναι.

Για κι' άναποδα

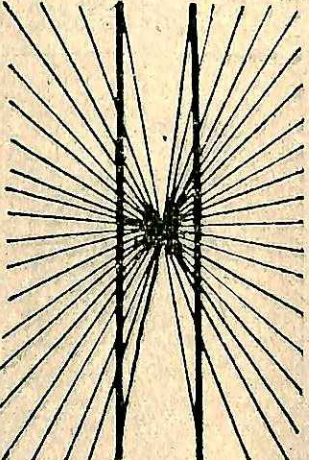
Ποιός είναι ο Γάλλος εκείνος πολιτικός που δεν ζή πιά και που το όνομα του διαβάζεται ίδια απ' την αρχή προς το τέλος, όπως κι' απ' το τέλος προς την αρχή;

Η χελώνα κι' ο παπαγάλος

Μία χελώνα έχει τα διπλά χρόνια απ' όσα είχε ένας παπαγάλος όταν η χελώνα ήταν άδων έτών είχε τώρα ο παπαγάλος. Όταν ο παπαγάλος φτάσει στη σημερινή ηλικία της χελώνας, θα είναι κι' ο δύο φορές 180 χρόνια. Ποιά είναι η σημερινή ηλικία του καθενός;

Οπτική άπαχη

Εκ πρώτης όψεως αυτές οι δύο γραμμές του σχεδίου μας φαίνονται καμπύλες και όμως

είναι τελείως παράλληλες και ευθείες. Μπορείτε αλλωστε να τις μετρήσετε για να βεβαιωθείτε. Πρόκειται περί οπτικής απάτης.

Οι τρεις γιατροί

Πριν πεθάνει ένας άρρωστος, είπε, δεικνύοντας προς το μέρος όπου στεκότουσαν οι τρεις γιατροί που τον είχαν κουράσει:

— Αυτός φταίει για το θάνατό μου!

Όλοι θεώρησαν άμεσως υπεύθυνο τον ένα απ' τους τρεις γιατρούς. Γιατί όμως, εφ' όσον ο άρρωστος ούτε έδειξε αυτόν ειδικώς, ούτε τον ώνόμασε;

Το τετράγωνο κι' ο κύκλος

Ποιά έχει μεγαλύτερη επιφάνεια, ένα τετράγωνο με περίμετρο 5 πόντων ή ένας κύκλος με την ίδια περίμετρο; (Η λύσις στη σελίδα 52)

Ο αληθινός έρωσ και οι έρωτικές ψευδαισθήσεις

Δεν υπάρχει σπανιότερο πράγμα από την αληθινή, την ολοκληρωτική αγάπη. Είναι ο συντονισμός δύο όντων, που βρίσκουν το ένα στο άλλο το ιδανικό των και κάτι ακόμη περισσότερο: την ικανότητα να αλληλοσυμπληρωθούν, για να συγχωνευθούν σ' έναν ενιαίο, μοναδικό τύπο. Είναι η έναρμόνισις δύο τόνων, που αναζητούν ο ένας τον άλλον, για να αποτελέσουν μια υπέροχη μελωδία.

Θεωρητικά — αλλά μόνο θεωρητικά — θα μπορούσαμε να πούμε, πως σε κάθε άνθρωπο αντιστοιχεί ένας άλλος άνθρωπος αντίθετου φύλου. Μά, στη ζωή, οι αντιστοιχίες αυτές περιορίζονται στο ελάχιστο. Καί, όπως παρατηρεί ο Κλεμάν Ζαγκό, σ' έναν αληθινό έρωτα αντιστοιχούν 6000 έρωτικών ψευδαισθήσεων, που τις συναντούμε γύρω μας σε κάθε μας βήμα και που τις συγκαταλέγουμε μέσα στο γενικό όνομα του έρωτος.

Ας δούμε με τη σειρά αυτές τις ψευδαισθήσεις.

Είπε, πρώτα — πρώτα, ο αισθησιακός έρωσ, που απευθύνεται μόνο στις αισθήσεις και που δεν έχει καμμία άπληχσι στον αισθησιασμό ή διανοητικό μας κόσμο. Ένας μεγάλος αριθμός ανθρώπων, ανδρών και γυναικών, ή πλειοψηφία ίσως, δεν γνωρίζουν άλλη μορφή έρωτος εκτός απ' αυτή.

Δεύτερη μορφή ψευδέρωτος είναι εκείνη που οφείλεται σε μία κοινότητα αισθητικών αντιλήψεων, σ' ένα συγχρονισμό γούστων. «Είπε ένας πινάκας, λέγει ο Σταντάλ, όπου και οι σκιές του ακόμα θα πρέπει να έχουν το χρώμα του ρόδου και μέσα στον οποίο δεν επιτρέπεται να υπή τίποτε το δυσάρεστο».

Το άπρόοπτο ή το πάθος δεν έχουν καμμία θέση εδώ και γι' αυτό ο έρωσ αυτός που θα μπορούσαμε να τον αποκαλέσουμε καλλιτεχνικό, είναι πολλές φορές λεπτότερος και άπιο την αληθινή αγάπη.

Στον καλλιτεχνικό έρωτα όλα πρέπει να είναι ώραία. Αυτό είναι το κυριώτερο. Γι' αυτό, πολύ σπάνια τον συναντούμε.

Η αγάπη — πάθος προϋποθέτει έναν αληθινό φετιχισμό για το αντικείμενο της αγάπης μας και για κάθε τι που χαρακτηρίζει τη φυσική ή ήθικη προσωπικότητά του. Αυτή η ειδωλοκρατία συνοδεύεται από μιαν άσυστητη τυραννική ανάγκη κυριαρχίας και ψυχικής καταδυναστεύσεως.

«Υπάρχει, λέγει ο Πόλ Μπουρζέ, μία φυσική και διανοητική στιγμή, πού, μέσα σ' αυτή, σβήνουν όλα για μας, για το μυαλό, τις καρδιές και τις αισθήσεις μας: φιλοδοξία, καθήκον, παρελθόν, μέλλον, συνήθειες, ανάγκες, στη σκέψη ενός όντος, που συμβολίζει για μας την εύτυχία».

Από τ' άλλο μέρος, ο Σταντάλ παρατηρεί: «Από τη στιγμή του

πρώτου της ρομάντζου που το άρτισε κρυφά στα δεκαπέντε της χρόνια, η γυναίκα περιμένει μέσα στο βάθος της καρδιάς της τον έρχομό της αγάπης — πάθος. Γιατί βλέπει σ' αυτή την απόδειξη της αξίας της. Η άναμονή αυτή γίνεται πιο έντονη γύρω από τα είκοσι, όταν πιά έχει συνθέσει από τις πρώτες απεισκευές της νεότητος».

Οι δύο απαραίτητες προϋποθέσεις της αγάπης — πάθος είναι ο ένθουσιασμός και μια αξιολογή σεξουαλική ροπή και από τα δύο μέρη.

Στην αισθηματική αγάπη κυριαρχεί η τρυφερότητα, η στοργή, η αφοσίωση. Μία κάποια διάθεσις αλτρουισμού και αυτοθυσίας είναι επίσης απαραίτητη.

Από όλες τις μορφές της αγάπης είναι εκείνη που υφίσταται τις μεγαλύτερες διακυμάνσεις. Γιατί στηρίζεται στο αίσθημα, που είναι ένα πράγμα άστατο, επιπόλοιο και πολλές φορές επιφανειακό. Οι αισθηματικοί έρωτευμένοι σπάνια μπορούν να βρουν εκείνο που αποκαλούν εύτυχία και η έρωτική ζωή τους είναι γεμάτη από μεγάλους πόνους και συγκινήσεις και από πολύ μικρές χαρές.

Μία άλλη μορφή ψευδέρωτος είναι εκείνη που στηρίζεται στον εγωισμό και τη ματαιοδοξία. «Όταν, λέγει ο Σπένσερ, βλέπουμε να μας προτιμούν από όλο τον άλλο κόσμο και η προτίμησις αυτή προέρχεται από ένα δν που το θαυμάζουμε περισσότερο από όλους τους άλλους, ο εγωισμός μας ικανοποιείται στον υπέρτατο βαθμό».

Πιο χαρακτηριστικά, ορίζει τη μορφή αυτή της αγάπης ο Σταντάλ, λέγοντας: «Η μεγαλύτερη πλειονότητα των ανδρών, ιδίως στη Γαλλία, επιθυμεί να έχει μια γυναίκα της μόδας, όπως έχει κανείς ένα ώραίο αλόγο, σαν ένα πράγμα απαραίτητο στην προσωπική μας πολυτέλεια».

Η αγάπη αυτή μας σπρώχνει στις μεγαλύτερες τρέλλες, που τις κάνουμε, όμως, αποικιστικά για λόγους επιδείξεως.

Η διανοητική αγάπη προϋποθέτει και στους δύο έρωτευμένους μια υπεροχή των πνευματικών απολαύσεων, που παραμερίζουν όλες τις άλλες. Είναι πολύ σπάνια και την συναντούμε μόνο σε μερικά έξαιρτικά όντα.

Στην πλατωνική αγάπη, τέλος, οι αισθήσεις δεν παίζουν καμμία ρόλο σχεδόν και γι' αυτό προϋποθέσις της είναι η άνυπαρξια σεξουαλικών ροτών ή τουλάχιστον η δυνατότης να τις καταστράφουμε εύκολα και χωρίς μεγάλη προσπάθεια.

Οι διάφορες μορφές έρωτικών ψευδαισθήσεων που ανέφεραμε είναι συννηθέστερες στη νεανική ηλικία. Άνδρες και γυναίκες παρασύρονται τότε από μία στιγμιαία έλξη σ' έναν δεσμό που δεν νομίζουν αιδώνιο και άκατάλυτο. Δεν άργούν, όμως, ν' αντιληφθούν την πλάνη τους και η απογοήτευσις έρχεται πολύ γρήγορα. Άλλα, στην καθημερινή ζωή μας, οι έρωτικές ψευδαισθήσεις είναι εκείνες που κυριαρχούν και ντύνονται σε μάτια μας τη μορφή του αληθινού έρωτα, που είναι τόσο σπάνια και δυσεύρετος, όσο και ένα τριφύλλι με τέσσερα φύλλα.

Το σενάριο του καρδινάλιου

Ο καρδινάλιος Σπέλμαν, αρχιεπίσκοπος της Νέας Υόρκης, έγραψε τελευταία ένα κινηματογραφικό έργο, με θρησκευτικό περιεχόμενο, που το γυρίσμα του ανέλαβε μία μεγάλη αμερικανική κινηματογραφική εταιρία. Ο Ιεράρχης, πού, όπως φησίζεται, φιλοδοξεί να διαδεχθεί το σημερινό πάπα στο θρόνο του Άγιου Πέτρου, θα επιστατήσει ο ίδιος στο γύρισμα αυτής της ταινίας.

Ο καρδινάλιος Σπέλμαν, αρχιεπίσκοπος της Νέας Υόρκης, έγραψε τελευταία ένα κινηματογραφικό έργο, με θρησκευτικό περιεχόμενο, που το γυρίσμα του ανέλαβε μία μεγάλη αμερικανική κινηματογραφική εταιρία. Ο Ιεράρχης, πού, όπως φησίζεται, φιλοδοξεί να διαδεχθεί το σημερινό πάπα στο θρόνο του Άγιου Πέτρου, θα επιστατήσει ο ίδιος στο γύρισμα αυτής της ταινίας.

Τά πολυτιμώτερα ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ

Τά έρχεσιδη και ή βασανιστική καλλιέργειά τους

Τά θαυμάσια (έρχεσιδη), τα πολύχρωμα και πολυκύκλωνα αυτά λουλούδια, άριστουργήματα της φύσεως, αναπτύσσονται σε άγρια κατάσταση στις ζούγκλες της Νοτίου Αμερικής. Εκεί λοιπόν τ' αναζητούν οι ειδικοί (κουνγκοί) αντιμετωπίζοντας χίλιους φοβερους κινδύνους, και στέλνουν τους σπόρους των ή ολόκληρα τα φυτά στα είδικα ανθοκομεία της Αμερικής και της Ευρώπης. Εκεί, τα πολυτίμητα αυτά ανατρέφονται και πολλαπλασιάζονται με άπιστευτες φροντίδες, επιμέλεια κι' υπομονή.

Όποιοι έπισκεφθί ένα τέτοιο ανθοκομείο, νομίζει ότι βρίσκεται σε Ιατρικό εργαστήριο κλινικής. Όλα εκεί μέσα λάμπουν από καθαριότητα. Οι ανθοκομοί φορούν άποστειρωμένες άσπρες μπλούζες, κούφιες και μάσκες και μεταχειρίζονται εργαλεία άπολυμασμένα. Γιατί είναι άπαραίτητες όλες αυτές οι υγιεινές προφυλάξεις για την άνατροφή των έρχεσιδων.

Πολλά απ' αυτά τα φυτά χρειάζονται 4 - 8 χρόνια συνεχών περιποιήσεων, για να βγάλουν λουλούδια. Κι' οι ανθοκομοί πληρώνουν συχνά χιλιάδες δολάρια για τα νέα είδη που τους στέλνουν οι πράκτορές τους απ' τις ζούγκλες. Είναι λοιπόν φυσικό να πωλούνται πανάκριβα τα λουλούδια αυτά και νάναι προσιτά μόνον σε μερικούς Κρίστους.

Όστόσο κάποτε οι τιμές τους πέφτουν σε έξευτελιστικά επίπεδα: 75 σέντες έως 2 δολάρια! Γιατί συμβαίνει, σε μία άσυνήθιστη θερμή εποχή, να βγάλουν πολλά λουλούδια τα έρχεσιδη, να γίνη δηλαδή ή προσφορά μεγαλύτερη απ' τη ζήτηση. Τότε οι ανθοκομοί τα πωλούν όσο - όσο, προκειμένου να μαραθύνουν και να πάνε καμένα.

Σημειωτέον ότι οι περισσότεροι ανθοκομοί πωλούν μόνο τα λουλούδια τους, κι' όχι τα ίδια τα φυτά, γιατί θέλουν να διατηρήσουν το μονοπώλιο των έκλεκτών ειδών. Έχουν δημιουργήσει δε τα νέα αυτά είδη με διάφορες επιτυχημένες διασταυρώσεις, που τις έχουν σημειώσει με μυστικά βιβλία τους. Και δεν έννουν ν' άφισουν άλλους να επωφεληθούν απ' τους δικούς τους κόπους.

Η γονιμοποίηση των λουλουδιών, που είναι στη φύσι έργον των έντόμων, γίνεται στις σέρρες των έρχεσιδων απ' τον ίδιο τον ανθοκόμο, με άληθινά επιστημονικές μεθόδους. Χρησιμοποιώντας δηλαδή ένα είδικό σακκουλάκι, ρίχνει λίγη σκόνη γύρω στο έσωτερο των λουλουδιών που θέλει να διασταυρώσει. Άν θέλει π.χ. ένα φυτό που θα παράγη λουλούδια τα Χριστούγεννα, διασταυρώνει ένα φυτό του Ιουνίου μ' ένα του Οκτωβρίου.

Έπειτα από 10 - 12 μήνες, ώριμαίει κι' άνοίγει ο ύπερος του φυτού, που περιέχει εκατοντάδες χιλιάδων σπόρους, φιλότερος από κόκκους άμμου. Ο ανθοκόμος εξέταζει μερικούς σ' ένα δοκιμαστικό σωλήνα με κατάλληλες χημικές ουσίες, καθώς και με το μικροσκόπιο, για να βεβαιωθεί αν είναι καλοί. Έπειτα γεμίζει ένα δοχείο με όρεπτική διάλυσι από 9 χημικές ουσίες κι' από ζάχαρη, προσθέτει άπο πάνω άπεσταγμένο νερό, ρίχνει μέσα τους σπόρους και βουλώνει το δοχείο άεροστεγώς. Όταν οι σπόροι άρχίζουν να φύσκωνουν, παίρνουν κίτρινο ή πράσινο χρώμα, βγάδουν μικροσκοπικές ρίζες κι' άνεβαίνουν στην επιφάνεια του ύγρου. Ο ανθοκόμος τους μαζεύει τότε με μία μουσαλίνα, τους πλένει με λεπτά τοιμηδόκια και τους βάζει ένα - ένα σε μικρά κομμάτια γλάστρα, που περιέχει μισοσπίτη άφθονη φυσική τροφή και μεγάλωνουν σιγά - σιγά.

Ο σχηματισμός των σπόρων χρειάζεται, όπως είπαμε, ένα έτος. Άλλο τόσον καιρό κάνουν οι σπόροι για να βλαστήσουν. Μένουν και το τρίτο έτος στην κοινή γλάστρα κι' έπειτα μοιράζονται σε χωριστές μικρές γλάστρες, όπου μένουν άλλα τρία ή τέσσερα έτη, μεταφέρονται σε μεγαλύτερες, για ν' άνθίσουν έπειτα από ένα χρονικό διάστημα. Τα έρχεσιδη άποτούν ιδιεύσεις συνθήκες για να διατηρηθούν στη ζωή. Οι ανθοκομοί πρέπει ν' άποχωρέσουν τις ζεστές και υγρές ημέρες και τις ψυχρές νυχτες της ζούγκλας. Πρέπει άκόμη να τοποθετήσουν σε ύψος τις γλάστρες, για να κυκλοφορήσει καλά, τα έρχεσιδη αναπτύσσονται - γιατί, στη ζούγλα, να στους κορμούς των δένδρων. Όστόσο, παρ' όλες αυτές τις προσπάθειες και τις έπιμελεις φροντίδες των ανθοκόμων, τα έρχεσιδη φυτά της ζούγκλας,

Τά έρχεσιδη άποτούν ιδιεύσεις συνθήκες για να διατηρηθούν στη ζωή. Οι ανθοκομοί πρέπει ν' άποχωρέσουν τις ζεστές και υγρές ημέρες και τις ψυχρές νυχτες της ζούγκλας. Πρέπει άκόμη να τοποθετήσουν σε ύψος τις γλάστρες, για να κυκλοφορήσει καλά, τα έρχεσιδη αναπτύσσονται - γιατί, στη ζούγλα, να στους κορμούς των δένδρων. Όστόσο, παρ' όλες αυτές τις προσπάθειες και τις έπιμελεις φροντίδες των ανθοκόμων, τα έρχεσιδη φυτά της ζούγκλας,

Τά έρχεσιδη άποτούν ιδιεύσεις συνθήκες για να διατηρηθούν στη ζωή. Οι ανθοκομοί πρέπει ν' άποχωρέσουν τις ζεστές και υγρές ημέρες και τις ψυχρές νυχτες της ζούγκλας. Πρέπει άκόμη να τοποθετήσουν σε ύψος τις γλάστρες, για να κυκλοφορήσει καλά, τα έρχεσιδη αναπτύσσονται - γιατί, στη ζούγλα, να στους κορμούς των δένδρων. Όστόσο, παρ' όλες αυτές τις προσπάθειες και τις έπιμελεις φροντίδες των ανθοκόμων, τα έρχεσιδη φυτά της ζούγκλας,

— Έλπιζω να μη σε κάνουν να υποφέρεις. Τους το ζήτησα για χάρη...
— Δεν φοβάμαι τίποτε, κοντά σου, ά-γάπη μου!...
Φιληθήκαν με άπειρη λατρεία, με αφάνταστο πόνο.
Την άλλη στιγμή άνοιξε η πόρτα του καλλιού.
— Πέρασε η ώρα, είπε η Γεγονάλα.
— Είμαστε έτοιμοι, άποκρίθηκε με σταθερή φωνή ο Κβάγκ - Σύ.
Ψιθύρισε μία διαταγή η Γεγονάλα.
— Ακολουθήστε μας, πρόταξε ένας ά-γνωστικός στην Χουάν - Σέ.
Πήγε να την πιάσει από το χέρι ο Κβάγκ - Σύ.
— Όχι! είπε αούτηρά η Γεγονάλα - Τσί.
Έσ' ό' ακολουθήσεις.
Κι' η Χουάν - Σέ τράβηξε πρώτη ανά-μεσα στους φρουρούς. Πίσω της ο Κβάγκ - Σύ, την ακολουθούσε, νιώθοντας την καρδιά του να χτυπάει δυνατά.

Προχώρησαν σ' ένα ύψος και σκοτεινό διάδρομο, και σταμάτησαν μπροστά σε μια αίθουσα. Αυτή την αίθουσα την ήξερε ο Κβάγκ - Σύ. Ήταν η αίθουσα των βασανιστηρίων.
Όταν είδε την αγαπημένη του να μπαίνει μέσα εκεί, για μία στιγμή νόμισε πως η καρδιά του θα σταματούσε. Την άλλη στιγμή ώρμησε όμως να μπει κι' αυτός. Μά η πόρτα εκλείπει μπροστά του.
— Δεν θα μ' έρθει θανάτωσε μαζί; φώναξε έξαλλος, γυρίζοντας με μάτια βόλα στη βασιλομήτορα.

— Τόσο βιάζεσαι; του άποκρίθηκε άτάραχη. Μία ζωή έχεις, δεν είναι εύκολο να την ξαναβρεις όταν την χάσεις.
— Θέλω να βρίσκωμιν κοντά στη Χουάν - Σέ ως την τελευταία μου στιγμή!...
— Θα βρισκόσαι πολύ κοντά της. Έλα μαζί μου.

Μπήκε σε μία άλλη πόρτα η Γεγονάλα. Την ακολουθούσε ο Κβάγκ - Σύ. Και τότε τα κατάλαβε άμέσως όλα.
— Ένα σιδερένιο κινγκλίδωμα χώριζε τα δύο δωμάτια. Μέσα στο δωμάτιο των βασανιστηρίων βρισκόταν η Χουάν - Σέ. Την είχαν κιάλους δέσει. Κι' η άμοιρη κοπέλα κτύπαε με μάτια περιτρωμα γύρω της, και δεν καταλάβαινε.
— Μόλις σ' έτικρυσε τον Κβάγκ - Σύ, φώναξε σπαρτακτικά:
— Κβάγκ - Σύ, αγάπη μου, τί θα μ' κάνουν;

— Τίποτε, μικρούλα μου, της άποκρίθη-κε η Γεγονάλα. Ο άντρας σου ζήτησε να πεθάνεις. Και θα του παρουσιάσουμε ένα εύχαριστο θέαμα, πολύ διασκεδαστικό. Θα δ' ό' πώς πεθαίνει μία έρωτευμένη κουτή κοπέλα!...
— Όχι! μουρμούρισε ο Κβάγκ - Σύ, δεν ζήτησα αυτό. Είπατε πως θα μ' έθανάτω-στε και τους δύο μαζί!...
— Έσ' ό' είπατε, τον έκοψε σαρκαστικά η Γεγονάλα. Εγώ δεν είπα τίποτε. Εγώ σου είπα ότι δεν μ' επιφέρει ο δικός σου ο θάνατος. Άλλά, άφου δεν δέχεσαι να ταπεινωθής, άς πεθάνω πρώτα η Χουάν. Οέε, κι' έπειτα θ' σκεφθούμε και για σένα.

— Όχι... ξεφώνισε ο αυτοκράτορας. Στα-βάτε!

— Άλλά η φωνή της Χουάν - Σέ, σοβαρή και σταθερή τώρα τόν σωματίσσε:
— Κβάγκ - Σύ... Τώρα κατάλαβα τί θέ-λουν να κάνουν. Θέλουν να μ' βασανί-σουν άμείνα, για να τρομάξουν έσ' ό' Άλλά, ρε, σου λέω να μ' λυγίσες να μ' με-λυνθής!...
— Όταν οι κουβέντες! είπε η Γεγο-νάλα ξερά.
Κι' έκανε νόημα σ' έναν από τους δη-μίους.

Βασανιστήρια

Ο Κβάγκ - Σύ παρακολουθούσε τώρα, σαν ύπνυπτιέμενος, νομίζοντας πως βλέ-πει ένα έφιστικό όνειρο, άνικανος να πιστέψη πως ζούσε αυτές τις τραγικές στιγμές.
Δύο πελώριοι άντρες άρπαξαν τη Χουάν. Οέε και την έβλησαν σ' ένα σανιδένιο άντρας της έχωσε μία χοντρή βελόνα στο νύχι του μεσαίου δακτύλου του χεριού της. Μία σπαρτακική κρουγή άκούστηκε. Η κοπέλλα σπαρτακίασε. Ήταν ο πρώτος πό-νο που νιώθε στη ζωή της, η μωσανα. Οώμα είχε νύχρη του ποιντή. Το όθρο της τώρα, ο πόνος αυτός ήταν κάτι που δεν τό περίμενε, κάτι που της σταματούσε την καρδιά!

— Μή! ξεφώνισε ο Κβάγκ - Σύ, νιώθων-τας τόν πόνο μέσα στην καρδιά του. Άίπλα του η Γεγονάλα μ' ένα ύφος σατο-νικό, του ψιθύρισε:
ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ή συνέχεια.

42

Έρωτες που κρατούν μία και μόνη νύχτα

Στο Παρίσι του 16ου αιώνα, μία γυ-ναίκα έλαμπε με την όμορφιά, τα νεύατα και την ανεξάντλητη ζωηρότητά της. Οι άναρίθμητες περιπέτειές της άποτελούσαν το καθημερινό θέμα των συζητήσεων στην αυλή του Καρόλου 9ου και οι σεμ-νές κυρίες της έποχής κατέβαν τα μύτια από ντροπή ή ζήλεια; — στο πέρασμα της.

Όστόσο, η Άνριέττα της Κλέβης, δού-κισσα του Νεβέρ, δεν έδινε καμμία προ-σοχή σ' όλα αυτά τα σχόλια και έξακο-λουθούσε αδιάφορη τη θεότρελλη ζωή της.

Λίγο καιρό μετά το γάμο της, είχε π'ή μία μέρα στο σύζυγό της:

— Υποθέτω ότι οι οίκογένειές μας θα είναι εύχαριστημένες. Κι' έμεις επίσης. Για-τί, και οι δύο έκμαμε έναν καλό γάμο. Προσωπικά, δεν μεταμελούμαι γι' αυτό. Φαντάζομαι ότι και σεις θα είσαστε της ίδιας γνώμης. Άλλ' η κατάσταση αυτή δεν ύπάρχει κανείς λόγος να έξακολουθήσει, γιατί θα ήταν πολύ κουραστική και για τους δύο μας. Είνε καιρός να ξαναδρούμε την έλευθερία μας. Θα ήμουνα πολύ εύτι-χισμένη, αν μ'ό έλέγατε ότι συμφωνάτε...

Ο δούξ δεν έφερε καμμία αντίρρηση. «Ε-τσι, η Άνριέττα άκολουθούσε χωρίς διαταγ-μό τις παρορμήσεις της καρδιάς της.

Ήταν τότε μόλις είκοσι δύο χρόνων.

Στην έποχή αυτή τοποθετείται το με-γάλο αίσθημα της ζωής της, στο όποιο δόθηκε με όλη την όρμη της φλογερής ιδι-συγκρασίας της.

Ο αγαπημένος της ήταν ένας γενναίος άλλ' επιπόλαιος εύπατρίδης, ο περίφημος Κοκονάς.

Τό αίσθημα της αυτό την είχε φέρει κον-τά στη Βασίλισσα Μαργκό, που αγαπού-σε την ίδια έποχή έναν έπιστήθιο και άδελ-φικό φίλο του Κοκονάς, τον Λά Μόλ.

Ο Κοκονάς ήταν για ένα διάστημα ο εύνουρμένος του Καρόλου 9ου και είχε παί-ξει έναν άξιοθρήνητο ρόλο κατά την τρα-γική νύχτα του Αγίου Βαρθολομαίου. Ο-πως άφηγέτο ο ίδιος στον Βασίλεα, περη-φανος για την πράξη του, είχε κατορθώσει, πετώντας μερικά χρυσά σκουβά στο μα-σιασμένο όχλο, να γλυτώσει από τα χέρια του καμμία τριανταριά ούγενότους, που έ-πρόκειτο να τους σκοτώσουν. Τους άδωγη-σε κατόπιν σ' ένα πανδοχείο και τους ύπο-σχέθηκε ότι θα τους χάριζε τη ζωή, αν άπνηρνούτο την πίστι τους, για να προ-σέλθουν στον καθολικισμό. Οι δυστυχισμέ-νοι έπειθήσαν στα λόγια του και δέχθη-καν πρόθυμα να άλλοτριποιηθούν. Άλλ', όταν έτελείωσε αυτή η μικρή διαδικασία, ο Κοκονάς διατάξε τους άκολουθούς του να τους δέσουν και διασκεδάσε όλη τη νύχτα, άνοιγοντας με το έγγχειρίδιό του μικρές πληγές στα σώματά τους, που τους έκα-ναν να άργοπεθαίνουν μέσα σε τρομερούς πόνους.

Άλλ' ο αίμοσταγής εύπατρίδης έπεσε

Τό ποίημα αυτό έκαμε την Άνριέττα να έγκαταλείψη τον πύργο της και να ξανα-γυρίσει στο Παρίσι, όπου, θέλοντας να δει-ξη την περιφρόνησή της προς την κοινή γνώ-μη, ρίχθηκε με άληθινή μαγία στις πιο όρ-γιώδεις διασκεδάσεις, χωρίς να παίονη πιά καμμία προφύλαξη.

Άλλ', η ζωή αυτή την έφθειρε γρήγορα και η Άνριέττα πέθανε από ένα σπληνικό νόσημα σε ηλικία μόλις τριάντα χρόνων, άφήνοντας πίσω της τις πιο συγκινητικές άναμνήσεις σ' εκείνους που είχαν εύνοηθή με την έφήμερή ίσως, άλλά άπίστευτα φλο-γερή αγάπη της άνικανοποίητης ψυχής της...

43

αργότερα σε δυσμένεια και, τότε, γεμάτος από έναν τρολλό πόθο έκδικήσεως, άναρί-χηκε σε διάφορες σκοτεινές υπηνορα-φίες, που έστρέφοντο εναντίον του Βασι-λέως και της πατρίδας του. Τό άποτέλε-σμα ήταν να συλληφθή και να καταδικα-σθή σε θάνατο μαζί με τον πιστό φίλο και συνεργάτη του Λά Μόλ.

Τού κάκου η Βασίλισσα Μαργκό και η δούκισσα του Νεβέρ προσπάθησαν να τους σώσουν από τα χέρια του δημίου. Άπεκε-φαλίσθηκαν και οι δύο στις άρχες του 1574 στην πλατεία της Γκρέβης.

Οι άπαρηγόρητες φίλες τους κατ'όρθω-σαν τότε να πάρουν τα πτώματά τους και άφου τα έβαλάνωσαν και τα κράτησαν άρκετές ημέρες μέσα σ' ένα κρυφό διαμέ-ρισμα του Λουβρου, τα έθαψαν κατόπι κρυφά σε μία άπόμειρη τοποθεσία της Μον-μάρτης.

Όστόσο, η νεαρή δούκισσα του Νεβέρ δεν κατ'όρθωσε να μείνει για πολύν καιρό πιστή στην άνάνησιν του φίλου της. Και ζήτησε να παρηγορηθή με καινούργιους έρωτες.

Ένας από τους φίλους της, ο Σαιν-Μεγκρέν, καθώς έβγαίνει μία νύχτα από το μέγαρό της, δέχθηκε την επίθεσι μίας ά-μάδος ένόπλων, που τόν κομμύτισαν κυ-ριολεκτικά, βυθίζον-τας με λίσσα τα έξω-τους στο κορμί του, προτού εκείνος προ-φθάσει να άμυνθή.

Η Άνριέττα τόν έκλαψε όλόκληρο τό άλλο πρωί.

Άλλά, τό ίδιο άπόγευμα άνέθηκε στο άλογό της και έφυγε καλπάζοντας προς τό Φονταινεμπλώ, όπου έπρόκειτο να συναντή-ση έναν άλλο φίλο της, που την περίμενε με άνυπομονησία.

Ο φίλος της αυτός ήταν ό κόμης τ' Ετρανγκ, που την αγαπούσε από καιρό, και πού η δούκισσα τόν έπισκεπτόταν κα-θέ τόσο έαφνικά στον πύργο του, χωρίς όμως και να είνε άποφασισμένη να μείνει άποκλειστικά άφοσιωμένη σ' αυτόν.

Η Άνριέττα έζησε κοντά του δύο βδο-μάδες, μεταμφιεσμένη σε νεαρό άκόλουθο.

Στό τέλος, έγκατέλειψε τόν ντ' Ε-τρανγκ, ξαναγύρισε για ένα διάστημα στο Παρίσι και έπειτα έφυγε για τόν πύρ-γο της στην έσοχή, άπιασμένη από τα σχόλια που έκαναν είν βόρος της στη-αυλή.

Άλλ' η φλογερή ιδιοσυγκρασία της την παρέσυρε πάντα σε καινούργιες περιπέ-τειες. Η ζωή της μέσα στον πύργο ήταν άσπονη. Άλλ' όταν έβράδυσε, άνέβαινε στο άλογό της και, χωρίς καμμία συντροφιά έτρεχε δεξιά κι' άριστερά και έαφνιζε τους πυργωδοσώτες της περιοχής με τις άπρό-οπτες έπίσκεψεις της, που έσήμαιναν γι' αυ-τούς μία εύτυχημένη νύχτα, άλλοιόμνο, ό-μως, χωρίς έπαύριο. Γιατί η δούκισσα έφευγε συνήθερα τό άλλο πρωί και κα-νείς δεν ήξερε, ούτε αυτή η ίδια ίσως, ά-τό κατρίτσιό της θα την έφερνε ξανά στο ίδιο μέρος.

Την έποχή αυτή έκκυλοφόρησε στο Πα-ρίσι ένα σατυρικό ποίημα που είχε την έπι-γραφή: «Πώς να διασχιζέτε τη νύχτα τα χωράφια». Υ-πό τ' ό' δούκισσας ντ' Ε-βέρ». Ο άνώνυμος συγγραφέας του σα-τυρίζε καυστικότητα τη διαγωγή της και τους νυκτερινούς περιπάτους της δούκισ-σας.

Τό ποίημα αυτό έκαμε την Άνριέττα να έγκαταλείψη τόν πύργο της και να ξανα-γυρίσει στο Παρίσι, όπου, θέλοντας να δει-ξη την περιφρόνησή της προς την κοινή γνώ-μη, ρίχθηκε με άληθινή μαγία στις πιο όρ-γιώδεις διασκεδάσεις, χωρίς να παίονη πιά καμμία προφύλαξη.

Άλλ', η ζωή αυτή την έφθειρε γρήγορα και η Άνριέττα πέθανε από ένα σπληνικό νόσημα σε ηλικία μόλις τριάντα χρόνων, άφήνοντας πίσω της τις πιο συγκινητικές άναμνήσεις σ' εκείνους που είχαν εύνοηθή με την έφήμερή ίσως, άλλά άπίστευτα φλο-γερή αγάπη της άνικανοποίητης ψυχής της...

44

Πριν ζητήσετε ΔΙΑΖΥΓΙΟ...

Μία γυναίκα δίνει συμβου-λές στις όμοφύλους της

Έχετε άποφασίσει, κυρία μου, να πάρετε διαζύγιο; Πατάετε ά-κράδαντα ότι ό γάμος σας ύπηρε-εί μία άποτυχία κι' ότι τό λογικώτε-ρο είνε ν' άπαλλαγείτε τό ταχύτε-ρο άπ' τα δεσμά του; Πριν όμως κάμετε τό κρίσιμο αυτό διάστημα, σταματήστε μία στιγμή, ύποβάλε-τε 8 έρωτήσεις στον εαυτό σας κι' άπαντήστε με άπόλυτη έλικρίνεια κι' άντικειμενικότητα. Άν η άπάν-τησή σας σε όλες είνε «Ναι!», μπορείτε να είστε βέβαιη ότι κά-ντε κάθε τι που περνούσε άπ' τό χέρι σας κι' ότι η άποτυχία του γάμου σας όφείλεται άποκλειστικά στον άντρα σας.

1) Συζητήσατε τα συζυγικά σας πρό-βληματα με τ' άκα-τάλληλα πρόσωπα; Άν πρόκειται για σεξουαλική ά-συμφωνία, πηγάτε να συμβουλευ-θήτε τό γιατρό σας; Άν οι δια-φορές που σας χωρίζουν είνε ψυχι-κής ή πνευματικής φύσεως, μιλή-σατε σχετικώς μ' ένα πρόσωπο μωλομένη και μορφωμένο; Άν υμώσατε την άνάγκη ν' άνοίξετε την καρδιά σας σε μία όμόφυλό- σας, τί είδους γυναίκα διαλέξατε γι' αυτές τις έκμυστηρεύσεις σας; Μή ξεχνάτε ότι οι πιο πρόσθυμοι στο να δίνουν συμβουλές, σε συζυ-γικά πρόβλήματα είνε εκείνες που δεν κατ'όρθωσαν να λύσουν τα δι-κά τους. Μην καταφύγετε λοιπόν σε μία γυναίκα που καυχήνται ότι κέρει καλά τους άντρες; γιατί παν-τρεύτηκε και χωρίς τρεις φορές και πού όνομάζει όλους τους συζύ-γους «τέρατα». Διαλέγετε για σύμ-βούλο σας μία μεσόκοπη νοικοκυ-ρα, με 30 έτών εύτυχημένη συ-ζυγική ζωή; Κι' αυτή, κατά πά-σαν πιθανότητα, θα σας πει ότι τα «φοβέρ» πρόβλημάτα σας δεν είνε παρά άσήμαντα και περαστι-κά μικροπραγματικά.

2) Είσατε βέβαια ό-τι βλέπετε τό γάμο σας σοβαρά και μ' α-λωμένους; Ή μήπως βρίσκε-στε ακόμη στην πρώτη όρμη; Θα σας ζήληση έδώ μία χαρακτηρι-στική ιστορία, που συνέβη σε κά-ποια φίλη μου, τη Τζέιν. Παντρεύ-τηκε άπό έρωτα τό Μπιλ και πε-ρίμενε ότι θα διαρκούσαν πάντο-τε οι έντονες συγκινήσεις τό μη-νός του μέλιτος. Την κολάκευε τό ένδιαφέρον που έδειχνε όλος ο κό-σμος γι' αυτήν, σαν νεοίπανηρη. Όπως ήταν όμως φυσικό, ήρθε ό καιρός που η πρώτη έξαψή περά-σε, ό Μπιλ ξαναγύρισε στη δουλειά του και μία άλλη νεοίπανη τράβη-ξε τό γενικό ένδιαφέρον. Τότε η Τζέιν άρχισε να θεωρή τα δεσμά του γάμου βαρύα και τόν εαυτό της μαρτυρά, άδικημένον, παρεμ-λημένο. Τέλος, χάρισε άπ' τό Μπιλ. Τότε μόνον όρμησε τό μυα-λό της, άπ' τόν πόνο της καρδιάς της, κι' άρχισε να βλέπει τό γά-μο σαν λογική γυναίκα. Μόνο τότε κατάλαβε ότι δεν είναι δυνατόν να μένουν διαρκώς οι συζύγοι έ-ξω άπ' την πραγματικότητα του κόσμου, στους αιώρες... Ήταν όμως πιά πολύ άργά!

3) Σκεφθήκατε ποτέ ποιά θά είναι πραγματι-κά ή ζωή σας, αν χω-ρίσετε; Σας ένθουσιάζει ά-σφαλώς ή ιδέα ότι δεν θάχετε πιά εύθυνες, ύποχρεώσεις, δεσμούς - ίδως, αν είστε νεά. Προδέλεπετε μία ζωή εύχάριστη κι' έλεύθερη. Τις ίδιες αντίληψεις είχε κι' η φίλη μου Έστελ, όταν χώρισε άπ' τόν Τζέρρυ. Έπειτα από 5 έτών γάμο Δέν άργησε όμως να κατα-λάβη ότι τα πράγματα είχαν άλλα-ξει μέσα σ' αυτά τα 5 χρόνια. Όλες σχεδόν οι φιλένδες της εί-χαν παντρευτή, ήσαν άπασχολημέ-νες με τα σπίατα τους και δεν εί-χαν να διαθέσουν πολλές ώρες μα-ζί της. Πολλοί άντρες, που την πολιορκούσαν ήδη όσο ήταν παν-

4) Διερωτήθηκατε ποτέ αν κάμετε πράγ-ματικά τό καθήκον σας; Ίσως είσθε δυστυχισμένη άπό τύψεις συνειδήσεως, γιατί δεν βαστάζετε ποτέ τό μερίδιό σας άπ' τό συζυγικό φορτίο. Άν άφί-νετε τόν άντρα σας να τρώη μόνο τό ξενοδοχείο, αν δεν περιποιή-σθε την εμφάνισή σας μέσα στο σπιτί, αν παραμελήτε τα διάφορα μικροπράγματα που κάνουν τό πραγματικό οικογενειακό περι-βάλλον, φταίει ό εαυτός σας μόνο γιατί είσθε δυστυχισμένη και γι-ατί ό άντρας σας ζητεί προσφάσεις για να μείν έξω άπ' τό σπιτί.

5) Άφοσίωθήκατε έν-τελώς στο καινούργιο σας σπία, άδιαφορών-τας πιά για τό πατρί-κιο σας; Μή ξεχνάτε τη φρά-ση του μυστηρίου του γάμου: «Ε-νεκεν τούτου έγκαταλείψη άνθρω-πος τόν πατέρα και την μητέρα αυτού...». Άν π. χ. ό άντρας σας βρή μία καλή δουλειά σε μία μακρινή πόλη, δεν έπιτρέπεται να διατάσσει καθόλου να τόν άκο-λουθήσετε, έπειδή θα άπομακρυν-θήτε έτσι άπ' τούς γονείς σας.

6) Άποφεύγετε να συ-γκρίνετε τό σύζυ-γό σας με άλλους άν-τρες; Είμαι άνυπόφορη για έ-ναν άντρα να του παρουσιάζη η γυναίκα του άλλους άντρες ως πρ-ότυπα τελειότητας. Ή φίλη μου Σού ζούσε εύτυχισμένα με τόν Φράνκ της, ως ότου άναγκάσθηκε ότι οι σύ-ζυγοι τόν φιλένδαν της κέρδι-ζαν πιά πολλά. Άπό τότε, άρχισε να βρίσκει διαρκώς μειονεκτήματα στο Φράνκ: δεν ήταν καθαρός σαν τόν Τόμ, ούτε ώραιος σαν τόν Φρέντ, ούτε άξιος σαν τόν Τζάκ, ούτε προσεκτικός σαν τόν Νέ-βιντ... Τό παρουσιάζε συνεχώς τόσο άφθαστα πρότυπα τελειότη-τες... ώστε ό Φράνκ βαρέθηκε έ-πιτέλους, την άφισε και πήγε με μία άλλη γυναίκα, που τόν θεω-ρεί τέλειον όπως είναι!

7) Φέρεσθε στον άν-τρα σας μέν την ίδια εύγένεια που δείχνε-τε στους ξένους; Έν-νοούμε δηλαδή τούς κοινούς έέ-νους, εκείνους που δεν σας ένδια-φέρουν καθόλου και πού δεν πρό-κειται ίσως να τους ξαναείθετε... Άν σας έπισκεφθούν αυτοί στο σπιτί σας και πετάξουν στο χα-λί τη στάχτη του τσιγάρου τους, ή άφίσουν τό ποτήρι τους πάνω στο πιάνο, ή σπάσουν τό χερουλί ενός φυτζανιού σας, τρίξετε ίσως τα δόντια σας, αλλά δεν μιλάτε, άπό εύγένεια. Κάνετε λοιπόν τό ίδιο προκειμένου για τόν άντρα σας; Ή τού φέρνετε σαρκαστι-κά, έπιθετικά, κυλισσικά; Τού λέ-τε συχνά «εύχαριστά» «παρκα-λο», «συγγνώμη»; Και προσθέτε-τε κάπου-κάπου τη φράση «Σ' ά-γαπάω»;

8) Ζήτε μόνο στο πα-ρόν; Άκόμη κι' η εύτυχέστερη ζωή μπορεί να φανή σκοτεινή, αν δεν ζήτε μόνο στο παρόν, στη ση-μερινή ημέρα, αλλά κυττάτε διαρκώς μακρότερα και βλέπετε τα δυσάρεστα πράγματα πού ο ύ-μφορεί να συμβούν. Δεν έννοώ να μη σκεπτόσθε καθόλου τό μέλλον, αλλά όχι και ν' άνησυ-χίτε συνεχώς γι' αυτό. Άν πονίετε κάθε μέρα όπως έρ-χεται, όλα τα πρόσλητα έκπι-δενίζονται και κατατούν άύστα-κτα.

ΤΖΙΝ ΟΟΥΕΝ

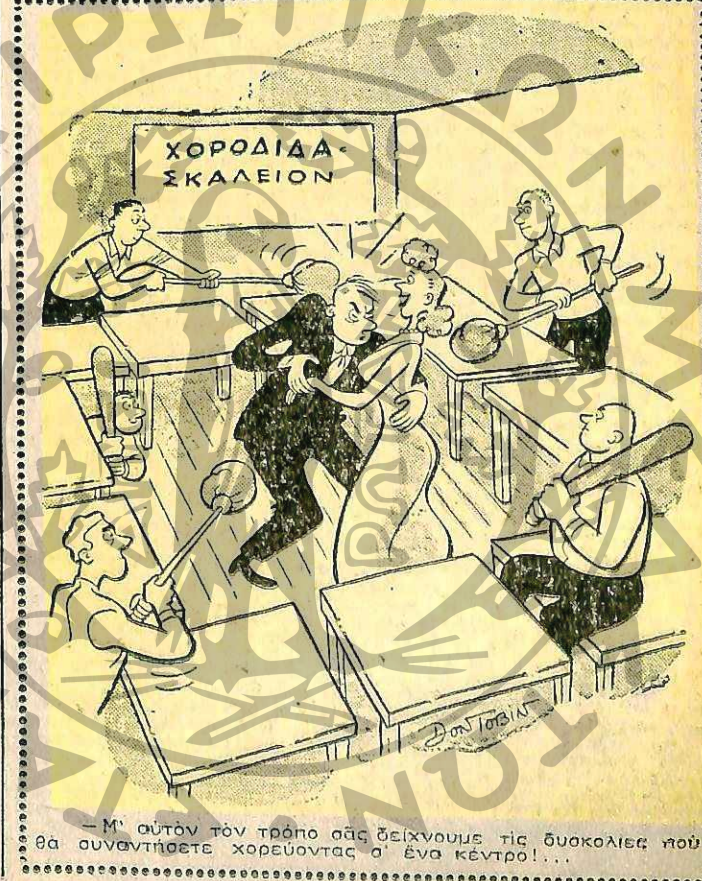

Σε πάντρεψα!

Ύστερ' από δέκα χρόνια ό Αιμίλιος Σεγκάρ άποθιόζόταν στη Μαρολία. Στο λιμάνι ά-νογνώρισε άμέσως τόν πείο μικρό του άδελφού τόν Ιάκωβο, πού ό χρόνος δεν τόν είχε καθόλου αλλάξει. Ήταν πάντα τό νόστιμο παιδί με τα ειρωνι-κά μάτια. Μόνον τό κρώμα τών μαλλιών του βρήκε κάπως άλ-λαγμένο.

Ο Αιμίλιος άγκάλιασε με τρυφερότητα τόν Ιάκωβο. — Ά! μικρό μου άδελφούλη, πόσο καιρόμιν πού σε ξανα-βλέπω! τού φώνωζε. Και έξερεις αυτή τη φορά θα μείνω για πάντα στο Παρίσι. Και για να χορής περισσότερο, σου λέω μόνον, ότι η έπιχειρήσις μου στα μεταλλεία του Χουάιτκωτ μου άφισε μια λαμπρή περιου-σία!

— Μπράβο σου! άποκρίθηκε ό Ιάκωβος με την ήσυχη και συμπαιθητική φωνή του. Μπρά-βο, γιατί να σου πω την αλή-θεια, είμαι πλουσιότερος για να είμαι πλούσιος. Τα λεπτά που μου έστειλεις τα τελευταία χρόνια δεν έπαρκούσαν ούτε για τό συντηρησι μου. Δεν φαντάζεσαι πόσο έχει γίνει η ζωή άκριβή. Είνε άπελπισία!... Άλλά άς μη μιλάμε γι' αυτές τις άνομιές. Σου τα λέω αυτά για να μην έκπλαγής και τόσο πού θα βρεθής άναγκασμένος να πληρώσεις κάτι μικρολογα-ριασμούς που πού τρέχουν δε-

— Μ' αυτόν τόν τρόπο σας δείχνουμε τις δυσκολίες που θα συναντήσετε χορεύοντας σ' ένα κέντρο!...

Δεν σου λέω βέβαια, ξέρω πο-
λύ καλά πώς είμαι ευμετάβο-
λος, αφίκορος και φοβερός ξε-
νύκτης. Δεν έχω τίποτε που
παντρεμένου ανθρώπου. 'Η
γυναίκα μου λοιπόν θα ήταν
το περὶ δυστυχισμένο πλασμα-
τάκι... Καί για μένα ή ζωή
θα ήταν σωστό μαρτύριο. Εύτυ-
χώς που μου ήρθε μία μεγα-
λοφυής ιδέα! Είπα μέσα μου:
«Εσύ έχεις έναν περὶ μεγάλο
αδελφό, που είναι από πάστα
στρεψιύτερη, που τρέχει τόν
κόσμο, να πλουτίζει, και που
σε γλύτωσε ως τώρα από όλα
τα παροστρήματα. 'Ο αδελ-
φός σου που σου στάθηκε
σαν πατέρα και τολμώ να πω
και σαν μητέρα, θα μπορούσε
ίσως να προσθέσι, σ' όλες αυ-
τές τις παραπάνω ιδιότητες ά-
κόμα μια: τού άνδρός τις γυ-
ναίκες σου! 'Η αλήθεια είναι
ότι μπορούσε πολύ μακριά για
να υποθέσουμε να συνεννοή-
θουμε, ού ήταν άστειο βέβαια
να σου στείλει τηλεγράφημα,
προς 200 φράγκα τη λέξη, για
να σου εξηγήσω την υπόθεσι.
Κι' έπειτα ήσουν βέβαιος πως
θα μου άπαντούσε: «Α με
στο καλό σου, 'Ιάκωβε, τι με
νοιάζουν αυτά έμένα;» Γι' αυ-
τό κι' ενώ ήμουν - ήμουν μα-
ζεψα τα χορτιά σου - καλός
μπελάς κι' αυτός, εν παρεν-
θέσει! - και στις 13 Δεκεμ-
βρίου του 1943 κατά τις τέσ-
σερες το άπνευμα έσ' στενω-
τάτος οικογενειακό κύκλω, έ-
νώπιον του κ. δημάρχου ή λι-
ζα - Καρλόττα - Μαρία - Μαγ-
καλέ έγινε γυναίκα σου νομι-
ζόντας πως έγινε δική μου. Την
παντρεύτηκα με το όνομα σου.
Κατάλαδες; Μάρτυρες ήσαν
για τη νύφη ένας φωτογράφος
και κάποιος θεός της. Για μέ-
να... για σένα δηλαδή ένας
μηχανικός της όπερας κι' έ-
νας υπάλληλος της δημαρχίας.
Σου προσέθετο ακόμα ότι δεν
απόκτησες διάδοχο. 'Α, όλα
κι' όλα, κάνω καλά τις δου-
λειές μου εγώ.

-Μά αυτό είναι πρωτάκου-
στο!... Εχεις, αλήθεια, μία
άσυνειδησία! Φώναζε άναγα-
κτισμένος ο Αιμίλιος.

-Τι... Μήπως σου κακοφά-
νκε αυτό;

-Είμαι έξω φρενών μαζί
σου! Μά, δυστυχισμένο, δεν
καταλαβαίνεις, ότι μ' αυτό που
έκονες...

-Ε, καλά, καλά! τόν διέ-
κοψε ο 'Ιάκωβος πεισιμύμενος.
Δεν ήξερα πως θα τοίπαρνες
έτσι σοφορά. Δεν είχα σκοπό
να σε στενοχωρήσω, αλλά βλε-
πω πως έγινες αληθινά μίζε-
ρος.

-Μά, για στάσου, σκέψου το
καλά!...

-Νά το σκεφθώ; Νόστιμο
κι' αυτό! Λες πως δύο χρόνια
τώρα δεν τ' οκέφθηκα; 'Εσύ
δεν τ' οκέπτεσαι καλά. 'Αμέ-
ως βάσεις τις φωνές, μου.
Κρίσεις. Κάνεις φασαρία χωρίς
να εξετάσεις πρώτα!... Τι
τι φαντάζεσαι!... Πως σε ο-
πάτησα με τη γυναίκα μου...
Τη γυναίκα σου οπλάσθ; Αυ-
τό λοιπόν δεν βαστάζε πολύ.
Τρεις μήνες μονάχα!... Μέσ-
α σε τρεις μήνες, απόκαμα από
τις καθημερινές σκηνές της.
Λιγάκι να γύριζε στις τέσσε-
ρες το πρωί άρχιζαν άμέσως
τα κλάμματα τριζύματα δον-
τιών, χωρίς τελειωμό!... 'Ε-
νας άλλος θα προκαλούσε
σκάνδαλο, θα κατέφευγε στα
δικαστήρια... Ενώ εγώ ίσα-
ίσα που είμαι μισαλλήμονος και
τα ζυγίζω όλα, τα μπάλωσα
θυμάσινα: μόλις ήρθε ή κα-
τάλληλη στιγμή κι' ή μικρού-
λα ήταν έντελώς άποδοσμένη
από τα άντιουζυγικά μου φε-
ρίσματα της άποκαλύψα το ά-
κυρο του γάμου μας, αλλά
συγχρόνως έκαμα να λάμψη
μπρός στα μάτια της ή θάυμα-
στη άνταρμιδή που της προσέ-
φερα... Της μίλησα για σένα.
Της άνήγγειλα την προσεχή έ-
πάνοδό σου, σε περιέγραψα, σε
φούσκωσα, σε θεοποίησα...Την
έκαμα να καταλάβη τί εξαί-

σιος άνθρωπος που είσαι...Σκυ-
ψαμε μαζί, ώρες ολάκερες, σε
κείνη τη φωτογραφία σου, που
σε κοιταέπει περὶ πολύ... Ξέ-
ρεις εκείνη από τ' σουδάν,
που είναι μία τίγρις σκοτωμένη
μπρός στα πόδια σου, και δύο
εραπίνες σε κυττάζουν με
θαυμασμό από δίπλα... Συντο-
μεύω: 'Η Μαγκαλέ είναι έρω-
τευμένη μαζί σου... Τι λέω;
Σε λατρεύει και σε σεβεται,
γιατί καταλαβαίνει πως ο άλ-
θινός της άνδρας είσαι εσύ,
ο όνειρώδης σύζυγος, να που-
με, εκείνος που μπορεί κανέ-
νας σίγουρα να σπρηκθί για
όλη τη ζωή του. 'Ενώ εγώ, να
τα πούμε καθαρά, είμαι ένας
ρεμπασκός, ένας κωμένος...Μέ-
καταλαβαίνεις; 'Η Μαγκαλέ, ή
χρυσή σου γυναίκο!... σε πε-
ριμένει!... Αύριο θα ήμασταν
Γάριοι. Θα σου δώσω τα κλει-
διά και δεν έχεις παρά να
μηνς στο σπίτι σου. Γιατί ξέ-
ρεις, έχεις τώρα σπίτι, έχεις
νοικοκυριό, έχεις μία χαριτω-
μένη γυναίκο!... Θα μπορέ-
σης πειά να ήσυχάζεις μεσά
στη πραγματική οικογενειακή
ζωή. Θαρρώ πως τ' αξίζει. Α-
δελφούλη μου...

-'Ο Αιμίλιος διέκρινε τη στιγ-
μή εκείνη τα μάτια του άδελ-
φου του δακρυομένου. Αυτό τόν
συγκίνησε βαθεία κι' έπνιξε
στα χείλη του κάθε διαμρτυ-
ρία.

-Κι' ελπίζω μάλιστα, αδελ-
φούλη μου, συνεχίσε ο 'Ιάκυ-
βος, πως θα που 'ώσης κι' ά-
νεψιούς για να τους ξεσκολί-
σω άργότερα.

-Και πως είναι... έννοώ στο
φυσικό; ρώτησε αδιάφορα ο
Αιμίλιος.

-Ποιός; ή γυναίκα σου;
-Αμ' ποιός, ή πεθερά μου;
-Μετρίου άναστήματος, λε-
πτή χωρίς γυνίες. Μάτιο έζο-
χα!... είσαι τυχερός!... ένα
μικρούλι στοματάκι, δόντια
σαν μαργαριτάρια, μία μυτίτσα
πεταχτή, διαβολομένη.

-Ε, καλά, σ' εύχαριστώ.

-'Ο Αιμίλιος που άρχισε να
βρίσκει τώρα πως ή βαλίτσα
του τόν βάρινε λιγάκι, φώνα-
ζε ένα άμείζι για να τόν πάρ-
ε στο ξενοδοχείο. 'Αλλά, ο 'Ια-
κωβος επέμεινε να περάσουν
πρώτα από τ' τηλεγράφειο!

-Πρέπει πρώτα να τήν είδο-
ποιήσουμε. Γιατί στα τελευ-
ταία, γυρίζεις από μακρινό
ταξίδι... Καί ξέρεις, αδελ-
φούλη μου, όταν κανείς γυρί-
ζη από ταξίδι, δεν κάνει να
πηγαίνει στη γυναίκα του ά-
πρόσπα. 'Ας τής στείλουμε
ένα τηλεγράφηματάκι για κάθε
ένδεχόμενο!...

ΚΙΣΤΕ ΜΑΚΕΡ

•••
"Αν είχαμε τα μάτια της
μυίγας

"Αν βλέπαμε με τα μάτια
της μυίγας, ο κόσμος θα
μας φαινόταν όλοτετα διάφο-
ρετικός από ό,τι τόν βλέπομε
σήμερα. Ένα σπυρτί πιπεριού
θα έπαιρνε τις διαστάσεις με-
γάλου πεπονιού. Ένας κρύ-
στολλος άλατιού θα μας φαι-
νόταν σαν μεγάλη Πυραμίδα
της Αιγύπτου. Μία μετρίων
διαστάσεων φέτα ψωμιού θα
φάνταζε ύπρσά μας σαν τήν
επιφάνεια της Σελήνης με ό-
λα τα όρη και τις βαθιές κοι-
λάδες της. Θα μπορούσαμε έ-
πίσης να θαυμάσουμε τους κρυ-
στάλλους της καφεΐνης, μέσ-
α σε μία σταγόνα καφέ και να
ξεχωρίσουμε καθάρματα το
κρυσταλλικό κίτρινο δού μέσ-
α σε μία σταγόνα λεμονάδα. Φυ-
ρικά θα διοκρίναμε έπίσης και
ένα μεγάλο μέρος από τους
μικροοργανισμούς, που βολ-
σκονται μέσά στο νερό, το γά-
λα και τις άλλες τροφές μας
και που τους καταπίνουμε κάθε
μέρα σε τεράστιες ποσότητες,
ενώ γινώσκαστε έξω φρενών
άν... μία μικρή μυίγα βρεθί
μέσά στο φαγητό μας.

ΑΠΟΦΕΥΓΕΤΕ ΤΙΣ ΣΥΓΚΙΝΗΣΕΙΣ!

Οι τρομερές καταστροφές που προκαλούν
στον οργανισμό μας

Τίποτε δεν δηλητηριάζει περισ-
σότερο τόν οργανισμό μας από
μία δυνατή συγκίνηση. Συνήθ-
εστε, δεν αποδίδουμε σημασία
στα διάφορα, περιστατικά, που
έρχονται να ταραέουν έαφνικά
τόν διαλό ρυθμό της ζωής μας,
άλλά θά μένουμε πραγματικά κα-
τάληκτοι αν μπορούσαμε να πα-
ρακολουθήσουμε την ίδια στιγμή
τις αλλοιώσεις που προκαλούν
μέσά στο σώμα μας και που κά-
ποτε παίρνουν τήν έκτασι άνεπα-
νορθώτων καταστροφών.

"Ας άρχίσουμε πρώτα - πρώτα
από τ' όδερμα. Τα φαινόμενα κνι-
δώσεως (όρτικάρια) ή κακοή-
θους και δυσκολοθεραπεύτου έ-
ξανθήματος τού προσώπου, έπει-
τα από μία ζωηρή συγκίνηση, εί-
νε πολύ συχνά. Ιδίως σε ώριμ-
νες εύαίσθητες νέες, που υποπέ-
ρουν κατόπιν άπ' αυτές τις δυ-
σαρπείστε ένοχλήσεις σ' όλη τους
τη ζωή.

"Η έπίδρασις μιας ζωηρής συγ-
κινήσεως είναι ακόμη πιο έντονη
στο ήπαρ. 'Η μικρή κύστις όπου
περιέχεται ή χολή συσπάται τότε
και - οι συσπάσεις της προκαλούν
άλλοίως τού προσοικίτρινου αυ-
τού υγρού, που ο ρόλος του είναι
σημαντικώτατος για τήν κανονή
λειτουργία τού οργανισμού μας.
'Εάν αυτή ή αλλοιωμένη χολή
έξελυθη τήν ίδια στιγμή
προκαλούνται τότε άκατάσχετοι
έμετοι, που έχουν μία πολύ
δυσάρεστη άποφορά. Είναι έ-
κείνο που έκφράζουμε με τη φρά-
σι: «τού κόπικε ή χολή». "Αν ή
άποβολή αυτή δεν γίνει τήν ίδια
στιγμή και ή αλλοιωμένη χολή ά-
ποροφηθί μέσά στον οργανισμό,
ο άνθρωπος παθαίνει μία παροδι-
κή ή μονιμώτερη καχεξία, που
μπορεί να καταλήξη σε ήκτερο.

"Η συγκίνηση προκαλεί έπίσης
συνά μία υπερδιέγερσι των νε-
φρών, με άποτέλεσμα μία ά-
κράτεια των ούρων, που μπορεί
να συνεχισθί επί ήμέρες και έ-
βδομάδες. Σ' άλλες περιπτώσεις,
πάλι, τα νεφρά σταματούν τήν
έργασία τους και έπέρχεται έπι-
σχέσι των ούρων.

Το ίδιο συμβαίνει και με τις
έκκρίσεις τών έντέρων. 'Ο φόδος
και άλλες συγκινήσεις προκαλούν
άκατάσχετη διάρροια. "Αναφέρου-
νται έπίσης περιπτώσεις ήδωπαίων
που έπαθαν το ίδιο έπειτα από
ένα έαφνικό «τρακ» πάνω στη
οκνή.

Και στους άδένες έπίσης ή έ-
πίδρασις μιας δυνατής συγκίνη-
σεως είναι αξιοσημειώτως.
Οι έκκρίσεις των γαλακτοφό-
ρων άδένων σταματούν σε πά-
ντες περιπτώσεις, ενώ αντίθε-
τα ανιόνουν οι καταρράκτες των
ματιών. Ένας δυνατός θυμός
συνάγει έπίσης τήν έκκρισι των
σιελογόνων άδένων. Γι' αυτό πολ-
λοί άνθρωποι «αφρίζουν» όταν εί-
νε θυμωμένοι. Αυτό το «αφρίσμα»
είνε έπίσης συνήθισμένο στους
άνθρώπους που είναι πολύ λαιμάρ-
γοι. "Όταν άντικρύσουν ένα φα-
γητό που τους άρέσει, ή συγκί-
νησις τους είναι τόσο δυνατή, που
τα σάλια άρχίζουν άμέσως να
τρέχουν από τ' στόμα τους.

Μία δυνατή συγκίνηση προκα-
λεί έπίσης σταμάτημα των έκκρι-
σεων τού στόματος. Γι' αυτό δεν
πορεί να διάξουμε ποτέ έναν άρ-
θρο που βρίσκεται κάτω από
τήν έπίδρασις μιας ισχυρής συγκί-
νησεως να φάη. Συμβαίνει τότε
το έξης: ο άνθρωπος τρώει μη-
χανικά, χωρίς να λειτουργούν οι
άδένες τού στόματος. 'Η τροφή
κατεβαίνει, λοιπόν, άκατέργαστη,
και κάθεται σαν μολύδι στο στο-
μάχι του.

Οι συγκινήσεις έπηρεάζουν έ-
πίσης τόν λάρυγγα. Το εύαίσθη-
το αυτό όργανο παθαίνει μία σύ-
σφιξι και μας είναι άδύνατον τότε
να μιλήσουμε. Σε μερικούς νευρι-
κούς τύπους έπέρχεται κάποτε
τελεία άφωνία, που διαρκεί έβδο-
μάδες και μήνες.

Το ίδιο άποτέλεσμα μπορεί να
έχη στη φωνή και μία πολύ μεγά-
λη χαρά. Οι περιπτώσεις στρατι-
ωτικών που έπαθαν μία παροδική
άφωνία τήν ώρα που τους παρρη-
μοφορούσαν είναι αξιοσημειώτες. 'Ε-
πίσης και πολλοί καλλιτέχναι «έ-
χασαν τη μιλία τους» έμπρός στις
ζωηρές έπαιψημίες τού πλήθους.
Διηγούνται ακόμη για τόν θεόφιλο
Γκατιέ ότι, όταν βρέθηκε για πρώ-
τη φορά έμπρός στο Βίκτωρα Ούγ-
κό, έπαθε τελεία άφωνία και δεν
μόρεσε να βγάλη ούτε λέξι από
τ' στόμα του. Βγαίνοντας από το
σπίτι τού ποιητού, σωριάσθηκε σαν
άψυχος όγκος σ' ένα πεζούλι και
χρειάσθηκε να περάσει άρκετή ώρα
για να συνέλθη και να μόρεση να
σπικώθι.

Δόκτωρ Ζωρζ Ντυδάλ

♦♦♦

"Η άπορία της μικρής Ζωζώς

Οι άπεργίες βρίσκονται και
στην 'Αμερική στην ήμερησία
διατάξι. Τελευταία, μεταξύ άλ-
λων κλάδων, έπληρυν τήν άπό-
φασί να κατεθούν σε άπεργία
και τα γκαρσόνια των ρεστω-
ράν. Τήν ήμέρα της άπεργίας,
λοιπόν, συνέθε ένα χαριτωμέ-
νο επεισόδιο στο δικαστή τού
άνταρτου άμερικανικού δικα-
στηρίου Ούγκο Μπλάκ. Είχε
καθόισι τ' μεσημέρι σ' ένα ά-
πό τα καλύτερα εστιατόρια
της Βασινγκτώνος και γευμάτι-
ζε μαζί με τήν κόρη του Ζω-
ζώ, ηλικίας 12 ετών. Σε μία
στιγμή, ή μικρή ρώτησε τον
πατέρα της τι είδους πράγμα
ήσαν αυτές οι άπεργίες, για
τις όποιες άκουγε κάθε μέρα
να γίνεται λόγος. 'Ο δικαστής
προσάφησε να ίκονοποίηση
τήν περιέργεια της κόρης του,
χωρίς βέβαια και να υπορέσει
να της διση να καταλάβη
ποιός είχε δικιο σ' αυτή τήν
περίπτωσι και ποιός άδικο. 'Αλ-
λά, έαφνικά, ενώ ακόμη βρι-
σκόντου στην μέση τού φαγη-
τού, ένα γκαρσόνι πλησίασε
στο τραπέζι τους και είπε με
έπισημότητα:

-Έχετε ακόμη δύο λεπτά
καιρό για ν' άποτελειώσετε το
φαγητό σας. Στη 1 και 20' ά-
κριβώς καταβήνουμε σε άπερ-
γία.

"Ετσι, ή μικρή Ζωζώ, που εί-
χε μείνει νηστική σκεδόν, κα-
τάλαβε πλέον πολύ καλά τι
πράγμα είναι ή άπεργία.

Αίσθητικόν 'Επιστημονικόν

Εργαστήριον

Ιατρού Κ. ΑΝΑΓΝΩΣΤΙΔΟΥ
Πρώην διευθυντού τού Elysée Esthe-
tique των Παρισίων.

Βερανζέρου 12α

ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ 53.674

"Αναλαμβάνει τήν εξέλειψιν
όλων των δυσμορφιών τού
προσώπου, ως και τήν ριζικήν
άποτριχύνσιν, εξαφανίζει τας
ρυτίδας, ούλκας, έγκυσμάτα
στιγμιαία (παγάδες), στίγματα
εύλογίας και θεραπεύει τήν
τριχοπτύωσιν.

ΠΩΣ ΘΑ ΔΙΑΛΕΞΕΤΕ ΤΗΝ ΤΡΟΦΗ ΣΑΣ

"Εκείνο που κάνει μία τροφή ωφέλιμη ή βλαβερή δεν είναι μόνο ή περιεκτικότης της σε χρήσιμα στοι-
χεία, αλλά κυριώτατα ή δυνατότης τού οργανισμού μας να τ' άφομοιώση. 'Η τοξικότης έπίσης ώρισμένων
τροφών, όπως συμβαίνει με τ' οκνήγι ή τ' πολύ παχειά κρέατα, μειώνει τή θρεπτική αξία των. Πώς, λοι-
πόν, θα διαλέξουμε τις τροφές που παρουσιάζουν τ' περισσότερα πλεονεκτήματα και, αντίθετα, θα άποφύ-
γουμε εκείνες που είναι λιγώτερο ωφέλιμες ή βλαβερές;

"Ο γιατρός Γκαστόν Ντυρβέγ, στο έργο του «Πώς να ζήσετε πολλά χρόνια», ξεχωρίζει τις τροφές σε
ωφέλιμες, σε βλαβερές και σε μία τρίτη κατηγορία, που βρίσκεται ανάμεσα στις δύο και που περιλαμβά-
νει τις τροφές, που πρέπει να τις χρησιμοποιούμε με μεγάλη περίσκεψι και φειδώ. Κατωτέρω παραθέτομε
τους σχετικούς πίνακας:

ΩΦΕΛΙΜΕΣ (έπιτρέπονται)	ΜΕΤΡΙΑ ΧΡΗΣΙΣ	ΒΛΑΒΕΡΕΣ (άπγορεύονται)
Κρέατα		
Μπούτι άρνίσια Κατολίετες Ζαμπόν 'Υόρκης Μπιφτέκι ή μπιριζόλα (λίγο ψημένα) Κουνέλι, περιστέρι, κοτόπουλο.	Κατσικάκι Τα πολύ παχειά μέρη από τ' άρνι Σηκότι	Κυνήγι γενικά Παχειά κρέατα Φουά γκρα, μισλό, λουκάνικα, έντόσθια Πάπιες, χήνες Χοιρινό κρέας. Μεγάλα άρνία.
Γαλακτερά - Βούτυρα - Αυγά		
Γάλα (δχι άποδουτυρωμένο), γιαούρτι, κρέμες Αυγά σε μικρή ποσότητα Φρέσκα τυριά - τυρί 'Ολλανδίας Νωπό βούτυρο.	Βούτυρο φαγητού.	Βαρεά τυριά: Ροκφόρ, Καντάλ κτλ. Τ' όγά τήν ώρα τού φαγητού, άντι ποτού.
Ψάρια - Θαλασσινά		
Στρείδια, γλῶσσες, γάδος και γενικά όλα τά ψάρια που δεν έχουν πολύ λίπος.	Σκουμπρί, χέλι, ρέγγα.	Τά όστρακόδερμα γενικά. 'Αστακοί, γαρίδες, καραβίδες, μύδια Τά άλατισμένα (παστά) ψάρια Τά ψάρια σε κονσέρβες Τόννοι, άντζούγες, σαρδέλλες, μπακαλάος.
Χορταρικά και φρούτα		
Φρέσκα λαχανικά Φρέσκα φασόλια και μπιζέλια Πατάτες, κάστανα, ρίζι, κρεμμύδι (έραστό ή ψητό), άγγινάρα, σπανάκι, ανούρι, κάρ- δαμος, ραπανάκια, σέλινο, βαβίκια, κου- νουπίδι, λάχανο, γοννύλια, πράσσα, δα- κιά, καρότα, μανιτάρια (χρειάζεται μεγά- λη προσοχή στην έκλογή τους) παντζάρι. "Όλα τ' άφρέσκα φρούτα, όμά ή βρασμένα.	Τά ξερά λευκά φασόλια 'Ωμά κρεμμύδια Σπαράγγια, τ' άτες, μελιτζάνες, υπάμιες, Βολβοί Οι μ' ώριμοι καρποί Φράουλες Οι έηροί καρποί (σταφίδα, σύκα, άμύγδαλα, φουντούκια κτλ.).	Ξερά φασόλια, ιδίως εκείνα που έχουν κόκ- κινο ή μαυρειδερό χρώμα 'Επίσης τ' έηρά μπιζέλια και τ' έηρά κουκιά Χορταρικά σε κονσέρβες μέσά σε μεταλλικά κουτιά Μαρμελάδες με πολλή ζάχαρη.
Γλυκίσματα - Ξηχωρώτα		
Πάστες φρούτου Μπισκότα και έηρά γλυκά Μεζεδες Γλυκίσματα από ρύζι ή σμιγδάλι Γαρτίνες Κουπότες	Κρέμα νουγκατιν 'Αμπριδε Γλυκίσματα με άμύγδαλο	Γλυκίσματα με κρέμα Πουτίνγκες Φρουτί - γκλασε Μπονμπόν, σοκολάτες, καραμέλες, κακάο (καταστροφικά για τ' στομάχι).
Ποτά		
'Ελαφρά κρασιά Μηλίτης Μήυσα Μεταλλικά όδατα	'Η μετρία χρήση ένδεικνυται σε όλα τ' οι- νοπνευματώδη. Είναι προτιμώτερο να πίνω- με τ' κρασί μας με λίγο νερό. "Οχι όμως με σιρόφινα σόδες και τ' παρόμοια.	'Αλκοόλ Παλιά κρασιά Σιρόπια
Σούπες - Σπλάτες - Λίπη		
Ελαφρές σούπες, χορτόσουπες κατά προτί- μη με λάδι ή άπτικό βούτυρο Γηγανητά ή «ραγκού» με λάδι	'Αραιές σάλτσες χωρίς μπαχαρικά.	Χυλός κρέατος Λίπη, λαρσι Τηγανητά με βούτυρο ή λίπος.

δεν έμποδίσθηκε από κανένα απόρροπο. Τό υπερέβαινε χροιάσε 24 ώρες περισσότερες από τήν άεροπλάνα, γιά τή διαδρομή ως τό ακρωτήριο Όλορα. Τό απόγευμα τής 2 Ιουνίου, στο ακρωτήριο, ο Σαινκλαίρ έκανε ένα συμβούλιο με τους συνεργάτες του και με τό διοικητή τού σταθμού. Ο τέλειος τούος σάσιος, όταν έμαθε ότι υπήρχε στον Πόλο ένας κατοικημένος πύργος, κι ένας αιδροδρομός. Αν δεν είχε άκομη με τόν περιηγητή Νυ. κτάλκω, κι αν δεν είχε προεδοποιοιγιά τό φάσιμο τού «Όυμπερλ» με τόν καθηγητή Ακυρμάλ, τόν Ρομπέρτ, τήν Λωρράν και τήν Γκρισιόλ, δεν θα πίστευε ούτε λέει απ' τήν καταπληκτική έκείνη άδηγησι. —Και τώρα τί θα κάμετε; ρώτησε κατόπιν. —Θα σάς έκθεσω τό σκεδίο μου και θα τό συζητήσουμε όλοι μαζί, όταν φθασι τό «Όυμπερλ», απάντησε ο Σαινκλαίρ. Πόσο ακριβώς απέχομε τώρα απ' τόν Πόλο; —Χίλια έκάτον τριαντάδες χιλιόμετρα. —Γάτε τό «Όυμπερλ» θα έχη να διανύσθ 800 ναυτικά μίλλια, απ' έδω ως τό σταθμό υποβρυχίων τών Βάρκετ. Δεν θα μού μένουν λοιπόν κατόπιν, παρά 3 ημέρες μόνον, γιά να νικήσω... ή γιά να πεθάνω, γιάτί δεν έννυνώ να ιδώ τήν υποδοχή. Λωσι όλος τής ανθρωπότητας! Τόν Ιούνιο, ή πολική νύχτα έχει τελειώσει. Γάτοσο, πήγαν όλοι να κοιμηθούν, γιά να ξεκουρασθούν. Τήν άλλη μέρα, στίς 3 Ιουνίου, άσκολήθηκαν με τήν έτοιμασία τών άεροπλάνων Ρ. Σ. 1 και Ρ. Σ. 2. Προς τό μεσημέρι, έφτασε τό «Όυμπερλ». Στίς 3, κάθισαν όλοι να φάνε. Καί, στίς 3, άρχισε επί τέλους τό πολεμικό συμβούλιο.

Τό χταπόδι

Η διωρής Μπακάμα είναι μία βαθεία κοιλάδα τού Όκεανού, που χωρίζε τήν Κούβα από τās νήσους Μπακάμα, και διασχίζετα από τόν τροπικό τού Καρκίνου.

Αφού σταμάτησε γιά μερικές ΚΟΜΠΙΝΑΙΖΟΝ Ζερσεύ άντοχής και έμφανίστηκε σέ διάφορες ποιότητες και θήνες τιμές. ΚΑΛΤΣΕΣ γυν. «Αράχνη» ζωικές έξτρα υόνον δοχ. 14.900 (λόγω έποχής εύκαρία). Αποθήκη ΘΗΣΕΩΣ 17 (παρόδος Κολοκοτρώνη) πλησιον όδου Λέκκα).

Τά άνώτερα καλλυντικά τής έποχής

Constance Bennett

Τηλ. 22.707 — 23.078

ΚΑΤΙΑ

ΠΟΥΡΑ ΚΡΕΜΑ ΡΟΥΖ ΚΡΑΓΙΟΝ

ΟΙ θαυμαστοί χρωματισμοί τής πούδρας

ΡΟΥΖ-ΚΡΑΓΙΟΝ

Η άσυνανώνιστος ποιότης σάς χαρίζουν

ΥΓΕΙΑ - ΝΕΙΑΤΑ - ΩΜΟΡΦΙΑ

Ζητείται παντού

Γεν. Αντιπροσώπος

ΙΩΑΝ. ΚΟΡΔΩΝΗΣ

Τηλ. 24.601

δρες στα νερά τής άγγλικής Γουλνέας, ο Ραυμόν ντέ Σίξερ άσκέθηκε νά δείξη απ' τήν ύναι. του και στον Μπατόλ μερικές απ' τίς μεγάλες Αντίλλες. Τό μεσημέρι τής 3ης Ιουνίου, έφτασαν έξω απ' τό μικρό λιμάνι Ζαμπάρα. Πάνω στή γε. μ. ρά τού «Λαμπά», στεκόμενος ο Ραυμόν, ο υπολοισάρχος Μποννερύ, ο Μπατόλ, ή Ιρέν, ή υίς Έλεν κι ο μικρός Άντυ Πριγιάν.

Αφ' ότου είχαν άφισει τίς Βερμούδες, ο Σίξερ άνοιωσε τόν έαυτό τού ευτυχιμένο. Τί ποτε δεν είχε έλθει νά τού θυμίση τό τραγικό περιστατικό, πού είχαν περάσει ή Ιρέν κι αυτοίς. Ήταν βέβαιος ότι ο Νυκτάλως θα νικούσε τελειωτικά τόν Έωσφόρο.

—Κυρία Ιρέν... είπε κάποιος στιγμή ο Άντυ. Θα μάς επιτρέψη ο κυβερνήτης νά βγούμε λίγο στην έβρα;

Η νέα γυναίκα χαμογέλασε στο παιδί, πού τήν κύτταξε παρκαλπτικά. —Επειτα πηλοίασε τόν Ραυμόν, τού έξήγησε τήν έπιθυμία τού μικρού και πρόσθεσε:

—Όμολογώ ότι θα μ' εύχαρι. στούσε κι' έμένα να βγώ. νά μοζέψω καθούρια και θαλασσι. νά σ' αούτους τούς έρμους βράχους.

—Καλά, Πηγαίνετε... είπε ο Ραυμόν.

—Θα σάς συνοδεύσω κι' έγώ. τρώτενε ο Μπατόλ.

—Θαυμάσια! Εύχαριστούμε, κύριε πλοισρχε! φώναξε ο Άντυ μ' ένθουσιασμό, χτυπώντας τά χέρια του.

Οι δύο γυναίκες, τό παιδί κι' ο Μπατόλ βγήκαν στην άκτι, με μία βάρκα. Ο Ραυμόν τούς χαιρέτησε από μακριά, κουνώντας τό χέρι του. —Επειτα είπε στον υπολοισάρχο:

—Μειντε εδώ, σάς παρακαλώ. φροντίστε νά μή τούς χάσετε καθόλου απ' τά μάτια σας. Αν άπομακρυνθούν, άς προχωρήση λίγο τό πλοιο, ώς τε νά βρισκεται πάντα κοντά τους!

Και κατέβηκε στην καμπίνα του, γιά νά γράψη στό Λογρ. μέλ ένα γράμμα, τό όποιο σά. πνευ νά ταχυδρομηση στην Ά. θάνα.

Η Ιρέν, ή Έλεν κι' ο Μπατόλ διασκέδασαν όσο κι' ο μικρός Άντυ. Άλλά με τό κυνηγι των καθουριών, δεν άγνησαν νά ασκοπισθούν προς διάφορες διευθύνσεις. Η υίς φεύγη κοντά απ' τόν Άντυ. Η Ιρέν, πηδώντας από βράχο σέ βράχο, άπομακρύνθηκε άου. ναιόηστα.

Πρόσεξε έξαφνα ότι ήταν ο. λομόναχη.

—Τί ζέστη, Θεέ μου!... φι. θύριε.

Ενοιωσε ένα σφίξιμο στο στήθος, μία άδυναμία στο πόδια, ένα βουητό στ' αυτιά... Κάθισε σ' ένα βράχο, σάν ά. φηρημένη, με τό μυαλό τής όλόκληρης μουδιασμένο.

Εξαφνα ανατρίχιασε και σηκώθηκε. Είχε άκούσει ν' άντη. χη μέσα τής μία γνωστή φωνή... μία φωνή, τήν όποία ά. νανώνρισε με φρίκη:

—Ιρέν! Άκούσε με, ή Έλεν! Τίς έλεγε. Θέλω νά μού απαντήσης έλευθερά, με τήν ά. νά νά σου μιλήσω όμως, χρει. σόθηκε νά σου προκαλώσω τρώσι.

—Είσοι έλευθερη τώρα νό φύνης, νά φωνάξεις τόν Ραυμόν, τόν Μπατόλ... γιάτί φωνά. απ' τή δύναμή μου... Άλλοι τού άναπαύει...

—Απάντησε λοιπόν! Σ' ά. κούη!

—Τί ν' απαντήσω; μουρμού. σισε ή νέα γυναίκα.

—Θαυμάσι, τό γράμμα πού σου έδωσε ένας άνθρώπος μου, στη Χάθοη.

—Ναι... ναι... θυμάσαι! τράυλισε ή Ιρέν, με τά μάτια γουρλωμένα, σφίγγοντας με τά χέρια τής τό στήθος τής, σάν τρελλή από πόνο.

—Θυμάσαι τήν ήμερομηνία τού; 7 Μαΐου... Τότε δεν σου μιλούσα άκόμη στον ένικό, πο. λυσυγασμένη μου. Σήμερα όμως, στίς 3 Ιουνίου, οι ά. σεις μας είναι πιο προχωρημέ. νες! Είχε τόσο πολλές είκο. σιέξη ημέρες γιά όποιους άγα. πούη!

Τό γράμμα μου λοιπόν έ. λεγε: «Θέλω νά πάρете σεις μόνη τήν όριστική και είλικρι. νη απόφαση...»

Η φωνή πρόσφερε όλο τό πε. ριεχόμενο τού τρομερού γράμ. ματος, κι' έπειτα σάπασε. Πά. νω στην άπελπισία τής, ή Ιρέν σκέφθηκε έξαφνα νά πε. θάνη...

—Όχι, όχι, δεν θα σκοτω. θής! είπε ή φωνή. Αυτό δεν σου τό επιτρέπω... αυτό μόνον! Δοκίμασε!

Η νέα γυναίκα θέλησε νά πείσθ στή θάλασσα. Άλλά δεν ήμπορεσε. Ένας άόρατος τοί. χος φάνηκε νά τήν σταματά, νά τήν σπώνη προς τά π. σω, σιγά-σιγά αλλά άκατανί. κητα...

—Δεν θα σκοτωθής, ποτέ! πρόσθεσε ή φωνή. Σ' όλα τά άλλα πράγματα, είσαι έλευθε. ρη... Γιά νά σου αποδείξω ό. μως πόσο σκληρός θα φανώ, αν δεν έλθης σέ μένα αυθόρ. μητα, αν με άναγκάσης νά με. ταχειρίσθ τή μαγνητική μου δύναμη γιά νά σέ τραβήξω κον. τά μου, θα σου παρουσιάσω τώ. ρα ένα θέαμα άρκετά διδα. κτικό...

Η υίς Έλεν μού είναι ά. διάφορη. Θα μπορούσε νά τήν άποσω νά ζήση, έφ' όσον άλ. λωστε είμαι βέβαιος ότι, στίς 10 Ιουνίου, θα συντρίψω τόν Άλέξανδρο Πριγιάν... Θα τήν ίδης όμως τώρα νά πεθαίνει, μόνον και μόνον γιά νά παρα. δειγματισθής.

—Ενας απ' τούς πλοκάμους τού χταποδιού ξεπρόβαλε απ' τό νερό, έπωσε πάνω τής, τήν άναποδονήρισε. Οι άλλοι πλό. κμοι τήν άρπαξαν και τήν τραβήξαν προς τό ρυθό...

—Ραυμόν!... ούρλιασε ο Μπατόλ. Ραυμόν!... Ένα τε.

—Τέρας!... ούρλιασε ή Έ. ρέν, πανωμένη απ' τή φρίκη. —Φώναξε, φώναξε δυνατά!... Η υίς Έλεν τρέχеше τόν μικρό βοήθηση, άφινοντας τόν μικρό στον Μπατόλ... Η καυμένη! Ο θάνατός τής θα είναι συμ. δολικός!... Έτσι κι' έγώ θα. πλώσω τούς πλοκάμους μου και θα τυλίξω όλους τούς άνθρώ. πους... Θα καταλάβης σε λίγο τί έννοώ, Ιρέν! Κύτταξε έμ. προς σου! Τό θέλω!

Η Ιρέν κύτταξε, έδγαλε μία σπαρρακτική φωνή, πηδωσε προς τά πίσω, σκόνταψε, έπωσε γονατιστή κι' έμεινε άπολίθυ. μένη απ' τή φρίκη, σφίγγοντας με τά χέρια τής τό μπλίνγιο τής.

—Τί έχετε, κυρία; τής φώ. ναζε ή υίς Έλεν, πηδώντας από βράχο σέ βράχο.

—Υπακούοντας στή θέλησή τού Γκλό Βάρκετ, έστρεψε τά μά. τια τής προς τό μέρος όπου βρισκόταν τό πράγμα πού είχε τρομοκρατήσει τόσο τήν Ιρέν.

—Εδγαλε ένα ούρλιασμα... —Επειτα σάν μαγνητισμένη, άλλάξε διευθύνση, προχώρησε λοζά, μπήκε στή θάλασσα...

Λίγα μέτρα μακρότερα, στην έπιφάνεια σκεδόν τού νερού, κουνιώντας άργά ένα ζωο τερα. τώδες: ένα τεράστιο χταπόδι, πού οι πλοκάμοι τού έμοιαζαν με μακρούς φιδία. Η υίς Έλεν διευθυνόταν προς τό μέρος τού! Βρισκόταν σέ κατάστασι ύπνοβασις... Τίποτε δεν μπο. ρούσε νά τήν ζυγνήσθ, ούτε τό κρύο νερό, ούτε οι φωνές τού Μπατόλ... Όταν ή θάλα. σsa έφτασε ως τό στήθος τής, άρχισε νά κολυμπά προς τό τέρας.

—Ενας απ' τούς πλοκάμους τού χταποδιού ξεπρόβαλε απ' τό νερό, έπωσε πάνω τής, τήν άναποδονήρισε. Οι άλλοι πλό. κμοι τήν άρπαξαν και τήν τραβήξαν προς τό ρυθό...

—Ραυμόν!... ούρλιασε ο Μπατόλ. Ραυμόν!... Ένα τε.

ΟΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΙ ΤΟΥ ΣΙΚΑΓΟΥ ΚΥΝΗΓΟΥΝ ΤΟ ΓΥΜΝΟ Η άδυναμία τού Σικάγου δεν χωρατεί με τό γυμνό. Στην εικόνα μας, ο άστυνομικός Τζωρτζ Μπαρ κτυπάει — όχι πολύ δυνατά, φυσικά — με τό κλειδί του στις πλάτες δύο νέες, τήν Μπέττυ Μπράς και τήν Λίλα Μάκ Κέλλαν, πού έπαίρναν τό κλειδούτρου τους σέ μία πλάζ, γιά νά τίς άναγκάση νά σκεθώδν και νά πάνε νά ντυθούν σεμνότερα.

ρσστιο χταπόδι άρπαζε τή υίς Έλεν! Ο ναύτης τής βάρκας είχε βουτήξει θορραλέα στο νερό, μ' ένα μαχαίρι στο χέρι. «Όσο κι' αν έψαξε όμως, γιά πολλή ώρα, στο μέρος τού δράματος, δεν εύρηκε τίποτε. Τό χταπόδι είχε χαθή στα άπόρροια βάθη τού Όκεανού, μαζί με τή λεία του.

Πρώτες δοκιμές τού Τηλεδυνάμει

Γύρισαν όλοι στο ύποβρυχιο. Η Ιρέν έμπιστεύθηκε τόν Άν. ρύ στην καριέρα τής Λίλα. —Επειτα είπε, κάπως πιο ή. συχη:

—Τί τρομακτικό θέαμα. Ραυ. μόν! Λίγο έλειψε νά τρελλαθώ απ' τή φρίκη... Τώρα όμως ήμπορείς νά μ' άφήσης. Είμαι ήσυχωτερη.

Όταν έδεβαίναθε ότι ο άν. δρας τής είχε φύγει, γιά νά γυ. ρισθ στή θέσι του, κι' ότι δεν ήμπορούσε νά τήν άκούση, είπε στο Μπατόλ με σταθερή φωνή:

—Καθίστε, Μπατόλ! Έχω νά σάς μιλήσω. Θέλω νά σάς τή. πω όλα. Όταν καλώ έγώ, πρέπει νά προφυλάγεται σεις τόν Ραυμόν απ' τήν άπελπισία και τήν τρέλλα!

—Όταν καίητε, πρόσφερε έκπληκτος ο Μπατόλ. Τί έννο. είτε, Ιρέν;

—Σας έχει μιλήσει ο Σαιν. κλαίρ γιά τό γράμμα πού έλα. θα από τόν Έωσφόρο στή Χά. θρη;

—Ναι, είπε ο Μπατόλ με τήν καρδιά σφιγμένη από άγωνία. —Και ποιά γνώμη έχετε;

—Ότι, πριν απ' τίς 10 Ιου. νίου, ο Νυκτάλως θα έχη νική. σει τόν Έωσφόρο.

—Τό πιστεύετε πάντα;

—Πάντα... πρό πάντων μετά τήν έπιτυχία τού Κούφιου Βρά. χου...

—Ε, λοιπόν, έγώ σάς λέω ότι θα καθούμε όλοι, αν δεν ύπακούσω στον Έωσφόρο! Αυ. τός είναι και θα είναι πάντα ο δυνατότερος.

—Ο Μπατόλ έπιασε τά χέρια τής νέας γυναίκας και τής έ. πτε, έπιτακτικά και ίκετευστικά συγχρόνως:

—Μή μιλάτε έτσι, Ιρέν! Έ. χουμε τίς αποδείξεις ότι ο Έ. ωσφόρος νικήθηκε.

—Ποιές άποδείξεις;

—Τό γεγονός ότι σάς άφησε ήσυχη.

—Α, έτσι νομίζετε;... Ο Έωσφόρος είναι πάντοτε πα. ρών! Άκούστε, Λουί! Ο θάνα. τός τής υίς Έλεν δεν ήταν ένα δυστύχημα, όπως πιστέψα. τε. Δεν έπωσε μόνη στο νερό: Τήν έστρεψε ή θέλησις τού Έωσφόρου.

—Ιρέν!... Τί λέτε;...

—Ναι, Λουί! Ο Έωσφόρος μού μιλήσε, έκει κάτω, στούς βράχους... και, γιά νά μού αποδείξη τή δύναμή του, υπνώ. τισε τήν υίς Έλεν και τήν έ. ριξε μέσα στούς πλοκάμους τού χταποδιού!... Δεν τό πι. στεύετε; Νομίζετε ίσως ότι ο πόνος μου σάλεψε τό μυα. λό; Γελιάσει! Είμαι ήρεμη κι' άποφασισμένη.

—Αποφασισμένη γιά τί; τραύ. λισε ο Μπατόλ.

—Νά ύπακούω!... Ναι, νά ύπακούω! Ο Έωσφόρος είναι πανίσχυρος!

Η νέα γυναίκα σάπασε. Ο Μπατόλ, κατάρκλιος, κύτταζε τώρα προς μία γυναίκα τής καμ. πινας, όπου δεν έφθανε τό ή. λεκτρικό φως. Γύρισε κι' ή Ι. ρέν προς τό έκει.

Μέρα στο μισοσκόταδο είχε σκεπασθ ένας άσπρος και λε. πτός κάπνος. —Επειτα ξεχώ. ρισε ένα πρόσωπο με μάτια λαμ. περά, με χαμόγελο σαρκαστι. κό, με κόκκινα μαλλιά.

—Ο Έωσφόρος! τράυλισε ο Μπατόλ, πανωμένος.

—Ο Έωσφόρος! μουρμού. ρισε ή Ιρέν, τρέποντας σύ. κορμη.

Τά χείλη τού φαντάσματος κινήθηκαν, κι' άκούσθηκε ή

φωνή του! —Τώρα ο Μπατόλ πιστεύει, γιάτί βλέπουν τά μάτια του κι' άκούνε τ' αυτιά του. Άς άκούση λοιπόν τί λέω, κι' άς κρινή: «Ιρέν, δέχεσαι νάρθηξ σ' έμένα;».

Η νέα γυναίκα έπωσε γονα. τιστή κι' ένωσε ίκετευστικά τά χέρια τής.

—Ναι, ναι, είμαι δική σας! πρόσφερε.

Τό φάντασμα διαλύθηκε. Ο Μπατόλ ένοιωσε σάν ένα ήλεκ. τρικό κλονισμό. Είδε τήν Ι. ρέν πεισμένη στο χαλί, αναί. αθητη. Τή σήκωσε, τήν έ. άπλωσε στο ντιβάνι, τήν έσά. φερε στίς αισθήσεις τής...

Κυττάχθηκαν με άπέραντη ά. πελπισία.

—Δεν άμφιβάλλετε λοιπόν, πιά, Λουί! είπε επί τέλους ή Ιρέν. Μη κάμετε όμως διόλου λόγο στο Ραυμόν!

—Τό ζέρω... δεν πρέπει νά τού πω τίποτα.

—Όταν καλώ, φροντίστε σεις γι' αυτόν... γιά τό θέσι μου κι' γιά τή θέσι μου...

—Εκλαίγαν κι' οι δύο. Τή σι. γμη έκείνη, άκούσθηκαν βή. ματα απ' έξω, κι' ή φωνή τού Ραυμόν, πού έλεγε:

—Ναι, ναι! Η ιδέα μου είναι θαυμάσια! Θα βάλουμε κάτω τόν Νάνσεν και τόν Πηρυ, τούς μεγαλύτερους έξερειντές... Θα υπορέσωμε νά φθάσωμε με τό «Λαμπά» στο Βόρειο Πόλο! Σπουδαίο κατόρθωμα!...

Ο Μπατόλ κι' ή Ιρέν πρό. λαθαν μόλις νά ακουπίσουν τά δακρύα τους και νά χαμογέλα. σουν με μία ήρωική προσπα. θεια. —Έστρεψαν ωστόσο από φρίκη, γιάτί, μαζί με τά λόγια έκείνα τού Ραυμόν, είχαν ά. κούσει ν' άντηκή μέσα στο μυαλό τους ή φωνή τού Έω. σφόρου, πού έλεγε:

«Είμαι παρών πάντα, κι' άς χάθηκε τό φάντασμα μου. Τό σώμα μου και τό πνεύμα μου βρισκονται στον Βόρειο Πόλο, σ' ένα πύργο τού μυστηρίου και τού θαύματος, πού έκτισα γιά μένα και γιά τό Τηλεδύνα. μόν... τή μηχανή πού θα με κάνει πανίσχυρο κυρίαρχο τής οικουμενής! Θα υπνωτίσω όλο. κληρο τό πλήρωμα τού «Λαμ. πά». Κι' ο ίδιος ο άνδρας σου, Ιρέν, θα σέ φέρη κοντά μου, πολύ κοντά μου, στον Πόλο!».

Ο Σίξερ κι' ο Μποννερύ μπήκαν στην καμπίνα. Φαίνον. τουσάν κι' οι δύο γελαστοί, σάν νά είχαν ξεχάσει τελείως τόν τραγικό θάνατο τής υίς Έλεν.

—Ελεγα στον Μποννερύ ότι μού ήλθε μία ιδέα, είπε ο Ραυμόν. Θα πάμε νά κάνουμε μία έξερεινσις τού Πόλου. Θα προσπαθώμε νά φθάσωμε ως έκει με τό ύποβρυχιο. Έδωσα κι' όλος τίς σχετικές διαταγές. Ταξιδεύουμε τώρα όλοταχώς προς τό βορρά... Πως σάς φαίνεται ή έμπνευσή μου;

—Θαυμάσια! πρόσφερε ο Μπα. τόλ, με μεγάλη προσπάθεια.

—Βλέπω τόν δρόμο μας, σάν νά είχα τό χάρτι έμπρός στο μάτι μου... Η άπόστασις εί. νε ως 5.000 μίλλια. Συνέπας, μάς χρειάζονται 100 έως 110 ώρες. Άκούτε; Σέ 4 ή 5 ημέ. ρες, θα βρισκόμαστε πολύ κοντά στον Πόλο... Σήμερα έ. χουμε 3 Ιουνίου.

—Επεμεινσε, στίς 7 ή 8 Ιου. νίου, κείνες περασάν μορτυρικές γιά άνθρώπους γυνες γιά τό κρύο. Ιρέν... Δεν πειράζει ήμεις, θα βρούμε απ' όλα στή Νέα Γα!

Όλοι οι άνδρες τού πληρώ. ματος ήταν θύματα τής υπνω. τικής δυνάμεως τού Έωσφό. ρου.

Οι ημέρες κι' οι νύχτες έ. κείνες περασάν μορτυρικές γιά τήν Ιρέν και τόν Μπατόλ. Η. τόν οι μόνον, μέσα στο ύπο. βρυχιο, πού ήμπούσαν νά σκεπώνται και νά ενεργούν έ. λεύθερα... Έλεύθερα, ναι, αλλά ως ποιά άμειοι...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια

Διήγημα ΦΡΙΚΗΣ

Τό στοίχημα

Ο Χάρμαν άναψε τήν πίπα του, κάπνισε σέ μία πολυθρόνα, έάπλωσε τά πόδια του στο τζά. κι κι' έξασκολήθηκε τή συζη. τισή πού είχε άρχισει κατά τή διάρκεια τού δείπνου με τούς φίλους του Κνόλλ και Μύλλερ. —Εγώ έχω τή γνώμη πως κα. νείς δεν μπορεί νά δαμάση τό φόβο του, είπε.

—Μπορεί! έπεμεινε ο Κνόλλ. —Όχι, είπε ζητήμα νεύρων; έξήγησε ο Χάρμαν. Υπάρχουν άνθρωποι πού δείχνουν απάν. ταστο θάρρος μπροστά στον πιο μεγάλον κίνδυνο, κι' όμως δεικνύουν έναν άνεπιπτό φό. βο γιά κάτι τό ασήμαντο, γιά έναν άνεξήγητο θορυβο, γιά τή σιωπή και τό μυστήριο τής νύχτας.

—Χάρμαν, είπε ο φίλος τού Μύλλερ, άσφαλώς θα φοβόσαι σάν γάτα!

Ο Χάρμαν έδγαλε τήν πίπα από τό στόμα του και είπε:

—Κανείς δεν μπορεί νά κου. χηθί πως δεν φοβήθηκε ποτέ στή ζωή του.

—Εγώ! είπε ο Μύλλερ.

—Πολύ καλά, φώναξε ο Χάρ. μαν. Στοιχηματίζω ένα δείπνο με μπάλικη σομπάνια πως θα σε κάνω νά γνωρίσης τό φόβο.

—Εγώ!

—Ναι, έγώ, και μάλιστα από. ψη τή νύχτα.

Ο Μύλλερ ζέσπασε σέ γε. λαια.

—Δέχεσαι τό στοίχημα;

—Τό δέχομαι άφου τό θέ. λεις. Ξέρε τό όμως καλά πως θα χάσης.

—Θα τό ιδούμε, απάντησε ο Χάρμαν. Σέ παρακαλώ μόνον ν' άφισθ απ' έξω τό κλειδί τού δωματίου σου.

—Δεν κλειδώνω ποτέ τήν πόρτα μου.

Μία ώρα άργότερα χώρισαν γιά νά πάνε νά κοιμηθούν.

Ο Κάρλ Μύλλερ κοιμόταν ή. συχα όταν ξάφνικα τού φάνη. κε γιά μία στιγμή — σάν νά τό έβλεπε στον ύπνο του — πως κάποιος νύριζε τό κλειδί στην πόρτα.

Άνοιξε τά μάτια του.

Ένα φάντασμα, ένας καμ. πούρης νελωτοποιός με τερά. στα παπουτσιά και ή ένα δια. θελικό πρόσωπο μπήκε στο δω. ματίο.

Ο Μύλλερ θυμήθηκε τό στοί. χημα με τόν Χάρμαν και αντί. κρως αδιάφορα τό φάντασμα, πού με έλαφρά βήματα πλησιά. ζε στο κρεβάτι.

—Λοιπόν, Χάρμαν, αυτό είναι τό κόπο σου; είπε ο Μύλλερ. —Εμπρός βγάλε αυτά τά ρούχα πού φορείς, γιάτί δεν σου πά. νε κι' έτοίμαστο αύριο βράδυ νά πληρώσης τό δείπνο και τή σομπάνια. Τώρα, όμως άφησε με νά κοιμηθώ γιάτί νυστάζω. Καληνύχτα.

Γύρισε κατόπιν τό κεφάλι του κι' έκλεισε τά μάτια του γιά νά κοιμηθώ.

Ένα ρολόγι τού τοίχου χτύ. πασε δώδεκα φορές. Μεσάνυ. χτα, τό φάντασμα έμεινε άκι. νητο κοντά στο κρεβάτι.

Και — πράγμα αλλόκοτο — είχε άλλάξει εμφάνισι. Τώρα ήταν διπλωμένο ή ένα μεγάλο λευκό σεστώνι. Μία άκτιβί τού φεγγαριού πού έμπαινε άνάμει. σα από τίς κορτινές έπέφετε έπάνω του.

Ξανάνοιζε τά μάτια και κύττα. ζε πάλι τό φάντασμα.

—Ότε, λοιπόν, Χάρμαν δεν τέλειωσε άκόμα αυτή ή κομω. δία; ρώτησε. —Επεχείρησε νά με φθισίς με άνάπη μέσα. Μά τώρα μπορείς νά φύγης.

Τό φάντασμα δεν κινήθηκε. Ο Μύλλερ άνασπώθηκε στο κρεβάτι του και φώναξε:

—Χάρμαν, φώναζε νεύρια. σμένος, αν έσύ διασκεδάσεις με τή βλακεία σου, έγώ θέλω νά κοιμηθώ. Άκούσεις;

Μά τό φάντασμα έμεινε άκι. νητο.

Έξω φρενών ο Μύλλερ έ. πλωσε τό χέρι του στο συρτά. ρι τού καμφοδίνου κι' έδγαλε τό πιστόλι του.

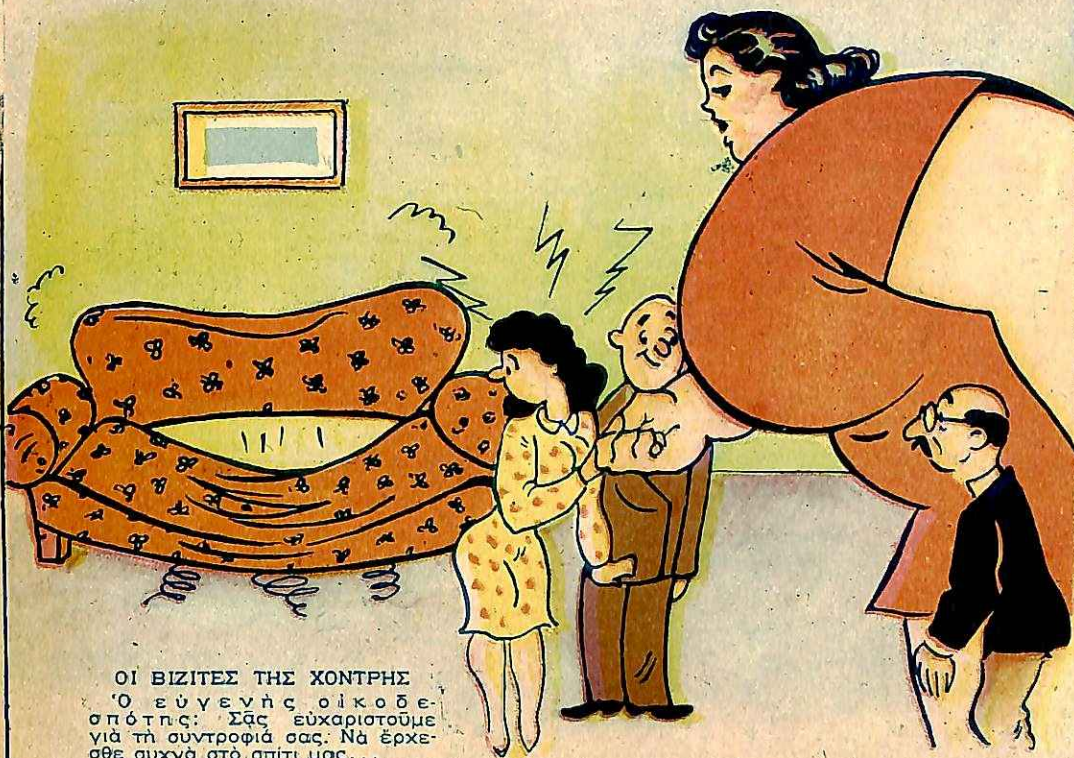
—Χάρμαν, ούρλιαζε, αν δεν φύγης ως πού νά μετρήσω τρία θα σου σφηνώσω μία σφαί. ρα στο κεφάλι!

Τό φάντασμα έμεινε άκίνητο. —Στό διάβολο!... Έσύ τό βέλπες. Λοιπόν, μετρώ: ένα, δύο... Χάρμαν, φύγε! Πυρο. βολώ. Τοίο!

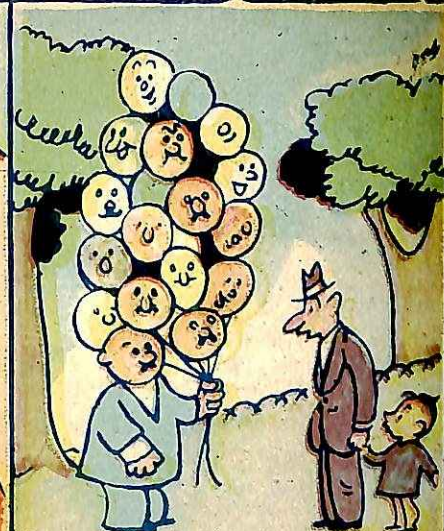
Εσκόπευσε άμέσως και πυρο. βόλησε.

Τό φάντασμα όμως ούτε με. τακινήθηκε από τή θέσι του.

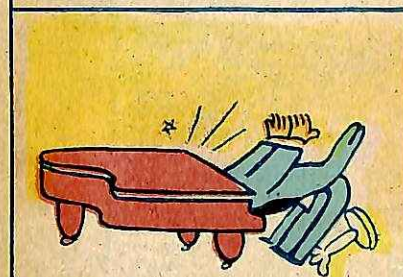
Ο Μύλλερ είχε κλειδεί τήν ματρία του ταραγμένο γιά τήν τρέλλα πού είχε κάνει. Μά ό. ταν τά άνοιξε πάλι, γιά πρώτη φορά στή ζωή του, έν. νώρισε νά παγών

ΟΙ ΒΙΖΙΤΕΣ ΤΗΣ ΧΟΝΤΡΗΣ
Ο ευγενής οικοδεσπότης: Σας ευχαριστούμε
γιά τη συντροφιά σας. Να έρχε-
σθε συχνά στο σπίτι μας...

ΑΜΦΙΒΟΛΙΑ
— Συγγνώμην... Ποιος που-
λάει τὰ μπαλλόνια;

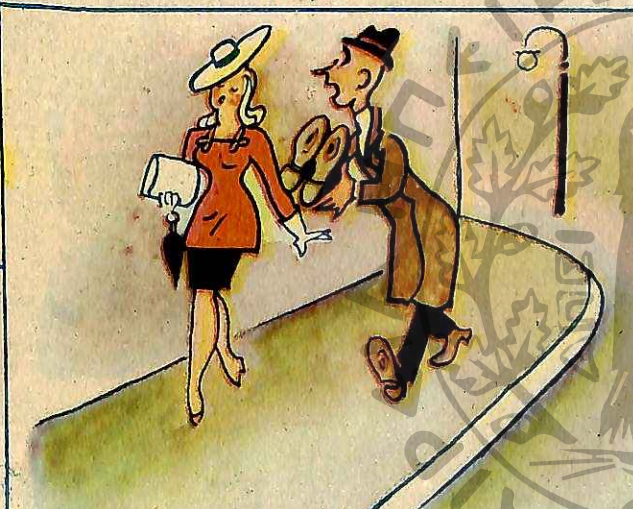
— Όχι, όχι, δέν σάς δίνω τήν κόρη μου. Πρωτ' απ' όλα δέν κερδίζετε αρκετά χρήματα. Έπειτα, είσαστε σπάταλος και μουντάρης. Τέλος, ἐγώ δέν έχω κόρες, είμαι δεσποινίς... Κάνετε λάθος στην πόρτα!

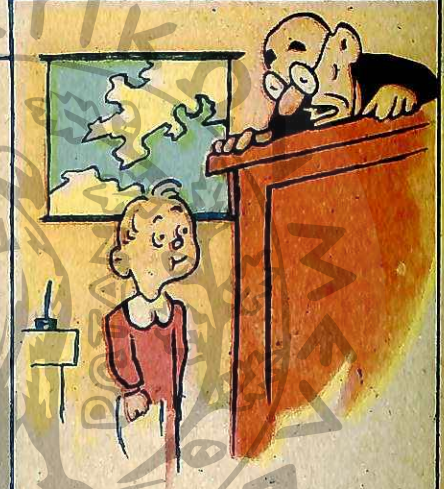
Τò ποδήλατο γιά τούς ἐρω-
τευμένους.

Ο πιανίστας αλλάζει μου-
σικό ὄργανο.

ΑΚΟΥΡΑΣΤΟΣ ΚΟΡΤΑΚΙΑΣ
— Δεσποινίς, ἐπιτέλους, λυπηθήτε με! Εἶνε τὸ
δεύτερο ζευγάρι παπούτσια πού λιώνω!...

ΕΞΕΤΑΣΕΙΣ
— Τί εἶνε ὁ δανειστής;
— Ἐνας ἄνθρωπος στὸν ὅ-
ποιο πρέπει νά λέω ὅτι ὁ
μπαμπάς δέν εἶνε στο σπίτι!..